

Giới thiệu Nộ Bảo Chủ

Nộ Bảo Chủ của tác giả Mạc Nhan là câu chuyện hài hước xoay quanh hai người bạn họ kể từ khi hắn vô tình được nàng cứu mạng trong khi bị trúng độc...

Đang bị bất tỉnh, hoảng hốt bất dậy không biết mình đang ở nơi nào, lại còn có một nữ nhân là mặt đang sờ soạng mình... Cái gì mà thử thuốc làm thí nghiệm chứ ?? Ta đường đường là một Môn chủ của Long Môn Bảo mà lại để cho người tùy tiện thí nghiệm như thế à ? Hắn thật sự không biết mình đã từng chết đi sống lại nhờ nàng mà còn mắng nàng nữa chứ ...

Nhưng khi nhìn lại thì hắn mới chẳng hiểu sao mình lại còn sống cơ chứ ? Không lẽ vị cô nương thông thạo y thuật kia lại là ân nhân của mình ? Liệu diễn biến giữa hai người sẽ ra sao ???

Bạn đang đọc truyện *Nộ Bảo Chủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Chương 1.1

Giang hồ hiểm ác, sài lang bốn phía.

Thi Dược Nhi từ sau khi xuống núi, trên đường đi gặp không ít những kinh nghiệm quý báu. Chốn giang hồ này, quả nhiên khắp nơi hiểm ác, đều là người lấy oán trả ơn.

Nàng ngao ngán bất đắc dĩ thở dài.” ai..... Có lòng tốt lại không được báo đáp ”.]

Lời này vừa nói ra, nam nhân ở trước mặt nàng, truyền đến một tiếng gầm giận dữ kinh thiên rống lên.

“Ta giết ngươi!”

Tiếng gầm giận dữ tràn ngập gian phòng, làm cho thành vách nghiêng ngả, phát ra xèo xèo thanh âm, nam nhân nằm trên chiếc giường đơn nhỏ, tay chân tuy rằng bị trói, nhưng nổi cuộn cuộn cơ bắp, vách tường cùng cái bàn bởi vì nam nhân giãy dụa, không ngừng rung lên, bụi bay mù mịt, như muốn sập xuống.

Thi Dược Nhi hai tay che lỗ tai, chớp hàng mi cong dài, cảm thấy lỗ tai lũng bùng, giống như trời quang mây tạnh bỗng dưng nổi một tiếng sét giữa thính không làm chấn động màn nhĩ nàng.

“Ngươi muốn nói gì thì từ từ nói, không nên lớn tiếng như vậy]

“Buông!”

Lại là một tiếng giống như sấm gầm, Long Khiếu Thiên – Tên của hắn và người của hắn cũng giống như nhau, một cái tên ngông cuồng! Người cũng giống tên, uy mãnh vô địch, không gì sánh kịp!

Nàng nhú đôi mày thanh tú, xoa xoa hai màng tai đang lũng bùng, một đôi mắt đẹp nhìn không được quay sang đối phương liếc mắt một cái.

Người này không phải đang bị thương nặng sao? Toàn thân cao thấp cơ hồ không có một chỗ nguyên vẹn, thương thế nghiêm trọng đến mức sắp tiến vào quỷ môn quan, hai tháng trước, nếu không có nàng hảo tâm đem trân quý linh đan diệu dược cho hắn ăn vào, lại đem tay chân đứt lìa của hắn nối trở lại, không ngừng chăm sóc, thì hắn từ diêm vương phủ kéo trở về, nếu không hắn nào có cơ hội giống như dã thú đối nàng rít gào a?

Phương môi lại lần nữa than nhẹ. “Ai~~ có lòng tốt lại không được báo đáp.”

“Không cần mè nheo khóc chuột già từ bi! Nếu không thả, ta sẽ giết ngươi!”

Long Khiếu Thiên tính tình nóng nảy giống như lửa, nữ nhân này đem hắn trói vào thành giường, cũng không biết cho hắn ăn cái quỷ gì này nọ, làm cho hắn giống như có ngàn vạn mũi tên đâm xuyên vào cơ thể, bình thường đau nhức không chịu nổi, canh giờ trước toàn thân giống hỏa thiêu, canh giờ sau giống như trời giá rét đông lạnh run, cố ý tra tấn hắn làm vui, hỏi sao hắn không nổi cơn lửa giận cuồng liệt ngạt trời?

“Đây là lời nói dối với ân nhân đã cứu mạng ngươi sao?” Thi Dược Nhi nhẹ giọng trách cứ, đối mặt với tên nam nhân giống như mãnh thú muốn ăn thịt người, cử chỉ của nàng thủy chung vẫn giữ sự tao nhã, không hề có một tia hoang mang, hay lo sợ.

“Chỉ có thể chết chứ không chịu nhục nhã! Ngươi muốn giết thì chém một đao chết cho xong!” Hắn đường đường là Long Môn Bảo – Bảo chủ, không thể chịu nổi sự nhục nhã này.

“ Yên tâm, ta vất vả lắm mới có thể cứu ngươi sống lại , làm sao có thể giết ngươi?”

Thi Dược Nhi dung nhan băng thanh tuyết mỹ , chưa bao giờ có thể cười vui vẻ như bây giờ , bởi vì chưa từng thấy qua người nào cứng đầu giống như hần vậy.

Trên thế gian này , chỉ có kì được dị thảo, mới có thể khiến cho nàng cảm thấy hứng thú, gương mặt trước kia luôn tỏ ra hờ hững nhưng hiện tại, ngoại trừ kì được dị thảo ra, hần là nam nhân thứ nhất mà nàng cảm thấy hứng thú.

Chính xác mà nói, nàng không phải đối với hần có hứng thú, mà là đối với thân thể của hần có hứng thú; Người này có sức sống thật mãnh liệt nhất mà nàng từng thấy qua , may mắn gặp một thân thể cứng rắn đầy sức sống như vậy rất thích hợp để thí nghiệm các loại thuốc mới . (maytràng : á, sốc ... tỷ tỷem.. cứng miêng)

Nàng thực ra trong lúc cứu người , thuận đường thử loại thuốc mới nàng mới bào chế ra , nhìn xem có phản ứng gì, không tính hại người nha.

“ Độc phụ! Yêu nữ! Lập tức mở trời cho ta ! Nếu không ta làm cho ngươi hối hận không kịp! ”

“ Ai, không cật lấy ngươi, ngươi chịu an phận sao? Ngươi ngay cả đứt tay đứt chân còn không sợ , chút đau đớn nhỏ như thế này, lại la hét ầm ỹ?” Lời này cũng không phải là tổn hại hần, mà khen ngợi phát ra tận trong tâm a .

Thi Dược Nhi còn nhớ rõ, ba tháng trước, lúc hai người lần đầu tiên gặp mặt. Khi đó nha, người này người không giống người, quý không giống quý, toàn thân cao thấp không một chỗ lành lặn , vẫn là do nàng không ngại cực khổ đem ruột của hần sắp rút ra ngoài sắp lại , đem những nội tạng đã lệch của hần sửa lại cho đúng vị trí, lại tìm khắp nơi trong sơn cốc, mới tìm được đầy đủ tay chân đã bị đứt của hần , bảy lần tám lượt khâu khâu vá vá , hần mới có cơ hội lại lần nữa làm người a.

Nàng chưa từng gặp qua một nam nhân nào có ý chí muốn sống đến như vậy , đổi lại là những người khác, bị trọng thương nặng như thế, cho dù có nội lực đến đâu cũng sống không nổi , ! Nàng tạm thời thử một lần ra tay cứu giúp, ai ngờ này nam nhân quả nhiên ương ngạnh sống sót , làm nàng vừa mừng vừa sợ.

Một đôi mắt đẹp trong trẻo nhưng lạnh lùng, thân thể mạnh mẽ , nàng nhìn nam nhân từ đầu đến chân, âm thầm đánh giá tỉ mỉ.

Nhẹ nhàng tinh tế, nhẹ nhàng vỗ vỗ vào cánh tay mạnh mẽ cứng rắn kia không nỡ buông tay, thoáng động lòng vì đôi chân dài mạnh mẽ kiên cường, bởi vì tay này, chân này, là nàng đã cố hết sức không ngừng tay, thức vô số đêm, vất vả lắm mới khâu lại được.

Ngón tay của nàng dọc theo những vết thương mà nàng cố công may vá, mềm nhẹ lướt trên người hần, tinh tế thương thức kiệt tác của chính mình. Lúc đó nàng dùng bạch phát ngân châm cùng dương chi tuyến(kim bạc và chỉ vàng), từng chút từng chút may lại cho hần, nối lại gân cốt , tổng cộng khâu một ngàn mũi khâu , mỗi một mũi khâu là nàng đã dốc hết tâm sức vào đó!

“ Đừng chạm vào ta! Nhện góa phụ đen*! Ngươi là dâm phụ vô sỉ nữ nhân, chỉ cần ta còn có một hơi thở, nhất định đem ngươi băm thây vạn đoạn! ” (* Nhện góa phụ đen : loài nhện sống ở Châu Phi, sau khi giao hợp liền ăn thịt bạn tình)

Nàng nhú mày kháng nghị.” Đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi , cô nương ta chưa lập gia đình, không phải quả phụ.” thật không rõ, nam nhân này sao lại kêu nàng nhện góa phụ đen a?

“ Ngươi lấy hết quần áo của Lão Tử! Ở trên người ta sờ loạn, lại lấy tra tấn ta làm vui, sao thiên hạ lại có loại phụ nữ xấu xa độc phụ này !” Long Khiếu Thiên hận chính mình đôi mắt nhìn không thấy, không thấy được đáng vẻ của đối phương .

Bạn đang đọc truyện *Nộ Bảo Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chương 1.2

Ngày ấy, hần ở trên đường đã bị người của Ngọc Linh Cung mai phục công kích. Bởi vì Ngọc Linh Cung chính là tà môn giáo phái nguy hại vô lâm, bởi vậy hần lấy sức lực của một người đầu cùng mấy trăm người của Ngọc Linh Cung , đem đối phương chém giết hầu như không còn! Nhưng, tuy hần võ công rất cao, chung quy cũng là người , cũng có lúc tình trạng kiệt sức .

Lúc hần vùng kiếm chặt đầu đối thủ cuối cùng , tên kia trở đao chặt đứt một cánh tay của hần, thân mình đã tê rần, thậm chí tuy thiếu một tay một chân , chỉ có thể dùng chút sức tàn và ý chí sinh tồn của mình cố rồi đi, sau đó, ở nửa đường toàn thân đầm máu rồi ngã xuống. Hần biết chính mình sắp chết, cũng cảm thấy may mắn chính mình được chết oanh oanh liệt liệt, diệt trừ mối họa lớn của vô lâm, đáng giá !

Nhưng mà , hần không chết, còn rơi vào trong tay của nữ nhân này, bị nàng dùng dây trói lại trên giường , lột hết quần áo hần , dùng thủ đoạn tra tấn hành hạ , đối phương khẳng định chính là Ngọc Linh Cung – nữ ma đầu nhện góa phụ đen! Bởi vì cách nàng ta tra tấn nam nhân thật giống lời đồn đại.

Thi Dược Nhi càng cau mày chặt hơn , nhẹ giọng nói: “ Không thoát quần áo của ngươi, làm sao chữa thương? Không chạm vào thân mình của ngươi,

làm sao xoa thuốc? Thân hình nam nhân ta đã từng thấy qua, có gì ghê gớm lắm đâu?”

Nàng thuở nhỏ đã đọc sách thuốc cùng được thảo kinh, cấu tạo thể trạng của nam nhân sách thuốc đều chỉ dẫn rành mạch, còn đem từng chi tiết trên thân thể của nam nhân chỉ dẫn rành mạch. Nàng từng xem qua rồi, cho nên không có gì đáng ngại cả, hơn nữa nàng thuở nhỏ sinh trưởng ở Tiên Sơn, hoàn toàn không chịu lễ giáo của thế tục trói buộc, không hề có quan niệm nam nữ thụ thụ bất thân.

Đối với nàng mà nói, nam nhân khi thoát hết quần áo cùng với động vật bị cạo sạch lông là giống nhau. (Sặc)

Long Khiếu Thiên nghe xong, càng chắc chắn đối phương dám dâng vô sỉ, ai cũng có thể làm chồng, không phải là yêu nữ là cái gì? Huống hồ nàng chẳng những lấy hết quần áo của hắn, để mặc hắn nằm trên giường một cách trần trụi. Từng là nam nhân nam tính oai dũng, giờ thì thật giống như những tên đầu đường xó chợ !

“Dâm phụ! Dâm phụ! Dâm phụ!”

Hắn liên tiếp chửi rủa làm cho nàng nhú mày. Người này miệng thực không sạch sẽ, nếu là bình thường, nàng sớm làm cho hắn biến thành cảm điếc, nhưng vì muốn hiểu biết được đặc tính của đan dược, nàng cần hắn nói, nên phải ráng nhẫn nại.

Nàng không thèm quan tâm đến hắn đang la hét, chỉ chăm chú nhìn vào lọ thuốc mới chế tạo, chuyên tâm nhìn những vết khâu trên người hắn, nhẹ nhàng lau thêm một lần thuốc nữa, là nàng mất ba năm tìm hiểu, mới hầm chế thành linh đan diệu dược này.

Mỗi ngày, nàng quan sát dược tính một ngày một ngày biến hóa, dùng đôi tay xinh đẹp của nàng ghi chép tất cả những phản ứng của thuốc.

Thuốc này đang ở trong giai đoạn thí nghiệm, phải thí nghiệm trên cơ thể người thật mới biết có hiệu nghiệm hay không, nhưng là, có tác dụng phụ.

Tay của nàng lại sờ nhẹ trên ngực của hắn, chạm vào bộ ngực rộng lực lưỡng của người luyện võ có chỗ sưng to, nàng còn dùng ngón trỏ, tại nơi sưng to ấy ấn nhẹ nhẹ, thử xem độ co giãn của chúng nó.

“Cò Tuyết Sơn Tử này tuy có tác dụng giảm nhiệt, liền da, nhưng lại làm bộ ngực này nở nang quá……” nàng trong miệng thì thảo nhó kỹ, cầm lấy bút lông dê ghi chép vào sổ tay để lưu lại.

“Người rốt cuộc đã cho ta ăn cái gì!”

“Đừng âm ỉ nha, mạng của người là ta cứu trở về, cho ta mượn tạm thân mình của người, xem như báo ân thôi.” Nàng nói như chuyện ấy là hiển nhiên, còn cảm thấy hắn đã chiếm tiện nghi của nàng! Có bao nhiêu người cầu thuốc hay của nàng, còn cầu không được à.

Long Khiếu Thiên từ lúc sinh ra đến giờ, chưa bao giờ giận dữ như hôm nay, giống như một mảnh thú không thể kiềm chế điên cuồng hét lên: “Ta không thể không giết người!”

“Giết ta? Người ngay cả mặt mũi của ta như thế nào cũng không biết, làm sao giết?”

Người này tính tình cũng thật táo bạo, nếu cặp mắt kia không bị thương cũng dám phun lửa lắm a.

Nàng dùng bút viết thật từ tốn, từng chữ từng chữ đem nội dung cuộc thí nghiệm ghi vào sổ tay. Bản ghi chép này, nàng đặt tên nó là “Thi Thị Dược Thảo Kinh”, bên trong ghi lại những kinh nghiệm luyện dược nhiều năm của nàng, quá trình, tài liệu, phối chế, cùng với các loại tên thuốc, là tâm huyết bao năm của nàng, nàng xem nó còn quan trọng hơn sinh mạng của nàng.

Long Khiếu Thiên toàn thân khổ sở giống như bị lửa đốt, ngực cũng căng lên như sắp vỡ toang, trên người giống bị một cây đao từng nhát, từng nhát chém vào, quả thực sống không bằng chết!

“Người…… Ta muốn uống máu người, ăn…… thịt người!”

Đừng âm ỉ, ta đang nghiên cứu mà, ta cũng không muốn cho bộ ngực của người to như vậy, kỳ quái…… Chẳng lẽ ta dùng thuốc không đúng liều lượng?” Nàng lắc đầu, tự hỏi mỗi một loại dược tính, lạnh nóng hài hòa, âm dương đều phối hợp mà.

Nàng bỗng dừng tình ngộ—— đúng rồi, cò Tuyết Sơn Tử này sinh trưởng ở Tuyết Sơn, nhiều năm đóng băng, quá mức âm hàn, đối với thể trạng của nam nhân, âm dương không điều hòa, âm mạnh hơn dương, nên mới làm bộ ngực phì to như vậy.

Nghĩ thông suốt, nàng vội vàng một lần nữa pha chế dược thảo, đem liều lượng sửa đổi, sau đó nghiền nát, ép hắn ăn vào. Nhưng này nam nhân ương ngạnh này lại không chịu hợp tác, cắn chặt răng, dám không chịu dùng, nàng thở dài, đành phải lấy tay đặt ở trên mũi hắn, nắm

Nàng lặng lẽ chờ, chờ hắn nhịn không được, tự nhiên sẽ há mồm hô hấp.

Nhưng ngoài dự tính của nàng, nam nhân này nhịn thở rất lâu, dám không chịu há mồm, cho dù sắc mặt tái nhợt, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, miệng vẫn cắn chặt như trước, ngậm lại giống như con Trai ngậm ngọc vậy. (con Trai : một loại sò biển, trong miệng có ngọc trai)

Nàng tò mò nhìn hắn, mới phát hiện ra gương mặt của hắn chuyển sang xanh tím, giống người sắp chết.

Nam nhân này thà chết, cũng không chịu hé miệng ra để thở. Bất đắc dĩ, nàng buông tay ra, bởi vì người đã chết, đối nàng không còn tác dụng.

Thấy mũi được bỏ ra , Long Khiếu Thiên gấp gấp hít luồng không khí vào , bởi vì không muốn đối phương thực hiện được ý đồ, đôi môi mím chặt kia giương lên nụ cười chế nhạo .

“Mở miệng được không? Uống thuốc này vào bộ ngực của ngươi sẽ không sưng nữa . ”

“ Hừ ! ”

Hắn bỏ qua không tin nàng, kiên quyết không chịu uống thuốc bột hoặc thuốc viên gì cả , bất luận nàng khuyên bảo như thế nào vẫn kiên quyết ngậm chặt miệng.

“Ngươi thật sự không chịu hé miệng sao? ”

“ Hừ ! ”

Hắn thà chết chứ không chịu khuất phục, khuất phục thì còn gì chí khí nam nhân ! Hắn ngay cả chết còn không sợ , nàng còn có thể làm gì hắn ? Càng không tin nàng có cách gì để bắt hắn mở miệng !

Thi Dược Nhi lắc đầu.” Ai, đành phải như thế . ”

Nàng thút tha uyển chuyển hàm xúc, đưa bàn tay mềm mại lên, trên ngón tay xuất hiện một cây trâm lớn, hướng vào huyết đạo ở cổ hắn, châm xuống

Bạn đang đọc truyện *Nộ Bảo Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Chương 1.3

Tiếng rít gào rống giận làm gian phòng nhỏ rung chuyển lần nữa , làm chìm chóc trong phạm vi năm trăm dặm hoảng sợ bay lên , vang vọng phía chân trời. (maytrang : Hic, cái này nguyên văn, hem chém gió, nhưng thấy hơi quá)

Sát!

Sát!

Sát!

Hắn không thể không giết nàng, không thể!

Long Môn bảo, thiên hạ đệ nhất bảo, trên giang hồ không người không biết, không người không hiểu! Long Khiếu Thiên thân là Long Môn bảo đại bảo chủ, ngay thẳng hào sảng, nghĩa bạc vân thiên, các nhân vật võ lâm trên chốn giang hồ ai ai cũng kính trọng.

Không thể tưởng được nay bị trọng thương, rơi vào trong tay một kẻ tiểu nhân , tìm đủ mọi cách nhục nhã hắn.

Đại trượng phu có cái chết nặng tựa thái sơn, có lúc nhẹ tựa lông hồng, hắn không sợ chết, cũng tuyệt đối không thể để người khác làm nhục.

“Ngươi tốt nhất nên giết ta, nếu không chỉ cần ta sống một ngày, tuyệt không sẽ bỏ qua ngươi! ”

Hắn giống như một mãnh thú điên cuồng, toàn thân đều toát ra sát khí , gân xanh nổi hẳn cả lên , trong đầu không biết đã tưởng tượng hình ảnh của nàng bị hắn chặt thành mấy khúc, mấy đoạn.

“Ta nhất định sẽ đem từng miếng, từng miếng da của ngươi lột xuống , Sẽ đem từng khúc, từng khúc xương của ngươi rút ra ! ” Lời hăm dọa nói chưa xong , Long Khiếu Thiên đột nhiên cảm thấy nửa thân dưới đau đớn khó chịu .” Ngươi, ngươi Ngươi cho ta ăn cái quái quỷ gì ?” Vừa mới bị nữ ma đầu này làm cho há miệng ra, nuốt vào một muỗng thuốc , thân hình bây giờ bỗng dưng có biến chuyển làm hắn vừa hận, vừa sợ.

“Thân mình của ngươi thuần âm, ta cho ngươi thêm chút thuốc tăng thêm dương khí .” Nàng nói nhỏ, mở to một đôi mắt đẹp quan sát .”Ngươi có cảm giác như thế nào ? ”

“Vương bát đản ! Nóng Nóng chết đi được”

Thi Dược Nhi gật gật đầu, sau đó dùng bút ghi vào sổ, thì thào :” Sau khi ăn vào , không đến một khắc, sẽ có cảm giác khô nóng Ủ, ngoại trừ khô nóng còn gì khác không ? ”

Long Khiếu Thiên trả lời, là ân cần thăm hỏi liên tiếp tổ tông mười tám đời của dòng họ nhà nàng bằng những từ ngữ thô tục, nàng vẫn nhàn nhả ung dung, dùng bút ghi lại những kinh nghiệm thu được.

“Thuốc này làm cho thần trí không tỉnh táo, hồ ngôn loạn ngữ, giống như chó dại cắn cắn”

Hắn quả thực tức đến mức muốn học máu! Nếu thật có thể học máu mà chết thì thật tốt, ít nhất không cần chịu loại nhục nhã như thế này.

Không bao lâu, khối thịt sưng to kia quả nhiên dần dần tan đi, Thi Dược Nhi mừng thầm vì cảm thấy mình đã dùng đúng thuốc, trong mắt bắt chợt nhận ra điều gì, đôi mày cong lại như lông, nhìn chăm chú vào cái đang vuron cao, nhúc nhích. (maytrang: Đố ai biết “cái vuron cao” ấy là gì đây *cười nham nhở*)

Đôi mắt trong veo như mặt nước hồ, nhìn chăm chú vào thứ vừa phát hiện không khỏi sùng sốt, đôi bàn tay trắng muốt lại cầm bút lên chậm rãi viết miệng lại thì thào: “Thuốc này cũng có tác dụng trắng dương nữa a....” (trắng dương: giống như xuân dược hiểu cái ta ám chỉ chưa, *chỉ chỉ lên trên*)

“Người tốt nhất nên thành tâm cầu khẩn với ông trời là đừng bao giờ rơi vào tay ta.”

Nam nhân này từ nãy đến giờ vẫn luôn gào thét rít gào, gầm rú giống như dã thú, lại đột nhiên trở nên bình tĩnh lạ thường, lời nói hiện tại cũng trở nên âm trầm, làm Thi Dược Nhi bỗng muốn rùng mình.

Lúc hắn la hét dữ dội nhưng nàng không sợ, nhưng khi hắn trở nên im lặng như thế, nàng bỗng dưng muốn lạnh cả người.

Người này cho dù bị thương, tay chân bị trói, vẫn tràn ngập khí thế khiếp người. Có thể nói, nếu nam nhân này không bị thương, chỉ cần hơi thở nguy hiểm của hắn, e là mãnh thú cũng phải hoảng vía mà tránh xa.

Bây giờ giọng nói âm trầm như thế, làm nàng thấy lạnh toát sống lưng

Nàng lắc đầu, theo bản năng muốn phớt lờ đi cảm giác này! Khi mình giải phẫu xác chết của động vật mà còn không sợ, tại sao lại sợ tên nam nhân hoàn toàn không có năng lực phản kháng này?

Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, nếu để nam nhân nằm tên hên như thế này, quả thực không được lịch sự cho lắm, hơn nữa nếu bị cảm lạnh sẽ không tốt, tốt nhất nên lấy cái gì che hắn lại

Vấn đề là, nơi này không phải dễ tìm được cái gì to lớn để mà che hắn a.

Nàng nhìn đồng hồ tây, nhìn toàn bộ xung quanh gian phòng cũ nát này, không cái gì có thể xài tạm cho vật to lớn ấy.

“Đừng nói là ta đối với người không tốt a, trong phòng duy nhất chỉ có một ấm trà, cũng đem cho người dùng luôn nè, che nó lại.”

(maytrang: Aaaaaa.... Phụt máu mũi... *xiu*)

Nói xong đem ấm trà úp ngược lại vào cái vật hùng dũng hiên ngang chống trời kia, ừ, quả nhiên thuận mắt hơn thật. (*vẩy vẩy*, chịu hết nổi)

Răng rắc — Răng rắc —

Long Khiếu Thiên tay nắm chặt lại thành quyền, mấy khớp ngón tay bấu chặt lại, phát ra âm thanh rợn người, toàn thân nổi gân xanh, mặt đỏ phừng lên như máu, như sắp chảy hết ra ngoài.

Hắn, thật sự nổi giận rồi!

Nàng một lần nữa đo phân lượng, một ít thuần âm, một ít thuần dương, hỗn hợp trộn lại khuyên hắn uống thuốc.

“Thuốc lần này hoàn toàn không có vấn đề, người uống xong sẽ không còn chỗ sưng to sưng nhỏ nữa.”

Vốn tưởng rằng nam nhân sẽ phản kháng, phải tốn công sức lắm mới ép hắn ăn vào được, nhưng thật ngoài ý muốn, hắn lại thuận theo nuốt vào.

Chắc là biết muốn phản đối cũng không được, nên mới ngoan ngoãn đây mà. Nàng nghĩ.

Nhưng mà, nàng vừa định rút tay về, bỗng bị một bàn tay cứng như sắt nắm chặt không buông.

Nàng muốn tránh thoát, nhưng hắn nắm chặt cứng không buông, tình huống kế tiếp làm nàng phải tròn to mắt, há hốc mồm —

Những xích sắt được cột trên người Long Khiếu Thiên, bỗng dưng đồng loạt rơi xuống đất nghe loảng xoảng, và cái thân mình khổng lồ kia cũng chậm rãi ngồi ngổ ngàng dậy. Hắn giống như hiện thân của ma quỷ đến từ âm tào địa phủ nhe răng tròn mắt, những vết thương trên mình hắn chưa lành da, rỉ ra những giọt máu tươi từng giọt, từng giọt chảy xuống làm ướt đỏ cánh tay trắng muốt của nàng.

Cho dù nàng bình tĩnh như thế nào, cũng bị cảnh tượng đẫm máu trước mắt làm cho bản thân rùng mình sởn ốc.

Nàng muốn vùng dậy muốn chạy trốn, ngược lại càng chọc giận hắn thêm, bàn tay to bè của hắn vuron ra, ôm chặt nàng vào lòng.

Chương 4: Chương 1.4

“ A ! “ Nàng mặt hoa biến sắc, đỏ bừng hai má chạy dần từ mang tai lan dần xuống cổ.

Nàng hoàn toàn không để ý đến thân thể trần như nhộng của hắn, bây giờ hắn lại đánh lên nàng ôm nàng chặt chẽ vào trong ngực của hắn.

“ Lần này ngươi trốn không thoát rồi! ”

Hắn rằng hắn nghiêng lại ken kết găm gù vào sát tai của nàng, hắn nhấn mạnh từng từ từng từ, giống như âm thanh của quỷ sứ đến đòi mạng chứa con tức giận đang sôi sục trong lòng hắn , làm vành tai nàng như muốn phát hỏa . (maytrang : Híc, em sợ anh này rồi a...)

Cái lưng mềm mại của nàng dán sát vào trong bờ ngực cứng rắn của hắn , bàn tay to cứng của hắn tiềm ẩn sức mạnh khủng khiếp , giống như muốn một phát cắn xé nàng , gắt gao xiết mạnh cái eo nhỏ nhắn của nàng vào người , cả người hắn toát lên một sức mạnh đáng sợ , giống như dã thú đã chộp được con mồi đang giương nanh muốn uống máu .

“ Buông ! ”

Nàng vô cùng hoảng sợ đồng thời cũng cảm nhận được mùi hương nam tính cùng những cơ bắp mạnh mẽ , đánh sâu vào cảm quan của nàng ; Mùi hương của nam nhân cùng với sức lực mạnh mẽ đang vây quanh nàng !

Trong đầu nàng lại dâng lên những cảm xúc quái dị, khi tiếp xúc với thân thể mạnh mẽ nóng bỏng của hắn, dần dần cảm thấy trở nên thân thuộc Bởi vì hắn đang ôm chặt lấy nàng, nên không khỏi ấn nàng chặt mạnh vào bộ phận cứng rắn phía dưới thân hắn.

Cảm nhận được sự kinh hoàng sợ hãi của nàng, đôi môi kia nhếch lên nụ cười , cười đến tà ác.

“ Bây giờ mới biết sợ hãi sao, đã muộn rồi ! ” giọng điệu lạnh lẽo đầy uy hiếp , phát ra nồng đậm mùi máu tươi .

Trong lòng cảm nhận được đang ôm một thân thể mềm mại cùng với những đường cong quyến rũ co giãn vừa khít với thân mình hắn , hắn vừa ôm, liền hiểu được thân thể của yêu nữ này thật nóng bỏng, mê hoặc lòng người.

Thân hình nóng bỏng như thế này cùng với sắc đẹp đầy sức quyến rũ quyến rũ nam nhân , làm cho các nạn nhân nam trước kia đều rơi vào cái bẫy của nàng ta, chết vì loại tra tấn nhục nhã như thế này ?

“ A, đừng sờ loạn ! ” Nàng xấu hổ và giận dữ không chịu nổi, bởi vì bàn tay to của hắn đang ở trước ngực nàng sờ mó lung tung , chạm đến nơi tròn trịa mềm mại mà chưa từng có ai chạm đến.

Nhưng nàng càng hoảng sợ , chính là càng làm tăng thêm sự hứng thú cho hắn, nàng nói không cần sờ loạn, hắn lại càng muốn sờ loạn, còn muốn mò hoàn toàn —— Bàn tay trái to lớn đưa lên sờ vào bên tròn trịa của nàng mà không chút thương hương tiếc ngọc.

“ A! Ngươi..... Ngươi..... ”

“ Đây không phải là thứ ngươi thích thú sao? ”

Hắn hung tợn nói , gương mặt dán sát vào gò má mềm của nàng, bên tai nàng găm gù những lời lẽ hạ lưu để nhục nhã nàng.

“ Ngươi không phải là thích để nam nhân hầu hạ sao, bây giờ lại giả vờ thanh cao, hưởng thụ trò chơi mà ngươi đã giăng ra đi . Dâm phụ . ”

Hắn biết là hắn đã mạnh tay làm đau nàng nhưng hắn muốn làm như vậy, mấy ngày nay được đối phương “ chiều chuộng ” tốt , hắn đương nhiên phải báo đáp nàng nhiệt tình , phải để nàng cảm nhận sự sợ hãi của con mồi trước khi chết. Hô hấp của nàng càng hỗn loạn, hắn càng vui vẻ, sung sướng khi nghe tiếng tim nàng đập loạn xạ run rẩy của nàng. Hắn vốn là danh môn chính phái, làm người quang minh lỗi lạc, nếu không vì giận nữ nhân này đến mức muốn phát điên lên, thì sẽ không có những cử chỉ dã man đối với nữ nhân như thế này. Huống chi ở trong lòng hắn nàng ta đâu phải là nữ tử đáng hoàng thanh cao gì cho lắm, nàng ta chính là yêu nữ Ngọc Linh Cung Chủ danh chấn giang hồ.

Từ lúc sinh ra đến giờ Thi Dục Nhi chưa từng có ai dám đối với nàng thất lễ, huống chi nhục nhã nàng như thế này ! Nam nhân này chẳng những sờ soạng thân thể của nàng còn làm đau nàng, làm nàng vừa thẹn vừa giận , thoáng chốc lệ nóng dâng lên đầy trong mắt , lần đầu tiên rơi xuống thành dòng trên mặt nàng như những hạt châu.

Long Khiếu Thiên giật mình dừng tay lại , cảm thấy kỳ quái vì sao bên khóe môi hắn ướt nước , còn cảm thấy mặn mặn , dường như là..... Nước mắt?

Đó là nước mắt của nàng .

Hắn trong khoảnh khắc thoáng dừng tay , vì những giọt lệ của nàng mà trong lòng do dự, nhưng rất nhanh , hắn khinh bỉ sự phân vân của mình .

“Dâm phụ, ngươi lại muốn giờ quý kẻ gì ra nữa ? Đừng tưởng rơi vài giọt nước mắt sẽ tranh thủ được sự đồng cảm của nam nhân ! ”

Nữ ma đầu giết người vô số, trên trời dưới đất đều oán hận, chết ngàn lần cũng không đủ.

Nha! Nàng hận hắn đến chết, sớm biết như thế nàng đã không cứu hắn cho hắn phơi thây ngoài hoang dã đi, cho sói hoang ăn xác hắn luôn !

Bỗng dưng , Long Khiếu Thiên cảm thấy một trận choáng váng mơ hồ , hoài nghi nhìn xuống tên yêu nữ này, thế nhưng ——

“ A aaa —— Chết tiệt !”

Hắn hét lớn một tiếng, buông lỏng vòng tay đang ôm nàng , thống khổ ngồi xổm xuống thân mình, gương mặt xanh mét mà dữ tợn.

À yêu nữ này đáng bị băm thây trăm mảnh , dám công kích hắn phía dưới?!

Thi Dược Nhi giãy mạnh tránh thoát , lập tức né ra, chưa kịp đến cạnh cửa, liền té ngã xuống . Nàng hoảng sợ trừng mắt ra phía sau, thấy cổ chân của mình bị một bàn tay cứng như sắt nắm lấy.

“ Kỵ nữ!”

Hắn nằng to , phải sớm biết nữ nhân này âm ngoan hiểm độc , tâm địa độc ác, đương nhiên ngay cả quần áo đều dính độc.

Thi Dược Nhi mặt mày tái nhợt. Ông trời! Người này khí lực thật lớn, nàng giãy như thế nào cũng tránh không thoát, người này chắc chắn đến tám phần sẽ giết nàng, hơn nữa..... Hắn như thế nào còn không có ngã xuống?

Toàn bộ quần áo của nàng dùng nước thuốc mê hôn thảo ngâm bảy ngày bảy đêm , trừ phi trước đó ăn giải dược vào , nếu không chỉ cần ôm lấy nàng , được tính sẽ ngấm dần dần vào làn da , trong nháy mắt sẽ ngã xuống , nhưng đối phương chẳng những chưa có ngắt xiu , ngược lại đối nàng ra tay nhục nhã, bây giờ lại giống như ác quỷ đang đòi mạng, chậm rãi trườn về hướng nàng.

Nàng hoảng sợ vừa dấm vừa đá, nhưng vẫn không thoát, cổ chân trơn bóng lại bị bàn tay sắt của hắn nắm thành bầm tím, bóng dáng cao lớn che khuất thân hình của nàng, còn vươn tay nắm chặt sau gáy của nàng .

Bây giờ hắn lại nói con lời đình trệ nộ không khác gì mãnh thú , nàng nghi ngờ người này có đem nàng xé ra thành trăm mảnh cũng chưa thỏa mãn, bởi vì những biểu lộ giận dữ trên mặt hắn như muốn ăn tươi nuốt sống nàng , ở rồi ngã xuống phía trước, hắn cũng muốn bị hủy nàng.

“Đừng mà Mặc thạch! Mặc thạch!”

Nàng thất thanh kêu tên Mặc thạch , đã quên nàng vừa ra lệnh cho Mặc Thạch đi săn thú, giờ chắc hắn chưa thể trở về.

Nàng càng lúc càng cảm thấy khó thở, ý thức càng ngày càng mơ hồ, dần dần rơi vào một mảng tối đen kịt.

Bạn đang đọc truyện *Nộ Bảo Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Chương 1.5

Nàng càng lúc càng cảm thấy khó thở, ý thức càng ngày càng mơ hồ, dần dần rơi vào một mảng tối đen kịt.

Nhị bảo chủ Long Tường Vân, là người đứng thứ hai trong bảo , diện mạo của hắn cùng đại ca Long Khiếu Thiên hao hao giống nhau, nhưng so với sự uy vũ dũng mãnh của đại ca hắn thì hắn có tác phong của người trí thức hơn.

Hôm qua, phái thám tử ra ngoài hồi báo trở về, rốt cuộc đã tìm được đại ca đã mất tích ba tháng trời ,toàn thân hắn đều bị thương, hắn vội thông báo trên dưới tất cả những người trong bảo tìm vị đại phu giỏi nhất về chữa thương cho đại ca hắn.

Máy mắn là ngoài mất máu và thể chất hư nhược, đại ca không còn gì đáng lo.

Long Tường Vân đi vào nội sảnh, thấy biểu muội Lí Thu Sương đang đút thuốc cho đại ca .

“Đại ca, hôm nay có khá hơn chút nào không? ”

Nghe được tiếng của nhị đệ,Long Khiếu Thiên ngẩng đầu lên , giọng nói lạnh trầm : “Đại phu đâu? ”

“Đã phái người đi mời , rất nhanh sẽ đến. ”

“ Sao chậm vậy . ”

“Băng vải này phải ba ngày mới được tháo xuống. ”

Hắn nhắc nhở đại ca.

Long Khiếu Thiên nhếch môi mỉa mai , hiển nhiên có chút không kiên nhẫn.

“ Phải chờ ba ngày, cái tên đại phu Mông Cổ kia có chẩn đoán nhầm hay không ? ”

“ Cao đại phu là danh y mấy đời rồi, ngay cả hoàng thân quốc thích cũng nhường ông ấy ba phần. ”

Long Khiếu Thiên hừ một tiếng, đối với câu trả lời này cực kỳ không hài lòng.

“Đại biểu ca, người đừng vội, sức khỏe mới là quan trọng nhất. ” Lí Thu Sương nói nhỏ, vươn bàn tay nhỏ nhắn lau đi, nước canh dính trên khóe môi của biểu ca , về mặt cổ che dấu tình yêu dành cho biểu ca.

Long Khiếu Thiên đã sớm thử qua vận hành nội lực, cảm thấy chính mình so với hôm qua tốt hơn nhiều, giờ phút này, hắn chỉ chú ý một sự kiện ——

“ Yêu nữ kia đâu ? ”

“ Vâng lời của biểu ca, còn đang nhốt tại đại lao. ”

Gương mặt của Long Khiếu Thiên bỗng chốc lạnh như băng , chỉ cần nghĩ đến nữ nhân kia dùng đủ loại cực hình tra tấn hắn , lửa giận liền bùng lên . Lúc ấy, hắn vận nội lực, đem mê được bức hết ra ngoài, cũng may cái yêu nữ hạ không phải là độc được, sau nửa canh giờ, liền đem được tính bức ra bên ngoài cơ thể, dựa vào ý chí sức lực còn sót lại, mang theo yêu nữ về tới Long Môn bảo.

“ Có thể tra ra đồng bọn của hắn không ? ”

“ Có hỏi, nhưng ... ”

“ Ặ không chịu nói phải không? Yêu nữ thập phần ương ngạnh, từ đầu đến cuối không chịu nói ra , nơi ở của Ngọc Linh Cung, nếu còn không tra ra được gì thì đem gân tay gân chân của ả chặt đứt hết đi, để ả sao này không còn dùng độc hại người khác.

“ Đây ”

“ Cẩn thận chú ý không cho cô ta có cơ hội tự sát, ta sẽ không để cô ta chết dễ dàng như vậy. ”

Hắn phát hiện dường như nhị đệ hắn đang do dự muốn nói gì, hỏi :

“ Nhị đệ phát hiện cái gì không ổn, nói thẳng. ”

“ Dạ đại ca Trên thực tế, ta nghĩ, vị kia cô nương cũng không phải là nhện góa phụ đen. ”

Long Khiếu Thiên ngừng nói , nhíu mi.

“ A ? Nếu không phải, thì cũng là yêu nữ của một tà phái nào đó. ”

Long Tường Vân khụ khụ, nói thêm sau khi có thể chen vào .

“ Ý của ta muốn nói là, nàng không giống như người của Ngọc Linh Cung , ”

“ Không giống? ” Long Khiếu Thiên hừ một tiếng.

“ Nhưng thủ đoạn của nàng ta, giống đến mười phần ! ”

Hắn sẽ không bao giờ quên, nữ nhân này đã đối xử với hắn như thế nào , sử dụng độc ở trên người hắn , làm lục phủ ngũ tạng của hắn đau đớn đến không thể chịu đựng nổi , lấy ép buộc hắn làm vui, hoàn toàn chắc chắn đó là thủ pháp tra tấn một cách tàn độc của bang phái kia .

“Đại ca không chính mắt gặp qua nàng, cho nên không hiểu được, cô nương kia khí chất thoát tục, thanh tú động lòng người, hoàn toàn không có khí chất yêu tà của tiêu nữ Ngọc Linh Cung. ”

“ Hoang đường . ”

“ Đại ca?” Long Tường Vân hoảng sợ, không rõ đại ca tại sao đột nhiên lại tức giận như thế.

“ Thân là nhị bảo chủ của Long Môn bảo , em trai ta , nhưng ngươi lại dễ dàng bị nữ sắc mê hoặc! Bề ngoài có thể làm bộ, ngươi lại dễ tin người như thế ? ”

“ Đúng vậy , nhị biểu ca, yêu nữ kia cố ý giả vờ đáng thương thuần khiết đến mê hoặc ngươi, làm cho ngươi cảm thấy thương tiếc, trăm ngàn lần không thể mắc mưu nha.”

Lí Thu Sương cũng lên tiếng phụ họa, chỉ nghĩ đến Biểu ca đáng yêu của nàng bị yêu nữ kia tra tấn thành như vậy, liền tức giận không chịu nổi.

“ Dạ, đại ca.” Long Tường Vân cúi đầu, tiếp nhận sự quở trách của đại ca , không hề nói cái gì, nhưng trong lòng vẫn còn nghi vấn như cũ ; Hắn luôn tự cảm thấy mình có mắt nhìn người, cho dù nhìn cô nương kia về phương diện nào , đều cảm thấy nàng thật sự không giống như là người của Ngọc Linh Cung yêu nữ mà mọi người từng nói .

Nhưng hắn xưa nay đối với đại ca kính sợ, bởi vậy không dám cãi lại bước đi xuống .

“ Ngươi đã hỏi được gì rồi ? ”

“ Ngoài biết nàng ta tên gọi là Thi Dược Nhi ra, không hỏi thêm được gì. ”

Long Khiếu Thiên hừ một tiếng.

“ Ngươi không dám dùng hình tra tấn nàng ta, vì thế làm sao tra ra được gì, ”

Long Tường Vân cười khỏ, bởi vì bị đại ca đoán trúng, nhưng trong lòng cũng nhịn không được thầm nghĩ, đại ca chính là không tận mắt gặp qua cô nương kia , chờ cho đôi mắt của đại ca đỡ hơn , tự mình nhìn thấy , hắn cũng không tin đại ca có thể hạ thủ được! Nếu người thoát tục tuyệt trần như vậy lại biến thành yêu nữ hại người , vậy trong thiên hạ chắc chắn sẽ không tồn tại người nào là thánh nữ . (*híc, anh này yếu tim quá.* Thi Dược Nhi tròn mắt : mún ta hạ dược không? * bỏ của chạy lấy người *)

Lúc này ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân đầy vội vã, một vị thủ hạ nghiêng ngả lão đảo xông tới.

“ Đại thiếu gia, nhị thiếu gia, không tốt rồi ! ”

Chương này dài quá, làm mãi mà không thấy chương hai hết cả hồn, ngắt ngang vậy.[/size]

Bạn đang đọc truyện *Nộ Bảo Chủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Chương 1.6

Long Tường Vân lập tức đi mở cửa, quát hỏi:

“ Có chuyện gì mà kích động đến thế ? ”

“ Nhị thiếu gia, có người đột nhập địa lao. ”

“ Cái gì! ” Long Tường Vân khẽ biến sắc mặt, đang muốn chạy ra khỏi cửa, nhưng vừa mới nhấc chân lên thì có một luồng gió gào thét lướt qua người hắn, giành bay ra ngoài cửa trước hắn.

“ Đại biểu ca!” Lí Thu Sương thở hào hển , nàng kéo Long Khiếu Thiên lại không được , tức giận đứng dậm chân, chỉ có thể vội vàng thúc giục Long Tường Vân.

“ Nhị biểu ca, ngươi mau ngăn cản đại biểu ca nha ~”

Long Tường Vân lắc đầu, cũng thi triển khinh công chạy đi .

Long Môn bảo uy danh oai dũng, được lập cách đây đã mấy đời , nghe nói thành trì của Long Môn bảo toàn được kiến trúc từ đá, được vận chuyển từ hướng tây bắc theo đường thủy xuống hạ lưu con sông.

Mỗi một tòa nhà giam của Long Môn bảo, tất cả đều làm bằng gang vô cùng vững chắc , không gì phá nổi, nhưng nay, thần thoại không gì phá nổi này, bị một nam nhân ngang tàng, cao to lực lưỡng đánh vỡ.

Nam nhân cao lớn này vừa xuất hiện, đã dọa mọi người sợ đến chết khiếp, không chỉ vì tướng mạo xấu xí đáng sợ của hắn, cùng với gương mặt đầy lông lá chạy dài đến cánh tay, những nơi không có y phục che khuất toàn là lông xù xì, mà là sợ sức mạnh kinh người của hắn.

Khí thế khiếp người, chỉ cần hắn trừng mắt liếc một ai đó đã dọa người ấy toàn thân toát mồ hôi lạnh.

“Quái... Quái vật!” Có người hoảng sợ đến mức kêu lên thành tiếng.

“Giết chết quái vật.”

“Giết chết hắn!”

Chung quanh chỉ nghe những tiếng thét to nhưng không một ai dám tiến lên, bởi vì đã gặp qua sức mạnh của hắn, mỗi người đều run sợ trong lòng, sử dụng kiếm chỉ vào nam nhân khổng lồ này nhưng không một ai dám bước tới gần, chỉ có thể trở mặt nhìn hắn dùng hai cánh tay to lớn cứng như sắt, bẻ đôi chấn song được làm bằng gang đúc thành vòng cung to lớn.

Thi Dược Nhi chậm rãi từ chấn song được bẻ đôi ấy thướt tha đi ra.

Nam tử to lớn như quái vật, giống như dã thú được thuần hóa khi nhìn thấy chủ nhân, nhẹ nhàng cúi người xuống, cho chủ nhân có thể yên ổn ngồi trên vai hắn.

Thi Dược Nhi dựa vào trong lòng của Mặc Thạch, bàn tay nhỏ bé sờ sờ trên gương mặt thô ráp dễ sợ của hắn, nở ra nụ cười nhẹ, nói nhỏ: “Mặc Thạch, ta biết người nhất định sẽ tìm được ta, chúng ta rồi nơi quý quái này đi.”

Mặc Thạch đem chủ nhân bảo hộ trong ngực, đứng lên bước đi một cách bình thản giữa trận chiến, khi ra khỏi địa lao, cũng không có người chống đỡ được hắn.

“Yêu nữ, trốn chỗ nào!”

Thi Dược Nhi quay đầu lại, hít vào một ngụm khí lạnh.

Lại là nam nhân đáng sợ này, cho dù hắn vẫn không nhìn thấy gì, nhưng vẫn có thể đoán định chính xác vị trí của nàng, hướng nàng hùng hục đánh tới, nếu không có bị thương, đối phương nhất định sẽ đánh ngã Mặc Thạch?

Nhưng khi nghĩ đến đối phương đã từng vô lễ sờ loạn trên thân thể của mình, trên gương mặt thanh nhã tuyệt mỹ bỗng ửng đỏ lên vì giận dữ. Cái tên nam nhân đáng giận này, không dạy dỗ hắn là không được! Vì thế, nàng quay mặt về hướng hắn, nhẹ nhàng thổi một hơi nhẹ.

Một loạt bột phấn không mùi không sắc bay về hướng Long Khiếu Thiên, nàng khéo môi gọi lên nụ cười nhẹ, bên tai Mặc Thạch nhẹ giọng nói: “Đi thôi!”

Nghe được mệnh lệnh của chủ nhân, Mặc Thạch càng ra sức vận công chạy nhanh hơn, ngay lập tức đã bỏ lại bọn họ sau lưng hơn mười trượng.

Long Khiếu Thiên lập tức cảm thấy có gì đó không đúng, hắn vội nhảy lộn nhào về phía sau, kinh hoàng cảm thấy toàn thân phát đau, cái cảm giác quen thuộc lại tới nữa..... Cơn giận nóng rực như thế này, hắn đã từng chịu qua.

“Đại ca!” Nhị bảo chủ của Long Môn bảo chạy nhanh đến giúp đỡ đại ca.

“Mau đuổi theo, không thể để cho yêu nữ chạy thoát!”

“Đại ca, miệng vết thương của ngươi lại đổ máu, phải — đi? Đại, đại ca..... Ngươi như thế nào.....”

Nghe được tiếng của nhị đệ đầy vẻ kinh hoàng, Long Khiếu Thiên lập tức có cảm giác không tốt.” Làm sao vậy?”

“Đại ca..... Ngươi, bộ ngực của ngươi.....”

Long Khiếu Thiên đưa tay lên ngực sờ thử, lập tức mặt mày biến sắc, bởi vì hắn bộ ngực hắn mọc lên hai khối thịt sưng to.

Không cần hỏi, này đương nhiên là yêu nữ lúc gần đi, đưa cho hắn đại lễ.

Hắn bưng bưng lửa giận nghiền chặt răng, lửa giận càng lúc càng dâng cao không thể vãn hồi.

Hắn oán hận thề, cho dù lên trời hay xuống mười tám tầng địa ngục, hắn cũng sẽ đem nàng bắt trở về!

“Thi — Dược — Nhi —”

Tiếng gầm gừ vang lên như sấm nổ giữa trời xanh, điếc cả tai, vang thật xa, thật lâu không dứt.

Bạn đang đọc truyện *Nộ Bảo Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 7: Chương 2.1

Trên đường đi về Tiên Sơn, từ hướng bắc đi về hướng nam, nhiệt độ không khí càng lúc càng thấy ấm áp.

Gió xuân thổi nhẹ qua mặt hồ nước làm gon những con sóng lăn tăn, nước màu xanh lam ngọc hòa lẫn với màu trắng của những vầng mây đang bay lượn trên không trung, nhìn thật nên thơ, hai bên bờ hồ là những bức tường thành, những cảnh liễu rủ và bạch dương tựa vào tường thành mà soi bóng xuống mặt hồ.

Sau khi vào đến thành, những cảnh nên thơ của non nước lập tức chuyển thành nhộn nhịp của buổi chợ đông, dọc theo hai bên đường lớn, là những gian hàng muôn màu muôn vẻ, những chú bác bán hàng rao vang, còn tiểu nhị đang đón đả mời chào khách, đông vui náo nhiệt.

Ở một chỗ rẽ thành tây, ngõ hẻm tuy nhỏ, nhưng cũng không tránh khỏi xô xao, mọi người đều tụ tập rất náo nhiệt, đang nóng bỏng thảo luận về bản bố cáo trên tường.

“Thông báo voi các hương thân phụ lão gần xa,

Trọng thưởng mười vạn lượng vàng cho ai có thể chữa được chứng bệnh lạ cho thiên kim của Vương lão gia của Nguyệt Hồ thành

Vì bệnh của tiểu thư mà Vương viên ngoại đã tìm tất cả các danh y từ xa đến gần, nhưng không ai có thể chẩn đoán ra bệnh

Danh y nếu có khả năng hãy đến và giúp cho Vương viên ngoại.”

Tất cả trên dưới trong ngoài Nguyệt Hồ thành, từ văn nhân nho sĩ, đến trà đình tửu quán, nhảy cả thúc thúc bán kẹo hồ lô cũng vào bàn tán xô xao, còn có những cửa hàng quán buôn bán khác cũng đều ngưng việc để nghe ngóng tin tức.

Đừng tưởng rằng họ sẽ rảnh rỗi để buôn chuyện, thật ra là họ túm tụm lại để

“Ngày mai chúng ta nên gói thêm một ít sủi cảo, có thể là còn thiếu ấy chứ.

“Quán trà của ta ngày mai cũng thêm trà, nhân tiện việc này để có chút danh tiếng.”

“Tiệm bánh bao của ta cũng mới đặt thêm vài cân thịt, chuẩn bị cho ngày mai, ha ha ha, thật hy vọng mọi việc được như thế này mãi mãi —” (maytràng : Sặc , cái thành này vui thật.)

“không không không, ta không phải ý nói hy vọng bệnh của Vương tiểu thư cứ mãi như thế này, ý ta việc kinh doanh thôi, là hy vọng vẫn buôn bán tốt được như vậy.”

“Đúng vậy, đúng vậy, chúng ta đương nhiên hy vọng Vương tiểu thư mau mau bình phục rồi.”

Vương Phó Quân chính là gia đình giàu có nhất thành Nguyệt Hồ, là một đại thiện nhân luôn giúp đỡ người khác, mà viên ngọc quý của Vương Phó Quân năm nay mười hai tuổi mang một chứng bệnh quái dị. Chuyện này, trong thành dân chúng không người không biết, không người không hiểu.

Vì muốn chữa khỏi quái bệnh của nữ nhi, Vương Phó Quân không biết thỉnh bao nhiêu danh y, nhưng không người nào chữa khỏi, cuối cùng, Vương Phó Quân quyết định đăng bản bố cáo, thông báo với thiên hạ, nếu ai có thể chữa khỏi nữ nhi của mình, hẳn nhất định thưởng hậu.

Tin tức một khi đã được truyền ra, quả thực hấp dẫn rất nhiều đại phu tự xưng y thuật cao siêu vào thành, đồng thời cũng làm thành Nguyệt Hồ nổi sóng vì bản thông cáo này.

Ba năm qua, Vương tiểu thư bệnh tình cũng không thuyên giảm một chút nào, nhưng sự phồn vinh thịnh vượng của thành Nguyệt Hồ lại càng ngày càng tăng, người vào thành càng lúc càng nhiều, các thương nhân thì buôn bán đắt hàng, nên vô cùng vui vẻ. Không ai ngờ rằng, chuyện của tiểu thư Vương gia lại thành việc lớn của thành Nguyệt Hồ.

Mỗi khi Vương gia lại dán bố cáo là mọi người trong thành đều tự nhiên hiểu là sắp phát tài to.

Bạn đang đọc truyện *Nợ Bảo Chủ* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Chương 2.2

Vì muốn chữa khỏi quái bệnh của nữ nhi, Vương Phó Quân không biết thỉnh bao nhiêu danh y, nhưng không người nào chữa khỏi, cuối cùng, Vương Phó Quân quyết định đăng bản bố cáo, thông báo với thiên hạ, nếu ai có thể chữa khỏi nữ nhi của mình, hẳn nhất định thưởng hậu.

Tin tức một khi đã được truyền ra, quả thực hấp dẫn rất nhiều đại phu tự xưng y thuật cao siêu vào thành, đồng thời cũng làm thành Nguyệt Hồ nổi sóng vì bản thông cáo này.

Ba năm qua, Vương tiểu thư bệnh tình cũng không thuyên giảm một chút nào, nhưng sự phồn vinh thịnh vượng của thành Nguyệt Hồ lại càng ngày càng tăng, người vào thành càng lúc càng nhiều, các thương nhân thì buôn bán đắt hàng, nên vô cùng vui vẻ. Không ai ngờ rằng, chuyện của tiểu thư Vương gia lại thành việc lớn của thành Nguyệt Hồ.

Mỗi khi vương gia tân bố cáo nhất thiết, mọi người sẽ sinh ý thịnh vượng, bởi vì tất có một số đông người triều bị này bố cáo hấp dẫn mà đến, nhiều người, sinh ý tự nhiên liền nhiều.

“Hắc, lần này lại tặng thêm tiền thưởng, ngoài ra còn tặng thêm nhân sâm ngàn năm nữa ~”

“Nhân sâm quý dù có cả vạn lượng vàng cũng không mua được, thật hấp dẫn người nha.”

“Ừ, không sử dụng, còn có thể mang ra ngoài bán được với giá cao a.”

“Xin hỏi là ai đang muốn đem nhân sâm quý đi bán vậy?”

Nhóm đông đang bàn tán xôn xao đột nhiên im lặng bởi vì có một giọng nói trong trẻo vang lên, một số nam nhân bất chợt dừng sò, nhìn chăm chăm, vì không biết tự khi nào một vị cô nương trẻ tuổi đang đứng trước mặt họ.

Nàng mặc trên mình một bộ quần áo màu tím nhạt, một mái tóc dài suôn mềm, được giữ lại bởi một sợi dây màu tím nhỏ nhỏ phía sau. Nhìn tổng quan cả người nàng, chỉ có thể nói một câu — mộc mạc, lại thanh lịch thanh lệ, tương tự như một đóa thủy tiên thanh khiết không vướng bụi trần.

Nhìn thấy một cô nương khí thế xuất chúng xinh đẹp như thế, mọi ánh mắt tròn dẹt to nhỏ sáng hẳn lên, chỉ chốc lát sau, lập tức có một người từ phía sau bước lên ân cần trả lời câu hỏi của cô nương ấy.

Một vị tướng tá thư sinh, ra dáng văn nhân: “Là như vậy, cô nương, nữ nhi bảo bối của Vương viên ngoại mang quái bệnh, cho nên dán bố cáo, hy vọng có vị đại phu nào có thể chữa khỏi bệnh cho con gái của ông ta.”

Chủ quán trà nói tiếp: “Ba năm nay, những kẻ tự nhận mình là có y thuật cao minh, vì muốn tiền thưởng của Vương viên ngoại, mà đến cửa tiếp không dứt, nhưng thật không có người y thuật tài giỏi, lần này Vương viên ngoại lại nâng cao tiền thưởng.”

“Chuyện này lan rộng khắp các thành gần đây, rất nhiều người từ bên ngoài đều đổ xô về thành, phàm là trong nhà có cái gì tổ truyền bí phương đan dược, không chỉ là đại phu, nghe nói ngay cả một ít giang hồ nổi danh không danh thuật sĩ cùng đạo sĩ đều đến thử vận khí, làm cho chúng ta nguyệt hồ thành náo nhiệt vô cùng.”

Tất cả nam nhân đều tranh nhau trả lời với mỹ nhân trước mặt, đồng thời tinh tế đánh giá, không biết vị cô nương này là thiên kim tiểu thư nhà ai, thật là xinh đẹp thoát tục.

“Dinh thự của Vương lão gia ấy ở đâu?”

“Đi theo hướng này về thành Đông Phương, quá ba cái ngõ nhỏ, quẹo sang trái, đi tiếp thêm ba trăm bước nữa.”

“Cám ơn.” Thi Dục Nhi nhẹ giọng nói lời cảm tạ, bước đi thanh thoát nhẹ nhàng trong ánh mắt ngưỡng mộ của các nam nhân, dọc theo tầng đá của con đường lớn dần dần đi xa.

Thật lâu sau, mới có người mở miệng: “Di? Nàng đi phủ của Vương viên ngoại làm gì?”

Mọi người nhìn nhau tự hỏi.

“Nàng.....ta có phải là đại phu không?”

Không, nàng không phải đại phu, nàng là Thi Dục Nhi, là cô gái cuồng nhiệt nghiên cứu tất cả các loại dược thảo.

Tiền thưởng một trăm vạn lượng vàng, nàng không có hứng thú, cứu người, lại càng không thú hơn.

Không phải là nàng không cứu, mà là sống chết có số, ý trời đã định, huống chi, nàng không phải là đại phu.

Nhưng mà chuyện này lại có liên quan đến nhân sâm ngàn năm, thì đương nhiên khác rồi! Chỉ cần có nhân sâm, nàng sẽ làm đại phu một lần. (may mắn: Mỗi lần em gặp tỷ này là em cứng miệng a)

Lần này Thi Dược Nhi phụng mệnh xuống núi, chủ yếu là vâng lời sư phụ, tìm kiếm hai vị sư tỷ muội của nàng là Tô Dung Nhi cùng Thủy Linh Nhi, trên đường đã có Mặc Thạch võ công cao cường bảo vệ.

Trên đường đi, nàng toàn đi bằng đường rừng núi, ngoại trừ nó là đường tắt không cần phải vào thành, thứ hai nàng thuận đường thu thập dược thảo; Nàng mặc dù không có võ công, đi đúng thì chắc không thuận tiện như đường bằng phẳng, nhưng có Mặc Thạch võ công cao cường cạnh bên giúp nàng, có thể dùng khinh công mang theo nàng trèo non lội suối.

Từ khi tìm được Dung Nhi cùng Linh Nhi, xem như đã làm xong nhiệm vụ của sư phụ đã giao, nàng liền phái Mặc Thạch bảo hai vị sư tỷ muội trở về Tiên Sơn, băng rừng lội suối để tìm kiếm các loại dược thảo quý hiếm, sau đó lệnh cho Mặc Thạch đem về Tiên Sơn trồng ở rừng bách thảo.

Kế tiếp, nàng còn có thể làm chuyện quan trọng của mình.

Vì tìm kiếm một loài hoa quý hiếm tên là “Hùng Thất” phải hai mươi năm mới nở hoa một, tuy rằng rất chán ghét phải rời khỏi Tiên Sơn, nhưng lần này là ngoại lệ.

Thật ra mình định tìm khách điểm để đặt chân, nhưng vô tình nghe được chuyện của nhân sâm ngàn năm, nên lập tức thay đổi quyết định.

Thân ảnh thướt tha quẹo về hướng phải, sau đó bước thẳng về phía trước đếm đúng ba trăm bước, nàng mới ngẩng đầu lên nhìn thấy một tòa nhà đầy hoa lệ khí thế uy nghiêm —— Chắc là nơi này, nàng nghĩ thầm.

“Cô nương người cũng đến xếp hàng sao?”

Thi Dược Nhi dừng chân lại, quay đầu thì thấy một vị đại thẩm đang nhìn mình cười, nhìn không được buồn bực.

“Xếp hàng?”

“Đúng vậy xếp hàng để được chữa bệnh cho Vương tiểu thư.”

Thi Dược Nhi nhìn theo hướng vị đại thẩm vừa chỉ, quả nhiên thấy một hàng dài đội ngũ đang đứng đằng kia, ngoằn ngoèo kéo dài đến cuối hẻm.

“Bọn họ không phải đang xếp hàng để mua bánh nướng?” (maytrang: *xìu*)

Phía trước của đội ngũ đang đứng xếp rồng rắn kia là một quán bánh nướng, hương thơm ngào ngạt của những chiếc bánh mới ra lò.

Đại thẩm cười ha hả nói:

“Bánh nướng của Thôi lão đại tuy rằng rất thơm, nhưng không ngon đến nỗi phải xếp hàng mua đâu, họ chờ để chữa bệnh cho Vương tiểu thư.”

Thi Dược Nhi nhìn bốn phía xung quanh mình, quả nhiên nhìn thấy không ít người bán hàng rong, có cả mực nướng, bán kẹo hồ lô, ngọt lạt, đi đứng ngủ nghỉ đều đầy đủ tiện nghi.

Nhìn sang hướng đông, thì một người đang ôm một con gà mái đen, nói con gà mái của hắn là gà thần, ăn có thể trị bách bệnh. Quay sang hướng tây ngắm ngấm, có người mặc trường bào, trên tay cầm một cây cờ đề chữ “Thiên hạ đệ nhất thánh thủ.”

Còn có người xếp hàng khi tạm gác qua việc buôn bán, sau đó biểu diễn công phu bị thương bảo là chỉ cần ăn phương thuốc bí truyền của nhà mình vào, sẽ chữa bách bệnh! Quay sang phía sau cũng có đạo sĩ vào giúp vui, tay thì ngoằn ngoèo, nét chữ như gà bới miệng lắm lắm những câu thần chú nghe không hiểu nổi.

Giúp Vương tiểu thư chữa bệnh, đã là chuyện không của riêng ai từ già đến trẻ đều xôn xao, đây là hoạt động lớn nhất từ trước đến nay.

Bạn đang đọc truyện *Nộ Bảo Chủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Chương 2.3

“Cô nương muốn xếp hàng sao?” Đại thẩm hỏi, thái độ đầy vẻ quan tâm của những người rảnh rỗi tùm năm tùm ba.

Thi Dược Nhi nhẹ nhàng lắc đầu.

“Không!”

Đội ngũ dài như thế này, chỉ sợ sắp xếp ba ngày ba đêm cũng không tới phiên nàng, nhưng mà nàng không cảm thấy phiền bởi vì nàng đã có cách làm cho Vương viên ngoại dùng kiệu tám người khiêng đưa nàng vào dinh thự.

Trên con đường lớn , có ba con ngựa lớn to màu đồng từ phía xa phi nhanh đến, cuối cùng cũng dừng trước cửa dinh thự của Vương viên ngoại .

Trên lưng ngựa , cầm đầu là một nam tử vô cùng hùng vĩ uy nghi , khí thế vương giả tự nhiên phát ra qua từng cử động nhỏ, cho dù đáng vẻ cao to phóng đảng bên ngoài, nhưng không kèm chế được hào khí.

Một người bước xuống ngựa đập vào vòng sắt bằng đồng trên cửa, không lâu sau có một người bước ra mở cửa.

“Long Môn bảo bảo chủ, đặc biệt muốn xin vào gặp viên ngoại, nhờ vào báo giùm.”

Vừa nghe đến Long Môn bảo danh chấn giang hồ , người giữ cửa không dám chờ đợi vội vàng chạy vào thông báo. lát sau có một vị tổng quản khoảng chừng bốn mươi, vội vàng chạy tới nghênh đón.

“Long Môn bảo đỉnh đỉnh đại danh, tiểu nhân không tiếp đón từ xa, thật là thất lễ, xin mời vào. ”

Tổng quản vừa nói, vừa ra lệnh cho hạ nhân chạy đi bẩm báo với đại lão gia, có khách quý đến.

Long Khiếu Thiên nhảy xuống ngựa, đem dây cương giao cho một người hầu , bước theo tổng quản đi qua tiền viện , bước vào đại sảnh .

“Xin mời, xin mời. ”

Tổng quản đưa vị khách quý vào đại sảnh, vội vàng cúi người hành lễ sau đó quay sang đốc thúc hạ nhân

“Mau pha đến đây một bình trà Long Tĩnh thượng hạng . ”

“Không cần .”

Long Khiếu Thiên xua tay.

“Long công tử, không cần nệ tiểu tiết , nhưng là bổn phận của tiểu nhân. ”

“Thường thức, chúng ta đã quen biết nhiều năm sao lại còn khách sao? ”

Thường thức cười nói:

“Bảo chủ là người rộng lượng không để ý chuyện nhỏ nhặt này, nhưng đây là trách nhiệm của tiểu nhân. ”

Trong lúc bọn họ còn đang nói thì Vương lão gia Vương Phó Quân đã đến , Long Khiếu Thiên đứng lên chấp tay hành lễ.

“Đại bá . ”

“Hiền chất! ”

Vương Phó Quân vừa thấy Long Khiếu Thiên, giờ hai tay lên ôm chấyj , vỗ vỗ bờ vai của hắn.

“Đứng dậy đi, đừng đa lễ. ”

Vương viên ngoại thật vui vẻ, ông ấy và người cha đã chết Long Khiếu Thiên có kết nghĩa anh em , hai anh em nhà họ Long xem ông như cha , mà ông cũng không có con trai, chỉ có một cô con gái duy nhất , cho nên ông xem hai đứa con của nghĩa đệ như con ruột của mình.

Hai người đồng thời ngồi xuống, sau khi thăm hỏi vài lời , Long Khiếu Thiên mới nhắc đến mục đích hắn đến đây.

“Đại bá, đây là cô Linh Chi Thảo Hồ là được chuyển từ Thiên Sơn , bằng đường thủy, sau đó cho khoái mã hỏa tốc chạy trên đường mất nửa tháng. Ba ngày trước mới đến tay cháu, cháu đặc biệt vội mang đến cho tiểu muội muội chữa bệnh. ”

Vương phó quân nghe xong vẻ mặt không thể tin nổi

“Linh Chi Thảo Hồ là một trong những loại linh chi quý hiếm nhất a.”

Linh Chi Thảo Hồ, cùng với Linh Chi Thảo Bàn khác nhau, chỉ giống nhau ở hình dáng tương tự, nhưng rất khó tìm, mọc ở những vách núi cheo leo, tìm thấy đã không dễ, nhưng hái được lại càng khó khăn hơn, là loại thuốc quý nhất trong tất cả các loại thuốc quý.

Vương phó quân rất là cảm động

“Lần trước cháu đã đem nhân sâm ngàn năm đến đây, nay lại đem Linh Chi Thảo Hồ đến, đã nhọc lòng cháu lắm a”

“Nhân sâm ngàn năm không là gì cả, nếu không thể giúp tiểu muội chữa bệnh thì dù có sống đến vạn năm cũng vô dụng, đại bá hãy thử dùng Linh chi Thảo này thử xem”

Vì muốn giúp cho nghĩa muội chữa bệnh, Long Khiếu Thiên đã phái đi rất đông nhân lực, đến tất cả các nước lân cận để tìm thuốc quý, vừa tìm được Linh Chi Thảo của Thiên Sơn, hẳn liền tự mình đưa tới, để đảm bảo vị thuốc quý này đến tận tay Vương Phó Quân khỏi bị bọn trộm cắp dòm ngó.

“Đừng nói chuyện đó nữa, Khiếu Thiên, báo cho người một tin mừng, bệnh của Thanh Nhi đã có người cứu rồi.”

Vương Phó Quân, khó nén được sự vui mừng.

“Thật không?” Long Khiếu Thiên nhướn đôi mày kiếm

“Thị trấn của chúng ta mới xuất hiện một vị nữ đại phu y thuật cao minh, ở trong thành Nguyệt Hồ mở ra chữa bệnh từ thiện, thật là Hoa Đà tái thế, ngay cả bệnh lao nằm liệt giường cũng chữa khỏi được.

Long Khiếu Thiên bán tín bán nghi. “Phải không?”

Bạn đang đọc truyện *Nộ Bảo Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Chương 2.4

Thường thức đem những gì mình biết nói lại cho hắn nghe

“Vị đại phu này kê những đơn thuốc thật là kì lạ, ra tiệm thuốc không mua được, cho dù là bất cứ bệnh gì, từ bệnh nhỏ không nói được, đến bệnh nguy kịch, chỉ cần được nàng xem mạch và cấp thuốc, cam đoan có thể nói lại được, mắt mù cũng nhìn được, người què uống xong thì chạy nhảy được.”

Long Khiếu Thiên cau đôi mày rậm

“Có chuyện như vậy sao?”

“Ngay cả vị Triệu lão gia tướng đầu đã tuyệt tử tuyệt tôn, nhưng gặp vị đại phu này cho một đơn thuốc, đem về sắc cho con uống, không bao lâu con dâu đã báo có tin vui. Tin tức truyền ra, danh tiếng của nữ đại phu càng lúc càng lớn, trong thành không phân biệt già trẻ hay nam nữ, chỉ cần có bệnh đều cầu nàng. Hôm qua, lão gia đã đặc biệt ra lệnh cho tiểu nhân chuẩn bị một cỗ kiệu lớn tám người khiêng, để thỉnh thần y về, giờ này còn đang chuẩn bị bệnh cho tiểu thư.”

Trên đời này làm gì có thần y nào có y thuật cao siêu đến thế, chắc chỉ là truyền miệng, một đồn mười thôi. Long Khiếu Thiên tuy nghĩ vậy, nhưng thấy đại bá chờ mong như thế cũng không dám làm mất hứng.

“Nếu thật như vậy, Khiếu Thiên sẽ vô cùng vui mừng chúc mừng đại bá.”

“Nhất định là được, nói cũng thật thần kì, Thanh Nhi chỉ mới uống một thang thuốc nàng sắc cho, hôm nay sắc mặt đã đỡ hơn nhiều rồi.”

Khó trách hôm nay đại bá đặc biệt vui vẻ như vậy, không giống với vẻ âu sầu lo lắng trước kia.

Long Khiếu Thiên gật đầu. “Vậy là tốt rồi, hy vọng vị thần y kia có thể chữa khỏi bệnh cho Thanh muội.”

“Hiện chất khó có dịp mới đến đây, lần này nhất định phải ở lại vài ngày.” Vương lão gia nhiệt tình mời.

“Cám ơn đại bá đã mời nhưng lần này vào thành Nguyệt Hồ, ngoài việc đưa Linh Chi Thảo cho đại bá, cháu còn có một việc quan trọng khác cần phải làm, không thể ở lâu.”

Vương viên ngoại nhìn sắc mặt của hắn, quan tâm hỏi: “Về mặt của hiện chất nghiêm trọng đến thế, có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?”

“Không dám dấu đại bá, Khiếu Thiên là vì tìm người mà đến.”

“Người mà hiện chất cần tìm thuốc địa phương nào?”

Long Khiếu Thiên trầm sắc mặt, trầm giọng nói:

“Nữ ma đầu Ngọc Linh Cung.”

Vương viên ngoại nghe xong cũng biến sắc mặt:

“Hiện chất là nói...”

“Thảm tử của ta hồi báo, có người gặp nữ ma đầu đó đang đi hướng thành Nguyệt Hồ.”

Nói đến nữ ma đầu Ngọc Linh Cung tất cả nam nhân đều biến sắc. Bởi vì nữ nhân của Ngọc Linh Cung chuyên lấy việc tra tấn nam nhân làm vui, mà thủ lĩnh Ngọc Linh Cung Lãnh Vô Suông, nghe nói nàng ta mỗi một tháng thu một nam thiếp, đem đối phương đùa bỡn, ghét liền giết chết, sau đó lại tiếp tục tuyển nam thiếp kế tiếp.

Chỉ cần nam nhân nào bị nàng nhìn trúng sẽ khó thoát khỏi cái chết, vì vậy trên giang hồ đặt danh hiệu cho nàng là “nhện góa phụ đen”.

Vương Phó Quân hoảng sợ đến toàn thân toát ra mồ hôi lạnh.

“Nàng... Nàng ta đến thành Nguyệt Hồ ?!”

“Có thể, nhưng cháu còn đang tìm.”

“Hiện chất bị thương mới vừa bình phục, nhất định phải thật cẩn thận, nữ ma đầu kia vô cùng độc ác.”

Về mặt đầy cương quyết và lạnh lẽo mang đầy sát khí

“Hừ, nếu cháu không bị thương nặng lúc đó, làm sao có thể để nàng ta chạy thoát được? Để đồng bọn của nàng ta cứu đi.”

Long Khiếu Thiên nắm chặt nắm tay, hấn hận chính mình mất vào lúc ấy không nhìn thấy gì, không thể biết rõ mặt của nữ ma đầu, nhưng hấn thề, những gì nàng đã nhục nhã hấn, nhất định sẽ đòi lại toàn bộ, nếu không giết nàng, thề không làm người!

“Nhờ đại bá gọi lời hỏi thăm của cháu đến nghĩa muội, hiện chất cáo từ.”

Long Khiếu Thiên đứng lên, cùng với hai gã thủ hạ, hướng vương viên ngoại chấp tay cáo từ, sau đó nhanh chóng rời đi.

Hấn tuy rằng đã diệt trừ Ngọc Linh Cung, nhưng lại để cho thủ lĩnh chạy thoát, chỉ tiếc là cho đến tận bây giờ vẫn chưa được chỗ trú ẩn của Ngọc Linh Cung, nếu không nhanh chóng tìm được yêu nữ, chỉ sợ không biết lại có bao nhiêu nam nhân sẽ chết trong tay yêu nữ kia.

Vừa mới bước ra đến đại sảnh không bao lâu, Long Khiếu Thiên thốt nhiên cả kinh, có một hương thơm của dược thảo nhẹ thật nhẹ bay đến mũi hấn làm hấn chấn động cả thân mình.

“Đại bảo chủ?”

“Các người có ngửi được mùi gì không?”

Hai gã thủ hạ Dương Trung cùng Triệu Kiệt, hai người nhìn thoáng qua, vẻ mặt buồn bực.

“Ngửi được gì?”

“Mùi hương của dược thảo.”

Bọn họ dùng sức đưa mũi lên ngửi ngửi cả buổi, không ngửi được cái gì, nhưng thật ra đã ngửi được mùi hôi trên người của các gã không ít, cùng nhau lắc đầu.(Sắc...)

Long Khiếu Thiên nhớ rất rõ mùi hương dược thảo rất độc đáo này, cùng với mùi đã ngửi trên người yêu nữ kia rất trùng khớp.

Người bình thường có lẽ sẽ không ngửi được, nhưng hấn là ngoại lệ, bởi vì suốt ba tháng chịu đau khổ sống không bằng chết, mỗi ngày cùng ở chung một phòng với yêu nữ, cũng mỗi ngày ngửi được mùi hương dược thảo trên người của yêu nữ, hơn nữa do lúc ấy hấn nhìn không thấy, nên khứu giác càng thêm nhạy bén, ngoài ra, hấn nội lực thâm hậu, thính giác cùng khứu giác, so với bất cứ ai, có hơn không kém.

Giương mặt tuấn tú lúc này tràn đầy sát khí——

“Yêu nữ đang ở đây!”

Dứt lời, Long Khiếu Thiên lao nhanh đi như một trận cuồng phong, theo hướng mùi hương tỏa ra, cuối cùng hoàng thiên không phụ khổ tâm nhân, rốt cục đã cho hấn tìm được.

Mùi hương dược thảo đặc biệt này, cho dù có lẫn trong rất nhiều mùi vị xung quanh hấn vẫn ngửi được. Sắp gặp được kẻ thù rồi, hấn âm thầm vận nội công khí tụ đan điền, vận nội lực vào lòng bàn tay, đôi mắt lúc trước vốn không nhìn thấy gì nay chuyển sang màu đỏ quý dị, giống như hai viên ngọc lưu ly màu đỏ, hai tròng mắt đỏ sẫm, đó chính là dấu hiệu hấn sắp đại khai sát giới.

Hấn dừng lại trên nóc nhà gió vẫn rít ào ào vì sự dừng lại đột ngột, làm tung bay vạt áo của hấn, nhưng hấn vẫn đứng im bất động, vững như núi Thái Sơn, thân hình cao to từ trên cao nhìn khắp xung quanh khu biệt viện của viên ngoại đem hết cả trăm bóng dáng xung quanh, thu hết vào đáy mắt.

Đôi mắt đỏ như máu sắc bén như hai lưỡi đao, xuyên qua đám người đang đi lại, lập tức chột dừng lại tại một bóng dáng yếu đuối, hấn tức khắc hướng

bóng dáng ấy phi thân tới.

Càng là tiếp cận, mùi hương được thảo kia càng lúc càng nồng nặc hơn, cũng bởi vậy hần càng thêm xác định.

Hần rốt cục tìm được nàng !.

Bạn đang đọc truyện *Nộ Bảo Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Chương 2.5

Thi Dược Nhi chân đi đôi giày thêu hoa, bước nhẹ nhàng trên cây cầu nhỏ bắc ngang mặt hồ, nước ao xanh biếc hòa lẫn với hương thơm của đóa thủy tiên kiều diễm, nàng hai tay đang cầm bát ngọc, cẩn thận đi tới.

Trong bát đang đựng thuốc do chính tay nàng điều chế một ngày một đêm chăm chút tỉ mỉ mới nấu thành, bởi vì lửa lớn nhỏ rất là quan trọng, lửa lớn quá cũng không được, nhỏ cũng không xong, đều ảnh hưởng đến công hiệu của thuốc.

“Yêu nữ.”

Một bóng người phi thân chặn trước mặt nàng, buồn bực ngẩng đầu lên, thì cảm thấy một cổ kinh lực mạnh mẽ đáng sợ, vừa mạnh vừa lạnh như có ngàn mũi kim đâm vào da thịt nàng, làm nàng hít thở không thông.

“Loảng xoảng! ”

Bát ngọc rơi xuống đất vỡ tan, nước thuốc trong chén văng tung tóe, mùi hương của thuốc lan tỏa trong không khí, cả người nàng cũng bị một sức mạnh to lớn bao phủ, làm nàng đau tê cóng cả mình.

Một người nam nhân, cả người toàn thân cao thấp đều phủ đầy sát khí, tựa như mãnh thú, đang hướng về phía nàng chậm rãi như hung thần ác sát. Trước khí thế mãnh liệt ấy làm nàng thở dốc vì kinh ngạc.

Nàng có cảm giác giống như người này đang muốn xé tan nàng ra thành từng mảnh vì những biểu hiện của hần. Nhưng khi đối phương đứng trước mặt nàng hần lại đứng im không nhúc nhích, chỉ là trợn mắt nhìn nàng.

Nàng cũng ngây người, bị đôi mắt màu đỏ sẫm như máu làm kinh sợ.

Tròng mắt màu đỏ? Nàng ngẩng đầu nhìn người thật khiếp nhưng cũng thật quyến rũ động lòng người, làm nàng không tự chủ được tim đập nhanh hơn.

Hai người cứ nhìn nhau chằm chằm như thế một lúc lâu, làm nàng có thể nhìn thấy được nam tử đột nhiên xuất hiện kia.

Đôi mắt đẹp của nàng vẫn đang lặng lẽ ngắm ngón tay nắm chặt đầy sát khí, không khí giữa hai người như đang đông lại, hoàn toàn không có động tĩnh, ánh mắt vẫn lặng lẽ nhìn vào đôi mắt đỏ kia đột ngột có chút chuyển biến. ...

Màu đỏ như máu kia, dần dần chuyển thành đỏ sẫm, sau đó chuyển sang nâu, cuối cùng khôi phục lại đôi mắt màu đen sâu không thấy đáy.

Nàng bị mê hoặc, đồng thời cũng vì sự thay đổi này làm cho kinh ngạc, cảm thấy hấp dẫn, thế nên nàng đã quên ngay cảm giác sợ hãi mới vừa dâng lên. Đôi mắt trong như mặt nước hồ kia chớp nhẹ, cảm thấy khó hiểu vì sao lại có sự biến hóa như thế?

Long Khiếu Thiên vạn lần cũng không thể tưởng tượng được, cái mà hần nhìn thấy là sự tao nhã thanh cao, rực rỡ như tiên nữ hạ phàm, dung nhan tuyệt tục thoát trần, không hề vương một chút lu mờ nào của trần thế, làm cho những đóa hoa sen đang nở rộ dưới hồ kia cảm thấy thẹn thùng.

Nữ tử như thế sao có thể là yêu nữ được? Vội nhìn đến chén thuốc đang vỡ tan trên mặt đất hần mới hiểu được, rốt cục hần đã phạm sai lầm gì!

Hần chút nữa đã giết nhầm người rồi, may mắn là thu tay lại kịp, nếu không đã phạm phải một sai lầm lớn rồi.

Long Khiếu Thiên tự mắng chính mình sao lỗ mãng, người ta rõ ràng là một cô nương hiền lành, như thế nào là yêu nữ, quả thực kém cách xa đến vạn dặm.

“Thực xin lỗi, cô nương, tại hạ nhận sai người, không làm nàng sợ chứ?” (maytràng: He he bị dụ rồi, vậy mà ý làm anh mừng em a.)

Thi Dược Nhi thu hồi tinh thần, vừa rồi nàng quả thật hoảng sợ, nhưng khi thấy đối phương thành tâm giải thích, thế này mới an tâm, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Tại hạ đã vô lễ cô nương, mong cô nương đừng trách móc.”

Trước ánh mắt chăm chú của hắn, làm gương mặt mỏng manh của Thi Dược Nhi bỗng nhiên đỏ bừng, vội cúi đầu tránh ánh nhìn nồng ấm đó.

“Không sao đâu.”

Nàng lặng lẽ bước lui về phía sau tạo khoảng cách cho hai người, chỉ vì cảm nhận được hơi thở nam tính kia, không hiểu vì sao làm tim nàng đập mạnh, theo bản năng muốn kháng cự lại cảm giác này nhưng hoàn toàn không được.... Thật lạ lùng.

Ánh mắt của Long Khiếu Thiên cứ như là ong mật dính phải mật hoa, nhìn chăm chăm giai nhân, nhất cử nhất động của nàng, đều hấp dẫn ánh mắt thật sâu của hắn.

Thi Dược Nhi đi đến gần chén thuốc bị vỡ, đang định ngồi xổm xuống nhặt những mảnh vỡ lên, nhưng nhanh hơn, một bàn tay to chụp lấy bàn tay nhỏ nhắn của nàng. (maytràng: Tung hoa nắm tay rồi. *có nên tung hoa ko? Họ ăn đậu hủ nhiều rồi mà* thôi vẫn tung hoa vậy)

Nàng giật mình dừng lại đôi mắt mở to đầy nghi hoặc nhìn về hướng chủ nhân của bàn tay ấy.

“Đỡ ta.”

Hắn kiên trì nói, chỉ cần nghĩ đến mảng sứ bén nhọn kia có thể đâm bị thương đôi bàn tay nhỏ bé của nàng liền cảm thấy không chịu đựng nổi, làm hắn như phạm phải một tội ác vậy. (Maytràng : Phải hôn đó? Thiên ca:*liếc* *nhất đồ ngài* Maytràng *xách dép chạy*)

Một đôi tay ngà ngọc không tỳ vết hoàn toàn không thích hợp làm việc nặng nhọc, chỉ thích hợp để người ta bảo hộ thôi.

“Đa tạ công tử. ”

“Không cần khách sáo. ”

Hắn nhặt những mảnh vỡ nhưng đôi mắt vẫn chăm chú nhìn nàng.

Hắn là một nam nhân dũng mãnh, động tác thô lỗ,nhưng phút chốc bỗng trở nên nho nhã có lễ, đứng trước mặt nàng bất tri bất giác thu hồi khí phách, cử chỉ giọng điệu đều biến thành ôn nhu nhã nhặn.

Nàng là ai? Nhìn cách ăn mặc của nàng, cho nên có thể xác định không phải là nha hoàn.

“Cô nương là thân thích của Vương viên ngoại? ”

Nàng lắc đầu.

“Bằng hữu của Uyển Thanh muội muội? ”

Nàng lại lắc đầu.

Hắn trong lòng rung mình, chẳng lẽ nàng là tiểu thiếp mà đại bá mới nạp? Không biết tại sao ý nghĩ này lại làm cho tim của hắn đập dồn dập trong ngực.

“Ta là đến chữa bệnh cho Vương tiểu thư. ”

Long Khiếu Thiên chợt hiểu ra, nhớ tới vừa rồi đại bá có từng nhắc qua, thờ ra một hơi thật nhẹ nhàng, người đại phu mà đại bá hay nhắc thì ra chính là vị cô nương này.

Tốt lắm! Tốt lắm! Mặc kệ là đại phu hay gì cũng được, chỉ cần không phải tiểu thiếp của đại bá là tốt lắm rồi.

“Thì ra cô nương là đại phu.”

Khó trách trên người nàng có mùi hương của dược thảo.Hắn thực đáng chết, đem một cô nương hiền lành trở thành yêu nữ, hắn cảm thấy may mắn là chính mình thu tay lại mau, không đánh trúng thân hình mỏng manh như hoa như ngọc kia.

“Thành thật xin lỗi cô nương, do Long mẫu lỡ mắng, đã làm cho cô nương sợ hãi, chén thuốc này, ta sẽ bồi thường cho cô nương. ”

“Không cần nấu lại chén khác là được rồi.”

Thi Dược Nhi xoay người định rời đi, nhưng mới đi một bước, liền lại xoay người lại, mắt trong sáng tựa ánh trăng nhìn thẳng vào mắt hắn. “Công tử.”

“Vâng, cô nương có gì chỉ giáo?” Hắn trả lời thật lễ độ.

“Thỉnh buông tay được không?” (Sặc....)

Cổ tay nàng hiện tại vẫn còn đang nằm trong lòng bàn tay to mạnh mẽ kia.

Long Khiếu Thiên sững sờ, lúc này mới phát hiện chính mình vẫn còn thất lễ cầm lấy cổ tay của người ta! Xấu hổ thật!, mới buông tay ra, hắn liền phát

hiện chính mình đã bắt đầu nhớ cảm giác của đôi tay mềm mại đầy xúc cảm.

“Bảo chủ.”

Dương Trung cùng Triệu Kiệt, lúc này cũng vội vàng chạy tới.

“Bảo cáo bảo chủ, chúng tôi đã tìm khắp nơi, vẫn chưa tìm thấy được bóng dáng của yêu nữ kia.”

“Không cần tìm nữa, nàng ta không có ở nơi này.”

Nếu biết mình đã lầm lẫn thì không nên tìm tiếp tục nữa, nhìn thấy bọn họ hai người vẫn còn cầm binh khí trên tay, nhúu mày ra lệnh.

“Tra kiếm vào vỏ đi.”

Dương Trung cùng Triệu Kiệt đi theo bên cạnh bảo chủ đã lâu, chỉ cần quan sát sắc mặt liền có thể hiểu được, chú ý thấy vị bảo chủ của mình thường ngày tục tăng oai phong không câu nệ tiểu tiết, đột nhiên trở nên nhã nhặn, lịch thiệp, hình như đang lo lắng cho vị cô nương đang đứng bên cạnh, lập tức hiểu được là bảo chủ không hy vọng đao kiếm trên tay hắn sẽ dọa vị cô nương ấy.

“Dạ, bảo chủ.” Hai người vội vàng tra kiếm vào vỏ, nhưng chợt nghĩ đến cô nương nhà ai có thể làm cho bảo chủ của hắn sẵn sốc đến vậy, tò mò liếc mắt một cái, lập tức đối diện với gương mặt của cô nương đang đứng phía sau bảo chủ.

Hai người giật mình, bá một tiếng rút kiếm ra khỏi vỏ

“Các ngươi làm gì? Trúng tà à?”

“Đại bảo chủ. Nàng ta chính là yêu nữ.”

Thi Dược Nhi cau nhanh đôi mày, thật sự là quá thất lễ, chỗ nào của mình có thể nhìn giống yêu nữ?

Bạn đang đọc truyện *Nộ Bảo Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Chương 2.6

Nàng đang định lên tiếng phản bác, nhưng một cái gì đó nhanh như chớp lạnh lẽo kè vào cổ nàng, làm nàng không khỏi giật mình đứng im! Bởi vì kè lên cổ nàng là một thanh kiếm, mà người đang cầm chuôi kiếm là nam nhân đang đứng trước mắt kia.

“Các ngươi xác định là nàng?” Long Khiếu Thiên trầm giọng hỏi.

“Đúng vậy bảo chủ, yêu nữ phá địa lao của chúng ta ngày ấy là yêu nữ này, hóa thành tro thuộc hạ cũng nhận ra được!”

Một ánh mắt sắc bén giết không tha hung hăng trừng mắt Thi Dược Nhi.

“Yêu nữ, thiếu chút nữa đã bị ngươi lừa, ta rốt cục tìm được ngươi ! ”

Trong khoảnh khắc, Long Khiếu Thiên thay đổi đột ngột, toàn thân phát ra hơi thở nguy hiểm, đáy mắt lạnh lẽo vô tình trở nên đỏ sẫm kinh người.

Thi Dược Nhi cũng nhận ra hắn, không thể tin nổi nhìn chằm chằm vào Long Khiếu Thiên.

Nam nhân đỉnh thiên lập địa, dáng vẻ khí phách nam nhi đứng trước mặt nàng, người này, đúng là người mà mấy tháng trước từ quỷ môn quan nàng cứu trở về.

“Là ngươi.”

“Xem ngươi còn có thể chạy trốn đi đâu!”

Nàng sở dĩ trong lúc nhất thời không nhận ra được, là vì nàng lần đầu khi nhìn thấy hắn, hắn thương tích đầy mình, chật vật không chịu nổi, hơn nữa lúc ấy ánh mắt của hắn bị thương, máu tươi đầy mặt, nàng một lòng vì hắn trị liệu, cho nên không hề chú ý đến diện mạo của hắn.

Cho tới bây giờ, nàng mới chính thức thấy rõ bộ mặt thật của hắn .

“Ngươi muốn làm gì?” Nàng lui ra phía sau từng bước.

“Ngươi nói đi?” Mũi kiếm cũng tiến lên từng bước.

“Ngươi thật sự là âm hồn không tiêu tan.” Nàng lại lui từng bước.

“Nhện độc ‘Góa phụ đen’ mọi người đều nguyên rửa!”

Mũi kiếm lại lần nữa đuổi kịp từng bước, ánh mắt chán ghét kia, không biết đem nàng ăn sống nuốt tươi bao nhiêu lần.

“Con nhện độc?” Mặt nàng lộ vẻ nghi hoặc.

“Như thế nào, cái này không phải danh hiệu của ngươi sao?”

Người này không chỉ một lần kêu nàng là con nhện gì, nàng vẫn nghĩ đến hấn đang mắngười khác, nay mới phát hiện sự tình có chút không thích hợp, tên này nhất định đang hiểu lầm cái gì.

“Ta không phải là con nhện độc, cũng không phải là nhện góa phụ đen.”

Hắn hừ lạnh một tiếng.

“Chẳng lẽ ngươi thích người khác kêu ngươi yêu nữ, hoặc là ——”

Bạc môi gọi lên một nụ cười mai mỉa trào phúng, lạnh lùng phun ra hai chữ. “Kỹ nữ”

Thi Dược Nhi lập tức không nể mặt đến, vốn là đậm mạc vẻ mặt hơn tuyết lãnh, mắt đẹp lý mạo hiểm lửa giận.

Nàng đã bắt đầu nhớ lại, nam nhân này từng khinh bạc nàng như thế nào, nhục nhã nàng như thế nào! Mặc kệ hấn hiểu lầm hay không có cái gì hiểu lầm, hấn đều đã chọc giận nàng.

Tốt lắm! Nàng không tìm hấn báo thù, hấn bản thân lại đưa đến cửa.

“Yêu nữ hôm nay là ngươi gặp may mắn, ta không muốn máu ngươi làm dơ bẩn nơi này.” Hắn cũng không hiểu vì sao hấn không lập tức xuống tay đâm một kiếm

Một luồng sát khí toát ra từ mũi kiếm, quỹ dị đến lạnh mình thâm nhập vào da thịt của nàng.

Nàng không có võ công, không có khinh công, cũng không có thuật dịch dung, duy nhất sở trường là luyện dược.

“Muốn bắt ta, cũng phải xem ngươi có bản lĩnh hay không.” Nàng lạnh lùng nói, cùng với lời nói vừa dứt, đứng ở hai bên trái phải của Long Khiếu Thiên là Dương Trung cùng Triệu Kiệt, trước sau roi phịch một tiếng, hai thân thể to lớn rạp trên mặt đất.

Long Khiếu Thiên rất là kinh ngạc, chỉ tiếc hấn phát hiện quá muộn, khi hấn ý thức được có chuyện không hay, dĩ nhiên đã quá trễ.

“Không thể nào Khả năng.....” Thân thể cao lớn lung lay sắp đổ, lại còn liều mình cố chống cự không chịu nhận thua.

“Ngươi nghĩ rằng trên người ta chỉ có quần áo là tầm thuốc sao? Cho dù ở một khoảng xa, ta cũng có thể hạ mê dược đối với các ngươi, hừ, ngu ngốc!”
Gương mặt đẹp tuyệt trần nhưng vô cùng lạnh lùng của nàng lần đầu tiên trong cuộc đời của nàng lộ lười trêu đùa.

Một tiếng hét thật to vang lên, Long Khiếu Thiên bất ngờ không kịp bước lên không kịp phòng bị, làm cho nàng sợ tới mức mặt hoa tái nhợt, không thể tin được người này cư nhiên còn có thể cử động?!

Trong nháy mắt, nàng nghĩ đến mình chết chắc rồi, nhưng may mắn chính là sợ bóng sợ gió một hồi, bởi vì đối phương tiến lên từng bước từng bước sau đó, liền té thật mạnh trên mặt đất, không còn có động tĩnh.

Thi Dược Nhi kinh hồn chưa định trừng mắt hấn, hồi lâu sau, mới chính thức xác định đối phương đã hôn mê thật sự, nhẹ nhõm trong lòng, chậm rãi thở dài một hơi.

Con tinh tinh thôi tha! Trước khi té xỉu không hừ chết người là không được mà, thực đáng giận!

Nàng nhện không được ảo não, lần trước dùng mê hồn thảo, cũng không thể làm cho xú nam nhân này lập tức hôn mê, lần này dùng là thập hoa tán, mặc dù so với mê hồn thảo hữu hiệu hơn, nhưng hình như đối với nam nhân này vẫn không có tác dụng lắm, phải thay đổi cái khác mới được.

Hừ, nam nhân này thật đáng giận mà, dám chửi nàng yêu nữ kỹ nữ, nàng lớn như vậy, còn chưa từng bị nhục nhã như thế này!

Nếu nói có trước có sau, nàng cho hấn một đòn trả đũa có gì là không đúng?

Trên đôi môi như trăng rằm nở lên nụ cười yếu ớt buống bình, nàng quyết định tặng cho hấn một lễ vật thật tốt a

Bạn đang đọc truyện *Nộ Bảo Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 13: Chương 3

Trong phòng trên chiếc giường lớn, mấy chục ánh mắt nhìn chăm chăm vào Long Khiếu Thiên đang mê man.

Không khí lặng yên đến kì lạ, có người thì nghiêm túc, có người thì muốn cười cũng không dám cười, có người tặc tặc lưỡi hít hà, còn người khác lại đang lo âu sắp xảy ra án mạng, mỗi người tâm tư khác nhau, nhưng tâm tình mâu thuẫn thật giống y như nhau.

Mọi người vây xung quanh giường, nhìn chăm chăm vào gương mặt đang ngủ say kia một hồi lâu, lại chậm chạp không ai dám thật sự đánh thức Long bảo chủ Long Môn bảo.

“Làm sao bây giờ?”

“Cái gì làm sao bây giờ, đương nhiên là đánh thức hắn dậy.”

“Thì tỷ tỷ nói chỉ cần đem thuốc này đưa vào mũi của Long đại ca, hắn sẽ tỉnh lại.”

“Như vậy... Đưa vào mũi hắn sao?”

Mọi người lại im lặng như tờ, ngoại trừ tròn đôi mắt to nhỏ nhìn nhau, không ai dám đề nghị.

“Ta sợ bảo chủ khi tỉnh lại, sẽ tức giận đến mức muốn giết người.”

“Đâu chỉ giết người, còn xé tan xác luôn đấy.”

“A..... Rốt cuộc có nên đánh thức hắn hay không?”

“Tốt nhất là không nên, nên chờ thuốc hết hiệu nghiệm, bảo chủ sẽ tỉnh lại.”

“Người muốn hắn mê man nửa tháng? Đừng nói giỡn, nửa tháng không ăn không uống tiểu tiện, người sống cũng sẽ biến người chết đó.”

“Hay để cho hắn mê man ba ngày, thừa dịp hắn thể lực suy yếu, hướng hắn giải thích Thi đại phu không phải là yêu nữ Ngọc Linh Cung, hóa giải sự hiểu lầm này.”

“Cha, như vậy không ổn, nếu không nhanh đánh thức Long đại ca đi theo Thi tỷ tỷ xin lỗi, nếu để lâu Long đại ca khi tỉnh lại thì hậu quả sẽ khó lường.”

Nói cả nửa ngày, đánh thức hắn cũng không được, không gọi hắn tỉnh cũng không được, mọi người trừ bỏ giường mắt nhìn, không ai dám đưa ra quyết định.

“Rốt cuộc làm sao bây giờ?”

Vấn đề, lại trở về lúc khởi đầu.

Vương viên ngoại, Thường tổng quản, Dương Trung, Triệu Kiệt, cùng với cô con gái đầu của Vương viên ngoại là Vương Uyển Thanh, năm đôi mắt lại nhìn về người đang nằm ngáy say sưa.

Gương mặt ngũ quan thanh tú cương nghị, mày kiếm vút cao, mũi thẳng, miệng tính cách, anh tuấn vẫn là thực anh tuấn, nhưng là nổi lên bốn chữ thật to “Gian phu dâm đảng”

Thử nghĩ, người trong võ lâm luôn kính trọng Long Môn bảo đại bảo chủ, bị một cô nương vô danh làm hôn mê, không biết dùng nước gì viết trên mặt hắn bốn chữ, rửa đi rửa lại mãi không sạch, nếu bị đồn đại trên giang hồ, chẳng phải thanh danh sẽ mất hết sao, từ nay về sau bị người trong thiên hạ nhạo báng chê cười sao?

Chết, đối với đại trưởng phu mà nói cũng không đáng sợ, nhưng là bị người cười chết lại, làm một nam nhân cho dù bị đẩy xuống mười tám tầng địa ngục e rằng vẫn không thể siêu sinh.

Dương Trung cùng Triệu Kiệt hai người toát mồ hôi lạnh đầy người, tuy rằng cảm thấy chính mình thật may mắn, không có bị vị Thi cô nương kia viết chữ ở trên mặt, nhưng cũng rung mình một cái, bọn họ lúc trước nghĩ qua giải được sau đó liền tỉnh táo lại, cùng mọi người tụ tập ở một bên giường để nghĩ biện pháp.

Trải qua một phen bàn tán thương lượng, mọi người rốt cục có chung nhận thức, vì mặt mũi của Long Khiếu Thiên mà suy nghĩ, vẫn là nên đánh thức hắn đi.

Vì để phòng ngừa bất trắc, Vương viên ngoại đem bốn vị hộ pháp võ công cao cường của biệt viện đưa đến, hẩn biết rõ tính tình của Long Khiếu Thiên khi nổi giận, cho nên phân phó bọn họ chỉ cần thấy Long bảo chủ kích động, mọi người sẽ đồng loạt tiến lên ôm chặt hẩn lại, tránh cho hẩn khi quá giận dữ mà làm chuyện bất lợi với Thi cô nương.

Bàn bạc xong, dưới ánh mắt cổ vũ của tất cả mọi người, Vương viên ngoại hít sâu một cái, đem giải dược lặng lẽ đến gần mũi của hẩn.

Chỉ thoáng chốc, người trên giường liền có cử động.

Long Khiếu Thiên chậm rãi tỉnh dậy, hẩn cảm thấy sống mũi cay cay mà sặc ho khan vài tiếng, sau đó ý thức dần dần sáng suốt.

“Hiền chất, ngươi đã tỉnh.”

Long Khiếu Thiên ngồi dậy, cảm thấy đau đầu nhức, đôi mày rậm nhíu lại. “Ta làm sao vậy?” Dược tính vừa tan, tâm trí của hẩn còn có chút mơ hồ.

Dương Trung nhỏ giọng nhắc nhở hẩn. “Bảo chủ..... Ngài hôn mê trong chốc lát.”

Long Khiếu Thiên dừng lại, đột nhiên đứng phắt dậy, quát hỏi: “Yêu nữ kia đâu?”

Tất cả mọi người, đồng loạt lên tiếng, nói hẩn không cần kích động, chỉ là sự hiểu lầm, tiếp theo có người đem sự việc kể toàn bộ từ đầu đến cuối, mọi người nhón nháo mạnh ai nấy nói, nước miếng tung bay, không có buồn chán, không có gián đoạn, dù sao mục đích chính là làm cho hẩn nghe hiểu được, hơn nữa thông cảm, chuyện này thật sự là một hiểu lầm rất lớn.

Sau khi mọi người đã giải thích xong, tất cả đều nín thở ngưng thần để theo dõi hẩn, toàn bộ đều căng người lên sẵn sàng ứng chiến.

Long Khiếu Thiên nhìn mọi người, trầm ngâm một lúc lâu sau, mới chậm rãi hỏi:

“Nàng ta không phải là người của Ngọc Linh Cung?”

“Hiền chất, nếu nàng ta là người của Ngọc Linh Cung, chúng ta đều đã gặp họa không thể yên ổn để ngồi ở đây.”

“Đúng vậy, Long đại ca. Thi tỷ tỷ nếu là người xấu, tại sao không thừa cơ để giết người, lại đem giải dược cho người? Điều đó đã chứng minh, nàng không phải là người của yêu nữ đáng sợ đó.”

“Bảo chủ, chúng tôi cũng đã ngửi qua giải dược của Thi cô nương nên mới tỉnh lại.”

Long Khiếu Thiên trầm ngâm một lát, trên mặt khó nén kinh ngạc. “Nàng thật sự là đại phu?”

Vương Uyển Thanh gật đầu. “Thi tỷ tỷ y thuật rất cao minh, nếu không có nàng, ta hiện tại chỉ sợ còn nằm ở trên giường bệnh, càng đừng nói có thể ở trong này cùng đại ca trò chuyện.”

Long Khiếu Thiên kỳ thật cũng phát hiện nghĩa mũi sắc mặt so với lúc trước đã tốt hơn rất nhiều, khuôn mặt tái nhợt giờ đã khỏe mạnh hồng hào, hơn nữa nếu yêu nữ muốn hại hẩn, nên sử dụng độc dược mới đúng, nhưng hẩn âm thầm vận hành nội lực, phát hiện chính mình quả thật không có dấu hiệu trúng độc.

“Nói như vậy, là ta hiểu lầm người ta.”

Mọi người gật đầu gật đầu, phụ họa phụ họa.

“Chỉ là hiểu lầm, hiểu lầm thôi.”

Chuyện này vẫn làm cho Long Khiếu Thiên khó hiểu như cũ, nhưng có thể xác định là, nữ nhân kia không phải là nhện “Góa phụ đen”.

Hẩn trầm ngâm sau một lúc lâu, ngẩng đầu hỏi mọi người. “Nàng ở đâu?”

“Long đại ca, người..... Người muốn tìm Thi tỷ tỷ là muốn.....”

“Nếu là hiểu lầm, ta phải tìm người ta để giải thích mới phải.”

Mọi người vừa nghe, lập tức chuyển lo lắng thành mừng rỡ.

“Hiền chất người thật sự muốn tìm Thi đại phu để giải thích?”

“Đương nhiên, vì cháu đã mạo phạm người ta trước, làm chuyện không nên làm, nếu ta sai ta phải tuyệt đối nhận sai.”

“Tốt, tốt, nói cho cùng, dám làm dám chịu, là hành vi của đại trượng phu.”

Mọi người liên tục gật đầu khen ngợi, bọn họ vốn đã không hy vọng bảo chủ có thể nguyện ý tìm cô nương kia để giải thích, chính hẩn tự động lên tiếng

thì thật tốt quá, nhưng mà còn có một vấn đề phải giải quyết trước.

“Hiền chất, cháu nguyện ý đi tìm người ta để giải thích thật là tốt lắm, nhưng mà còn có một chuyện...”

“Chuyện gì?”

“Ha ha, kỳ thật cũng không phải là vấn đề gì lớn.”

“Cho dù là chuyện lớn, cũng là chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, mọi người thấy có đúng không?”

“Đúng, đúng, chuyện này Long đại ca đã từng trải qua, nên nhất định không thành vấn đề.”

“Đúng đúng, Long bảo chủ của chúng ta anh minh, lòng dạ rộng rãi, không chấp nhất.”

“Đúng.”

“Đúng”

“Đúng”

Nói đúng cả buổi, chỉ thấy mọi người mặt đầy tươi cười, nhưng không có người nào nói vấn đề đó là gì, Long Khiếu Thiên nhướn đôi mày kiếm uy nghiêm, mệnh lệnh nói: “Có chuyện gì thì cứ nói thẳng, đừng dài dòng.”

Mọi người ngơ ngác xem ta, ta xem người, đối diện nhau sau đó hít sâu một hơi lạnh, Vương Uyển Thanh thấy thế lấy hết can đảm bước đến gần vị nghĩa huynh của mình, đem một cái gương đồng, chậm rãi giơ lên trước mặt của Long Khiếu Thiên.....

Gian phu dâm đẳng hiện lên rành mạch trên gương đồng.

Không khí xung quanh thật im lặng, ngay đến hít thở cũng không có.

Gương mặt uy vũ kia dần dần nổi lên gân xanh, trái tim của mọi người cũng giật thon thót, im lặng một lúc lâu sau, dần dần gương mặt kia trở nên dịu lại, những đường nét lạnh lùng cũng trở nên nhu hòa, Long Khiếu Thiên thở dài.

“Cũng khó trách người ta trả thù là lẽ đương nhiên, ta sẽ không tính toán với nàng.”

Mọi người cùng nhau thở ra một hơi thật nhẹ nhàng, đem cái tâm thắc thóm của mình dần dần thả lỏng, lau lau mồ hôi, vui mừng khôn xiết, thiên hạ thái bình, thiên hạ thái bình!

“Lau sạch thì sẽ xong ngay mà.”

Lại hít thở không thông!

Long Khiếu Thiên lấy cổ tay áo lau những nét chữ trên mặt, lau nhẹ, lau mạnh, lau cả buổi, đừng nói không lau được một chữ, ngay cả phai cũng không hề phai.

Hắn nhíu mày, lòng nghi ngờ càng lúc càng lớn, chậm rãi nhìn phía mọi người. “Vì sao lau không ra?”

Vương Uyển Thanh nuốt nuốt nước miếng, kinh hãi trả lời: “Kỳ thật... vấn đề là ở chỗ, bốn chữ đó..... là chùi không ra.....”

Trong không khí, lại một lần nữa tràn ngập mùi sát khí đầy nguy hiểm Long Khiếu Thiên gương mặt co giật, nổi lên gân xanh.

“Yêu nữ xấu xa.”

Hắn đứng bật lên lao nhanh về phía trước, bốn vị hộ vệ cùng các vị khác đã chuẩn bị sẵn ở một bên đồng loạt tiến lên bám chặt người hắn.

Trong nhà bếp Thi Dược Nhi lại một lần nữa đem dược thảo trộn lẫn với nhau, để vào trong nồi. Mỗi ngày nàng đều tự tay mình nấu thuốc giúp Uyển Thanh chữa bệnh.

Lúc trước cực khổ lắm mới nấu xong một chén thuốc, lại bị con đại tình tình kia làm đổ, mất công nàng phải nấu lại lần nữa.

Nàng đem hà thủ ô, nhân sâm, xạ hương, phục linh, chi thảo mỗi thứ một ít, tinh tế đem tỉ lệ hòa hợp vừa đủ, hơn nữa chính tay nàng nấu thuốc, đem đổ vào ấm nước đang sôi.

Trên người nàng có hơn một trăm viên thuốc khác nhau, mỗi loại hương vị cùng màu sắc khác nhau, nàng đều nhớ công dụng của mỗi thứ rất kỹ. Vương Uyển Thanh mỗi một ngày bất cứ việc lớn nhỏ đều tự tay nàng chỉ định, đồ ăn tương khắc đồ ăn có ích, nàng đều tự tay kiểm tra tuyệt đối không có sự sai lầm nào.

Chén thuốc này nếu nấu qua loa là không thể được, từ mỗi một việc phải kiểm tra thực kỹ, cho nên nàng tuyệt đối không thể nhờ người khác nấu giúp,

nhân tiện lúc nấu chén thuốc này cũng để bình ổn lại tâm trí.

Trong khi nàng vất vả lắm mới dồn hết tâm trí vào ẩm thuốc thì từ phía sau lại truyền đến tiếng ho khan, nhiều loạn sự yên tĩnh của nàng.

Nàng quay đầu lại thì nhìn thấy một bóng dáng khôi ngô tuấn tú đang đứng lặng ở cửa, một đôi mắt đen chăm chú nhìn nàng.

Thi Dược Nhi cảnh giác trừng mắt nhìn đối phương, trong lòng thầm nghĩ chỉ cần hấn có cử động gì bất lợi đến nàng, lập tức sẽ phóng mê dược ra.

Long Khiếu Thiên đứng chắn hết cửa ra vào, nàng liền lập tức lui ra phía sau từng bước, gian phòng rộng thênh thang từ lúc có hấn tham gia, đột nhiên trở nên thật phần nhỏ bé, làm nàng không khỏi thấp thỏm trong lòng.

“Ta đến để giải thích.”

Nàng trừng mắt nhìn hấn một hồi lâu, nhưng vẫn duy trì im lặng, vẫn tiếp tục làm việc của mình, như hấn không hề tồn tại ở nơi đó vậy.

Long Khiếu Thiên thấy nàng không đáp lời, nhẹ giọng lập lại một lần nữa. “Ta nói là ta đến để giải thích.”

Thi Dược Nhi chỉ lạnh lùng đáp trả một câu: “Ta không nghĩ đến sẽ nói chuyện cùng ma kêu quỷ khóc, hoặc kẻ điếc.” (Nguyên văn: đối thiên quỷ kêu, kẻ điếc, ý mỉa mai cái tên của Long Khiếu Thiên nhưng mình không biết dịch ra sao, ai biết chỉ giúp mình, mình sẽ sửa.)

Kẻ điếc? Ma kêu quỷ khóc?

Long Khiếu Thiên ngẩn ngơ, đôi mày kiếm cau lại, nhất thời không hiểu nàng đang muốn nói gì, chỉ thoáng chốc liền hiểu được —— Ma kêu quỷ khóc ý chỉ Khiếu Thiên, Long bị nàng nói thành kẻ điếc, người ta là đang mỉa mai tên hấn đây.

Long Khiếu Thiên rất muốn tức giận, nhưng sau đó chợt nghĩ đến những lời mọi người nói.

“Oan gia nên giải không nên kết.”

“Đại trượng phu cầm được buông được, bỏ qua đi.”

“Anh hùng thì không so đo với nữ nhân.”

“Dù sao người cũng đã mỉa mai người ta là yêu nữ, rồi nữ ma đầu, hồ ly tinh toàn những lời khó nghe, người ta chỉ mới chửi người có một câu gian phu dâm đảng, như vậy vẫn còn oan ức hơn người rồi.”

“Hơn nữa đừng quên, người ta là ân nhân cứu mạng của người nha.”

Cuối cùng cái câu ân nhân cứu mạng kia, đã thành công hạ bớt lửa giận của hấn.

Chính là mọi người nói cho hấn nghe, thì ra lúc hấn đang bị trọng thương nặng, là Thi Dược Nhi đã cứu hấn, ngay từ đầu hấn còn chưa tin, nhưng là bằng chứng như núi, hơn nữa chứng cứ này lại ở ngay trên người hấn, muốn không tin cũng không được —— trên người hấn chẳng chỉ những vết sẹo, mỗi vết sẹo đều có dấu vết của may vá, nhất là đùi và cánh tay vòng xung quanh đều là vết may vá.

Long Môn bảo mời Cao đại phu đến chữa trị cho hấn có từng nói những vết may vá trên người hấn là người có y thuật rất cao siêu, giống như Hoa Đà tái thể.

Hấn vẫn không hiểu được là ai đã trị liệu hấn, mấy tháng bị trọng thương, khoảng thời gian đó hấn luôn sốt cao mơ mơ hồ hồ, bây giờ suy nghĩ kỹ lại, nhưng ấn tượng duy nhất hấn có là nàng luôn túc trực bên người hấn, không có ai khác, nhưng lúc đó hấn bị thương, toàn thân bị trời chặt, và nữ nhân này lại không biết là đã cho hấn ăn cái loại thuốc gì mà làm toàn thân hấn đau đớn không chịu nổi, vì thế hấn mới nhận định đối phương là yêu nữ!

Nhưng nếu đem những chi tiết từ trước tới sau kết hợp lại, quả thật hình như có nhiều chỗ mâu thuẫn. Hấn nhớ là khi đó hấn chịu nhiều vết thương chí mạng, vết thương của kiếm, đao, tay chân bị chặt đứt nay đã được nối lại, vẫn linh hoạt như cũ.

Hấn không phải là người chỉ nghe một bên nói, nhưng những lời nói cùng với tình huống hấn đã trải qua hoàn toàn trùng khớp, nên hấn không thể không tin.

So với hành động lúc trước hấn đối với nàng, nàng chỉ mắng hấn vài câu. Bây giờ dù nàng có làm hôn mê hấn, viết chữ trên mặt hấn, cũng không thể không tính đến chuyện nàng đã tận tâm cố sức cứu hấn trở về.

Long Khiếu Thiên âm thầm hổ thẹn, mặc kệ cô nương người ta đối chính mình làm cái gì, cũng không nên oán trách.

Hấn là đại trượng phu, là chính nhân quân tử, vẫn là Long Môn bảo bảo chủ, tuyệt không có thể đã thương người vô tội, càng không thể đánh nữ nhân.

Nghĩ thông suốt điểm ấy, hấn không còn tức giận nữa, cũng nhận định mặc kệ nàng nhục nhã hấn như thế nào, đều tuyệt không tính toán.

“Mọi người đã nói cho ta biết, vết thương trên người ta là do Thi cô nương chữa khỏi, tại hạ lỗ mãng, hiểu lầm cô nương, lại đối với cô nương vô lễ nhiều lần, nếu cô nương muốn quở trách, thậm chí có thể chém ta một cái cánh tay, hoặc một chân cho hạ giận, Long Khiếu Thiên ta sẽ không một câu oán

hắn.”

Nói xong đưa cánh tay chắc chắn mạnh mẽ đến trước mặt nàng, chứng tỏ sự chân thật của hắn.

Nàng ngấm cánh tay kia liếc mắt một cái, vẻ mặt lạnh lùng không chút thay đổi.

“Ta lấy tay lấy chân của ngươi làm gì? Ta đâu phải yêu nữ.”

Hai chữ cuối cùng là nàng cố ý nhấn mạnh, cố ý châm chọc hắn.

Đối với lúc trước hắn mắng mình là yêu nữ, nữ ma đầu, thậm chí dâm phụ, nàng không thể bỏ qua được, không muốn nói chuyện cùng hắn, nàng xoay người chải tóc, ra lệnh tiễn khách.

“Ta còn phải nấu thuốc, nếu không có việc gì, công tử mời trở về đi.”

Nàng nghĩ rằng dùng thái độ lạnh nhạt như thế, người này sẽ tự động cảm thấy xấu hổ mà rút lui, nhưng hoàn toàn nghĩ đến câu nói chưa dứt, phía sau đột nhiên truyền đến âm thanh của kiếm tuốt ra khỏi vỏ, làm nàng ngăn người, buồn bực quay đầu lại, nhưng khi nàng nhìn thấy đã làm nàng sợ đến ngây người——

Cánh tay hắn máu tươi đầm đìa, chỉ còn lại có một khúc, một khúc cánh tay còn lại đang nằm trên mặt đất. Nam nhân này, đã chặt đứt cánh tay chính mình!

“Long Khiếu Thiên ta nói chuyện giữ lời, tuyệt không nuốt lời, tại hạ cánh tay cùng một chân là do cô nương cứu trở về, hiện tại chặt bỏ hướng cô nương bồi tội.” Nói xong, còn tính tiếp tục dùng kiếm chặt luôn chân của mình. (maytrang: Em sợ anh này rồi a, ý có người yêu là thần y muốn chặt gì thì chặt a...)

“Dừng tay!”

Nàng hô nhỏ, nhanh chóng bước đến trước mặt hắn, nhanh chóng từ túi gấm lấy ra một cái bình sứ, đem được rắc vào trên miệng vết thương. Đây là thuốc cầm máu, có thể tạm thời làm máu ngừng chảy, tránh cho mất máu quá nhiều.

Sau đó nàng đem cánh tay nhặt lên, cũng rắc ít bột thuốc lên trên, sau đó bỏ vào một cái giỏ nhỏ, không nói một tiếng lời tay hắn bước ra ngoài.

“Cô nương?”

“Câm miệng! Không được nói nói!”

Trên gương mặt ngọc lúc nào cũng như phủ một lớp sương lạnh bây giờ đỏ ửng giận dữ.

Nàng rất giận, giận hắn lỗ mãng, làm những chuyện như thế, tùy tiện đem cánh tay nàng cực khổ lắm mới chữa khỏi đem chặt bỏ.

Người này có biết là vì chữa cho hắn mà biết bao đêm nàng không hề chợp mắt? Không phải ai cũng giống hắn có sức lực lớn mạnh đến như thế, có thể đem tay chân đã đứt rồi nối trở lại, hơn nữa hoàn hảo không sao, cái đó phải nhờ vào tạo hóa của mỗi người, nàng đâu phải thần tiên, muốn chữa khỏi liền chữa khỏi?

Nam nhân này tưởng tay hắn là thịt heo sao? Ngay cả mảy cũng không hề cau lại, làm nàng tức muốn chết.

Thi Dược Nhi lôi kéo hắn đi đến phía tây sương, đôi chân bước thoăn thoắt không hề dừng lại, so với hắn nàng dường như còn lo lắng hơn, hắn tò mò nhìn chằm chằm vào dung nhan ửng đỏ của nàng, theo dõi từng phản ứng của nàng, không hề kháng cự, tùy ý nàng muốn lôi hắn đi đâu thì đi.

Bọn họ đi vào một gian phòng ở mai viện, đây là phòng khách mà Vương Phó Quân đã chuẩn bị cho Thi Dược Nhi, thanh tịnh mà lịch sự tao nhã, cũng có nha hoàn hầu hạ.

Vừa bước chân vào cửa lớn, Thi Dược Nhi lập tức phân phó nha hoàn Tiểu Thúy cùng Đào Nhi.

“Ngươi đi đun nước sôi, ngươi đem hòm thuốc của ta đến đây.”

Hai ả nha hoàn vừa nhìn thấy máu chảy đầm đìa trên cánh tay của Long Khiếu Thiên, cả hai mặt mày đều xanh mét, sợ đến choáng váng mặt mày.

“Nhanh đi.” Thi Dược Nhi lập lại một lần nữa hai người mới hoàn hồn, vội lên tiếng trả lời.

“Dạ, dạ.”

Thi Dược Nhi vừa nói, động tác cũng không ngừng, bảo hắn ngồi xuống, lập tức bắt tay vào làm xử lý miệng vết thương của hắn, động tác thuần thục, thực hiện liền mạch lưu loát.

Long Khiếu Thiên chặt đứt cánh tay, không phải là không đau, nhưng là người luyện võ, công phu chịu đựng tất nhiên là so với người bình thường cao hơn rất nhiều, huống chi hắn lại là nam nhân, cho dù đau đến tận xương tủy, khẽ cắn môi thì có thể chịu nổi, tuy cụt một cánh tay, nhưng khi hắn thấy trên

gương mặt của giai nhân đầy lo lắng quan tâm, làm cho lòng hân thật cao hứng không thể nói thành lời.

“Ngươi còn cười? Không đau sao?”

“Đau nhưng chịu được.”

Nàng tròn mắt nhìn hân, nếu mắng hân thà im lặng khỏi tổn nước miếng làm việc cho rồi.

Đào Nhi đem hòm thuốc của nàng đến đặt lên bàn, Thi Dược Nhi mở ra lấy ra một cây kim bạc, đưa lên ngọn đèn hơi cho nóng lên, sau đó từ thùng gỗ lấy cánh tay của hân ra, Đào Nhi vừa nhìn thấy cánh tay, hai mắt liền tròn ngược, ngất xỉu.

“Thi cô nương, nước ấm đến đây.”

“Để sang một bên, không còn việc của ngươi, mau lui xuống, nhân tiện lôi người này ra ngoài.”

Tiểu Thúy không dám chậm trễ, cảm thấy như được đặc xá, dù sao nhìn thấy cảnh tượng trước mắt đối với các nàng mà nói là rất đáng sợ, vội vã gạt đầu sau đó kéo Đào Nhi lui ra.

Long Khiếu Thiên đột nhiên thu hồi cánh tay, làm cho Thi Dược Nhi giật mình dừng lại, đôi mày nhíu lại.

“Ngươi đang làm gì vậy? Mau buông cánh tay ra.”

“Tại hạ không thể để cô nương trị liệu.”

“Ngươi lại phát bệnh thần kinh gì nữa vậy?”

“Trừ phi cô nương tha thứ tại hạ.”

“Ngươi không nhanh chóng cho ta khâu lại, nếu trễ quá thì sẽ không lành được!”

“Không, nếu cô nương không tha thứ tại hạ, Long mỗ tình nguyện thiếu một cánh tay.” (Maytràng : *chóp mắt mơ màng* lần đầu tiên em mới thấy tỏ tình kiểu này, thật không đụng hàng...)

“Ta có tha thứ hay không đâu có gì quan trọng, đừng nói nhiều nữa, mau đưa tay đây!”

“Không, trừ phi cô nương khẳng định sẽ tha thứ cho tại hạ.” Hân phi thường kiên trì, vẻ mặt hân đầy vẻ nghiêm túc thật sự .

Thi Dược Nhi vừa tức vừa vội, mím mím môi. “Ngươi nếu không nghe lời, ta cũng mặc kệ ngươi!”

“Không quan trọng, đây là sự trừng phạt mà tại hạ nên nhận, tại hạ cam tâm thừa nhận.”

Người này đầu óc được làm bằng đá sao? Sao cố chấp như vậy a! Nàng có tha thứ hay không thì có sao đâu? Nàng đã nguyện ý giúp hân trị liệu, còn ngoan cố tính tình kiên trì cái gì?

Nàng rất muốn không thêm để ý đến hân, cánh tay hân có hoại tử thì cũng mặc kệ hân, dù sao không liên quan đến nàng, cố gắng dần tâm bình tĩnh lại, nhưng không được, cái tên đầu đá này cứ chen vào quấy rối suy nghĩ của nàng .

Không còn biện pháp, nàng đành phải chịu thua, tức giận nói: “Ta không trách ngươi, đưa tay đây.”

Nghe chính miệng nàng đã thốt ra lời tha thứ, trên gương mặt nghiêm trang lạnh lùng của hân bỗng chốc hé ra nụ cười tươi.

“Đa tạ cô nương đã rộng lượng tha thứ cho tại hạ.” Hân đứng lên, muốn chấp tay vái chào nhưng lại thiếu một cánh tay, không thể hành lễ.

“Còn đa lễ cái gì, mau ngồi xuống.”

“Dạ, tuân lệnh cô nương.”

Khuôn mặt giận dữ kia, ngược lại làm cho nàng xinh đẹp hân lên càng tăng thêm nét phong tình, nhìn thế nào cũng đẹp, làm hân nhìn không chớp mắt nổi, si ngốc mà nhìn.

Có thể đổi lấy sự quan tâm của nàng, đoạn một cái cánh tay cũng đáng.

Nhờ có chuyện này, làm hân có cơ hội kéo gần khoảng cách hơn với nàng, ngửi được mùi hương được thảo thơm ngát trên người nàng, được ngắm dung nhan xinh đẹp của nàng với khoảng cách gần như thế.

Ngũ quan xinh xắn trời ban kia, nếu so với hoa sen nở rộ giữa tháng năm còn thoát tục hơn nhiều, dung mạo thật say đắm lòng người. Hân thật đại dột, hồ đồ, nàng như thế sao lại cho là yêu nữ Ngọc Linh Cung?

Nhị đệ nói đúng, chỉ cần nhìn thấy nàng, liền hiểu được nàng tuyệt đối không phải người của Ngọc Linh Cung.

Nàng cẩn thận vì hấn trị liệu về mặt chuyên chú, chứ không hề có ý khoe khoang về phong tình yêu kiều quyến rũ kia, mười ngón tay trắng muốt của nàng chạm vào da thịt của hấn, làm sống dậy cảm giác ngày ấy, những ngón tay của nàng cũng chạm vào hấn như thế này, nhưng khác là, lần này hấn có thể nhìn thấy y thuật hơn người của nàng.

Những chuyện nàng tra tấn hấn đau đớn khổ sở như thế nào thì hấn đã quên mất hết chỉ cảm thấy sự dịu dàng của nàng, không còn nhớ một chút gì, thậm chí hấn còn cảm thấy được đôi bàn tay ngà ngọc kia chạm vào là một loại hưởng thụ. . .

Vất vả lắm mới khâu xong cánh tay của hấn, Thi Dược Nhi cuối cùng thở dài nhẹ nhõm một hơi, đôi mày liễu từ nãy đến giờ vẫn cau lại, bây giờ đã giãn ra.

Nàng vừa ngước mặt lên. Vừa vận đôi mắt nàng rơi vào một đôi mắt nóng rực, thấy nàng nhìn hấn hấn vẫn không né tránh làm nàng hiểu được từ nãy đến giờ hấn vẫn luôn quan sát nàng. Làm nàng bối rối cặp mi xuống, tránh ánh nhìn chết người kia.

“Trong vòng ba ngày tuyệt đối không được cử động cánh tay này.”

“Người nói không cử động thì sẽ không cử động.”

Nàng liếc trắng mắt, tiếp tục mệnh lệnh:

“Trên miệng vết thương vài ngày tới sẽ bị ngứa, nhất định không được gãi.”

“Người nói không được gãi thì sẽ không gãi.”

Nàng rất muốn làm ra vẻ lạnh lùng như từ trước đến giờ, nhưng không biết sao gương mặt cứ đỏ hồng lên.

“Nếu gãi làm vết thương bị nhiễm trùng thì ta sẽ mặc kệ.”

“Người nói mặc kệ, thì mặc kệ vậy.”

Nàng nhìn không được bị tức giận nói:” Rốt cuộc là người có nghe ta nói gì không?”

Hấn gạt đầu, lời nói giống như đang hứa hẹn. “Nghe, tất cả đều nghe người.”

Người này làm cho nàng dở khóc dở cười, muốn mắng lại mắng không được, ngược lại cảm thấy toàn thân không được tự nhiên cho lắm, nhìn không được tự hỏi, chính mình làm sao vậy? Nhưng vẫn duy trì gương mặt bình thản.

“Nuốt vào đi.” Nàng đưa cho hấn một viên thuốc

Không hề do dự, Long Khiếu Thiên cầm đưa lên miệng lập tức nuốt vào.

Nàng cố ý nói móc hấn: “Người không hỏi đó là cái gì? Không sợ ta hạ mê dược sao?”

Hấn lơ đãng, lại cười đến thoải mái. “Bây giờ dù cô nương có cho tại hạ uống thuốc gì, cho dù là thuốc độc, tại hạ cũng không từ chối.”

Nàng cắn chặt môi, không nói gì, chỉ là tức giận trợn mắt nhìn hấn.

Người này rõ ràng đau đến đôi môi đều trắng bệch, bây giờ còn chuyện trò vui vẻ, đổi lại những người khác đã bị đau đến hôn mê từ lâu rồi. Nhưng khó hiểu nhất là, chính nàng khi nghe hấn nói những lời này không hiểu tại sao hai bên tai cảm thấy đỏ ửng.

Long Khiếu Thiên si mê, ngây ngốc nhìn nàng, không bao lâu sau, liền cảm thấy mí mắt nặng trĩu, trong lòng tỉnh ngộ, nàng thực sự là cho hấn uống mê dược.

“Người cần nghỉ ngơi.” Nàng nói.

Hấn không hỏi, chỉ nhìn nàng cười nụ cười đầy tin tưởng như muốn cảm ơn sự săn sóc của nàng, trước khi mắt nhắm nghiền lại, hấn tham lam thu lấy dung nhan tinh tế tuyệt tục kia khắc vào thật sâu vào tâm trí của hấn.

Đội người trên giường rốt cuộc đã chìm sâu vào giấc ngủ, không chỉ mình Thi Dược Nhi là thở ra nhẹ nhõm, mà năm nam nhân đang núp ngoài cửa sổ cũng thả lỏng thân mình, đưa tay lau lau những giọt mồ hôi lạnh.

“Hô ~ Hù chết người a, tương đầu đã xảy ra tai nạn chết người.”

“Hai người bọn họ chắc không xảy ra chuyện gì nữa chứ?”

“Hy vọng là như thế, bằng không với tuổi tác của ta, thật không chịu đựng nổi sự hoảng sợ như thế này nữa rồi.”

“Lão gia cần phải bảo trọng thân thể nhiều hơn nữa.”

“Hắc, bảo chủ xuất độc chiêu “Tráng sĩ đoạn cổ tay.” Hay thật đấy.”

“Còn dám nói, nếu bảo chủ có sơ suất gì, chúng ta phải làm sao a?”

“Không còn việc gì nữa mọi người giải tán thôi.”

Không còn chuyện gì để lo lắng, vì thế Vương viên ngoại, Vương Uyển Thanh, Thường tổng quản, Dương Trung cùng Triệu Kiệt năm người rón rén rời khỏi chỗ ẩn nấp, nhường lại không gian yên tĩnh cho hai người đang ở trong phòng.

Bạn đang đọc truyện *Nội Bảo Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Chương 4

Long Khiếu Thiên tạm thời ở lại đại viện của Vương gia, ngoài mặt là vì dưỡng thương, kỳ thật là vì nàng.

Trong suốt cuộc đời của hần, những vết thương to nhỏ đều trải qua không ít, cánh tay bị thương của hần lần này, so với hần mà nói là không đáng kể chút nào.

Nam tử hán đại trượng phu, thiếu con mắt hoặc cánh tay, thêm vài vết sẹo cũng sẽ không chết, không cần giống đàn bà cả một ngày nằm ở trên giường, nhưng Long Khiếu Thiên lại phá lệ ở trên giường ngoan ngoãn đợi ba ngày, đơn giản chỉ vì một câu nói của giai nhân — “Người dám xuống giường, ta sẽ không quan tâm đến người.”

Thi Dược Nhi cảnh cáo một câu, nếu so sánh với câu thần chú khấn cô nhi của Đường Tam Tạng còn linh nghiệm hơn, làm cho vị Long bảo chủ ương bướng kiêu ngạo, ngay cả bước ra khỏi cửa phòng cũng không dám bước.

Hần tuyệt đối không sợ động vết thương, nhưng là rất sợ giai nhân thật sự không để ý tới hần. Hần hiện tại mỗi ngày đều chờ đợi một chuyện duy nhất, đó là lúc giai nhân vào đổi thuốc cho hần.

Trong phòng, Dương Trung đang giúp chủ tử của hần chơi cờ giải buồn, trên bàn đầy những quân cờ, Long Khiếu Thiên một tay bao băng vải, một tay cầm một quân cờ, ở trên bàn cờ tàn sát quân của Dương Trung.

Đã đến giờ ăn trưa, Triệu Kiệt đang phụ trách canh chừng ở ngoài cửa, vội vàng báo cáo. : Có người đến, có người đến.”

Long Khiếu Thiên vừa nghe, tay lập tức vỗ nhẹ lên bàn cờ, bàn cờ liền bay lên không trung, tiếp theo vận lực hướng lên trên đây, bàn cờ giống như có cánh, bay một cách nhẹ nhàng đến nóc tủ, và những quân cờ cũng bay theo đáp nhẹ nhàng trên bàn cờ.

Dương Trung cũng đồng thời dụng chưởng phong đem ấm và ly trà bay đến khay trà trên bàn cẩn thận.

Triệu Kiệt đem những món ăn dở dang trên bàn cất vào trong tủ gần đó.

Trong phòng bóng người lần lượt bay tới lui để dọn dẹp, người nên nằm trên giường thì nằm trên giường, giả vờ như đang đọc sách, ngủ quên, dáng vẻ giống như thật.

Chỉ chớp lát sau, cửa nhẹ mở ra, một đôi giày thêu hoa nhẹ bước vào phòng.

“Chào hai vị đại ca.” Nha hoàn Tiểu Thúy nhón chân hành lễ, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu, là nha hoàn ở Vương gia lâu năm nhất luôn vui vẻ đáng yêu, chuyên trách hầu hạ Thi Dược Nhi.

Dương Trung cùng Triệu Kiệt nhìn thấy nàng đến, mắt hai người đều sáng hẳn lên, vội vã đứng dậy, , cung kính chấp tay đáp lễ.

“Chào Tiểu Thúy cô nương.”

“Long công tử hôm nay khỏe hẳn chưa?”

“Bảo chủ sau khi ăn sáng xong liền nhắm mắt dưỡng thần cho đến bây giờ.

“Vậy thì tốt rồi, Thi đại phu đặc biệt dặn dò, trước mười ngày miệng vết thương chưa lành hẳn, tất cả mọi việc đều phải cẩn thận không được làm động vết thương.”

“Thi đại phu đã dặn dò, bảo chủ của chúng ta đều nhất nhất tuân theo.”

Tiểu Thúy lấy tay áo che miệng cười khẽ.” Vậy là tốt rồi.” Tiếp theo liền hướng ra ngoài cửa nói nhỏ : “ Đại phu mời vào.”

Long Khiếu Thiên ngồi xếp bằng ở trên giường thượng, giả vờ nhắm mắt dưỡng thần, nhưng trong lòng tim đập loạn xạ.

Trời vừa tờ mờ sáng hán đã tỉnh hẳn, trong lòng từ đầu đến cuối chỉ mong nhớ giai nhân, nhưng vẫn ráng nhịn cho đến bây giờ, rốt cuộc giai nhân đã đến. Hôm qua cho đến sáng nay, khoảng cách chỉ vài ba canh giờ, mà hán cảm thấy như đã nhiều năm không gặp vậy.

Đời này, hán đã gặp qua không ít sóng to gió lớn, cho dù gặp những cảnh hiểm nguy, hán cũng vững như núi Thái Sơn, không hề sợ hãi nhưng sao bây giờ trong lòng lại khẩn trương thấp thỏm không yên ?

Hán thẳng lưng ưỡn ngực, cho dù là đang bị thương, cũng tuyệt đối không làm ra vẻ yếu đuối, duy trì uy phong lẫm lẫm khí khái, nhất là ở trước mặt của giai nhân.

“ Long công tử.” Đôi mắt sáng quắc nhìn thẳng người đang đối diện.

Không có người đẹp như mong ước, cũng không có mùi hương thơm ngát của dược thảo, chỉ thấy gương mặt đầy thịt thô kệch, hàm râu cá trê, nam nhân đang cười hi hi.

Long Khiếu Thiên mày rậm nhăn lại. “ Ngươi là ai?”

“ Dạ, tiểu nhân là Chu Trọng Nguyên, đặc biệt đến để xem vết thương của công tử.”

Một bên Tiểu Thúy bổ sung nói:” Chu đại phu là đại phu lão gia mời đến, ở thị trấn chúng ta cũng có chút danh tiếng, hán đến đây để giúp công tử thay thuốc.”

Đôi mày kiếm cau lại càng lúc càng sâu. “ Thi cô nương đâu?”

“ Thi đại phu đang chăm sóc cho tiểu thư, không thể đến được, cho nên lão gia đặc biệt thỉnh Chu đại phu đến chăm sóc cho công tử ngài.”

“ Long công tử, Thi đại phu đã đem những phương thuốc và dạy cho tiểu nhân cách sử dụng, thay thuốc rất đơn giản, đối với tiểu nhân không thành vấn đề.”

“ Ngươi không có vấn đề, nhưng vấn đề của ta khá lớn!” Đợi cả một đêm sáng nay giai nhân không đến, mà lại mang đến tên râu cá trê này.

Chu đại phu nhìn thấy hán nhũn chặt mày, tưởng đôi phương không tín nhiệm hán.

“ Công tử yên tâm, tiểu nhân y thuật tuy không dám so sánh với Thi đại phu nhưng vài thị trấn lân cận đây, cũng nổi danh không kém, cũng từng trị liệu qua rất nhiều chứng bệnh lạ———” Như thế, như thế, như vậy như vậy, Chu đại phu khi mở miệng liền nói không ngừng nghỉ, làm như sợ người ta chen vào nói hết á.

Chu đại phu đem những lịch sử vinh quang của mình kể tắt tắt đi ra. Nước miếng tung bay, giống như những người đang kể chuyện trong trà đình tửu quán, càng nói càng hứng khởi hăng say, còn nói muốn cho hán thấy tuyệt học đệ nhất vô nhị của hán, giúp hán mát xa toàn thân, vận hành mạch lạc có thể giúp cho thương thế của hán phục hồi nhanh hơn.

Hán nói cái gì, Long Khiếu Thiên một chữ cũng không có nghe đi vào, chỉ là nhướn mắt sang thủ hạ ra dấu một câu: “ Trói hán lại.”

Dương Trung không nói hai lời đi lên phía trước, cười hi hi tìm lý do đem Tiểu Thúy mời đi ra ngoài, để Triệu Kiệt đem Chu đại phu che miệng lại, trói gô lại không để hán có thể chạm tay vào người hán.

Chỉ là phương pháp đôi thuốc ai không biết, cần chi lão Chu ra tay, còn nói năng lung tung? Bọn họ cũng có thể làm a.

Đổi thuốc, cột chắc băng vải, ba người bước ra bàn tiếp tục đánh cờ, ăn sáng uống trà , chơi cờ chơi cờ, canh chừng canh chừng, hoàn toàn không nhìn đến tên Chu đại phu đang bị trói gô lại ở gần đó.

Muốn giúp hán mát xa toàn thân? Đừng nói giỡn! Hán thân mình cùng trinh tiết, chỉ chờ cho giai nhân, lão già chết bầm này đừng mơ đến đụng tới một cọng lông của hán.

Bây giờ , suốt bây giờ qua, chỉ nghe được xung quanh toàn mùi thuốc, không nghe thấy mùi hương của mỹ nhân, bây giờ lạnh lẽo trôi qua như thế, làm hán cảm thấy như bị giam ở địa lao thống khổ và buồn bức không thể chịu nổi.

Long Khiếu Thiên rốt cục chịu không nổi, hán muốn gặp nàng, hơn nữa phải lập tức gặp, bởi vậy hán mặc kệ Dương Trung cùng Triệu Kiệt hai vị thủ hạ tận tình khuyên can, đi ra hỏi người gác cổng để tìm kiếm bóng dáng của giai nhân.

Toàn bộ biệt viện của Vương viên ngoại hán đã tìm nhưng không thấy, hỏi thăm mới biết Thi Dược Nhi đã đi ra ngoài.

“Một mình nàng đi ra ngoài?” . Long Khiếu Thiên hỏi thủ vệ phụ trách trông cửa, một đôi mày rậm cau lại khí thế rất dọa người, biết nàng đi ra ngoài lẽ loi có một mình, không có hạ nhân hay thủ vệ theo bảo hộ, về mặt đầy nghiêm túc như trời sắp sập xuống vậy.

“Tiểu...Tiểu...nhân, không biết, bởi vì Thi đại phu nói là không cần ai đi theo... Cho nên...”

“Nàng đi về hướng nào?”

“Phía nam Cổ thành, trong ngõ nhỏ...”

Không đợi người gác cửa nói xong, bóng dáng cao lớn nhanh như chớp bay ra ngoài cửa, hướng về phía thành nam.

Long Khiếu Thiên cảm căng thẳng, lòng lo lắng .

Nàng dám không cho ai theo hầu hạ đã rời khỏi cửa, một cô nương độc thân đi ở trên đường có rất nhiều nguy hiểm? Nét đẹp của nàng, đã đủ dụ dỗ nhưng tên háo sắc ! Nghĩ đến chuyện này, chân hấn càng dùng lực mạnh hơn, khinh công nhảy lên nóc nhà, không bao lâu, đã đến đường cái dẫn vào Cổ thành nam.

Nàng dám không cho ai theo hầu hạ đã rời khỏi cửa, một cô nương độc thân đi ở trên đường có rất nhiều nguy hiểm? Nét đẹp của nàng, đã đủ dụ dỗ nhưng tên háo sắc ! Nghĩ đến chuyện này, chân hấn càng dùng lực mạnh hơn, khinh công nhảy lên nóc nhà, không bao lâu, đã đến đường cái dẫn vào Cổ thành nam.

Hắn nhìn ngó xung quanh tìm kiếm bóng dáng của nàng, vận hành nội lực tìm kiếm mùi hương thơm ngát đặc biệt chỉ riêng nàng mới có, lòng thầm nghĩ, nàng chắc hẳn phải đang ở gần đây.

“ Vị này đại gia, ngươi cũng là đến xếp hàng sao?”

Long Khiếu Thiên dừng lại, cúi đầu, nhìn đối diện chính mình là một vị đại thẩm đang cười hi hi, sau đó theo tay bà nhìn lại, nhìn thấy một loạt đội ngũ thật dài.

“ Không, ta tìm đến người.”

“ Đại gia, người mà ngài muốn tìm là Thi đại phu?”

Hắn kinh ngạc.” Làm sao ngươi biết?”

“ Bởi vì mọi người đều là tìm đến Thi đại phu nha, đại gia muốn tìm nàng, phải xếp hàng mới được.”

“ Xếp hàng?”

“ Đúng vậy.”

Long Khiếu Thiên ngây ngốc trừng mắt cái đại đội ngũ dài thườn thượt kia, đứng từ một hiệu thuốc bắc mang tên Tham Dược Đường, một hàng dài rồng rắn nối đuôi nhau kéo dài tận cuối hẻm.

“ Bon họ không phải xếp hàng là mua cây dẻ ngào đường?” Phía trước của đội ngũ rồng rắn kéo dài ấy có một quán cây dẻ, mùi hương thơm ngát, lan tỏa trong không khí.

Đại thẩm cười ha ha nói: “ Quán cây dẻ của lão triệu tuy rất ngo, nhưng cũng không nổi tiếng đến nỗi phải xếp hàng để mua như vậy. Mọi người là xếp hàng để chờ Thi đại phu chữa bệnh cho, nhờ dịp này nhiều hàng rong cũng gánh đến đây buôn bán.”

(maytrang: Đúng là một đôi, hai người này nói chuyện giống hệt nhau, ngốc không chịu nổi. Thiên ca: *mất đồ ngẫu* maytrang: *rút lui có trật tự*)

Long Khiếu Thiên nhìn xem xung quanh mình, quả nhiên nhìn thấy không ít người bán hàng rong xem tụ tập buôn bán, mùi hương thức ăn lan khắp bốn phía, người người rao hàng ồn ả, còn có những người bán thuốc dạo đang biểu diễn những tuyệt kỹ công phu. Xung quanh đông như lễ hội chùa đầu năm mới.

Nói đùa sao, cho dù xếp hàng ba ngày ba đêm, cũng chưa chắc thấy được cọng tóc của giai nhân a.

Nhưng mà, biện pháp là do người nghĩ, ai nói muốn tìm nàng nhất định phải đi vào cửa chính chứ?

Vì thế, hấn bước lui về phía sau, hướng về hậu viện thân hình nhoáng lên một cái, đã dễ dàng vượt qua bức tường cao vút.

Vừa vào đến bên trong, hấn đã biết chắc nàng đang ở trong này, bởi vì một mùi hương thật nhẹ, đúng là mùi hương dược thảo của nàng. Mùi hương ấy so với mùi của dược thảo là khác nhau rất xa, nhẹ nhàng mà thanh khiết, người thường phải ở gần mới có thể ngửi được, nhưng hấn nội lực thâm hậu, xa xa có thể ngửi được.

Lòng của hấn rung động lên, bước nhanh về hướng mùi hương kia.

Thành Nguyệt Hồ, chỉ nói đến hiệu thuốc thì đã có đến hai mươi mấy tiệm. Tất cả những hiệu thuốc bác ấy đều truyền tai nhau, bảo vị Thi đại phu y thuật cao siêu này thật kì lạ, muốn thỉnh nàng đến chữa bệnh, không cần có vàng bạc hay ngọc ngà châu báu gì, chỉ cần có thể đem đến cho nàng những loại được liệu trân quý, đã có thể mời được nàng.

Vì muốn đoạt vị Bồ Tát sống này về chữa bệnh cho mình, tất cả những người muốn chữa bệnh đều lục tung tất cả các hiệu thuốc bác, đòi họ đem những bí quyết tổ truyền ra nữa. Nhưng cửa hiệu được hưởng lợi nhiều nhất, làm ăn phát đạt nhất là cửa hiệu Tham Dược Đường.

Chường quầy của Tham dược đường giờ này bắt đầu chỉ huy mọi người chuẩn bị tiếp đón khách.

Từ khi vị Bồ Tát sống này đến trước cửa hàng của bọn họ mở ra phòng khám bệnh, vì dân chúng chữa bệnh từ thiện, quả nhiên mua bán thịnh vượng, tài lộc dồi dào, bởi vì bệnh nhân cảm toa thuốc mà đại phu ra, trực tiếp đến cửa hiệu của hần bốc thuốc, vậy hần có mua may bán đắt hay không?

Hiệu thuốc bác của tham Dược Đường có lịch sử, đến cả trăm năm nay nhưng chưa bao giờ từng thấy cảnh tượng nào như thế này, lão chường quý cười đến toe toét

Đột nhiên, ngoài cửa truyền đến thanh âm xôn xao.

“Tránh ra! Tránh ra!” Vài tên nam nhân dáng vóc thô kệch đứng chắn trước cửa hiệu thuốc, xô ngã tiểu nhị qua một bên.

“Không được đâu, đại gia.... Theo lệ muốn khám bệnh phải xếp hàng...”

“Hừ! Thiếu gia nhà ta thân phận như thế nào, sao lại có thể so với đám dân hèn mọn này đứng chung một chỗ chứ, thật mặt thân phận!”

“Nhưng mà...”

“Cút ngay!”

Tiểu nhị bị một tên hung hăng đá văng ra ngoài, hai tên nam nhân khác bước đến xô dạt đám người đang đứng xếp hàng qua một bên, sau đó quay lại, nở nụ cười nịnh nọt lấy lòng, lưng khom thấp xuống, tay chấp lại hành lễ.

Tiểu nhị bị một tên hung hăng đá văng ra ngoài, hai tên nam nhân khác bước đến xô dạt đám người đang đứng xếp hàng qua một bên, sau đó quay lại, nở nụ cười nịnh nọt lấy lòng, lưng khom thấp xuống, tay chấp lại hành lễ.

“Mời thiếu gia.”

Một gã tướng tá bánh chọc ra dáng cậu ấm được cung chiều, gương mặt cũng có chút tuấn tú, ngược mặt lên trời, tay cầm cái quạt trắng phe phẩy, nghênh ngang bước qua cửa.

Chường quầy của Tham Dược Đường thấy hần đến, lập tức chấp tay nghênh đón.

“Thì ra là Bạch Kì Văn Bạch đại thiếu gia đại giá quang lâm, nghênh đón, nghênh đón.”

“Chường quầy, tiểu nhị của ngươi là bị mù mắt sao, dám cản đường thiếu gia của ta?”

“Dạ dạ, tiểu nhị mới tới có mắt như mù, lão phu nhất định sẽ trách phạt thật nặng thỉnh Bạch thiếu gia thứ tội, thứ tội.”

Bạch Kì Văn xếp chiếc quạt lại, quay sang chường quầy nói: “Ngươi không biết không có tội, miễn.”

“Đa tạ Bạch công tử lòng dạ rộng lượng, không biết Bạch công tử tới đây, là mua thuốc hay là.....”

Thủ hạ của Bạch Kì Văn cắt ngang lời lão.”Nói những lời vô nghĩa, công tử chúng ta đương nhiên là đến để bắt mạch rồi.”

Những người đang xếp hàng bên ngoài hiệu thuốc phần đông ánh mắt đều chăm chú nhìn vào tên Bạch Kì Văn— Hần khí sắc thật tốt, tinh thần sáng khoái, nhìn đã biết bình thường ăn toàn đồ sơn hào hải vị, mặc cẩm y ngọc bào, nhìn thế nào cũng không ra dáng người có bệnh.

“Uy, có nghe không, thiếu gia của chúng ta muốn gặp Thi đại phu.”

“Dạ dạ, ở bên này,mời.”

Việc buôn bán chủ yếu là nhờ hòa khí mà phát tài, huống hồ Bạch Kì Văn tài lực lớn mạnh, chường quầy không dám đắc tội, vì thế cung kính thỉnh hần đi vào.

Bạch Kì Văn lần này đến đây, trên danh nghĩa là bắt mạch bốc thuốc, thực tế là vì muốn xem thử vị nữ đại phu nổi danh khắp thành tài mạo song toàn.

Hần đối với y thuật của vị nữ đại phu này hoàn toàn không có hứng thú, mà là đối dung mạo của nàng có hứng thú, mọi người đều nói vị Bồ Tát sống này ngày thường thập phần xinh đẹp, người hảo nữ sắc như hần, có thể nào không tự mình đến xem thử, nhìn xem nữ tử họ Thi này có thật xinh đẹp giống như lời đồn?

Vén cửa màn lên, Bạch Kì Văn bước vào bên trong, khi nhìn thấy dung nhan hoa nhường nguyệt thẹn kia, đôi mắt lập tức như bị đông cứng sững sờ.

Đẹp! Thật đẹp! chẳng những xinh đẹp, mà còn đẹp đến bất phàm, nét đẹp của nàng so với tất cả nữ tử ở bốn đại kỹ viện danh tiếng ở kinh thành đều đẹp hơn gấp trăm lần. (Hazi!!!!!! !! Sao lại so sánh như vậy! ><)

Thi Dược Nhi đang ngồi ở trước bàn đang viết đơn thuốc, vẫn chưa chú ý Bạch Kì Văn.

“ Uy! Công tử của chúng ta đến, ngươi còn không mau ——”

Ba! Bạch Kì Văn cây quạt vung lên, đánh vào miêng của tên thủ hạ lẩm lòi, nhờ một thủ hạ đứng phía sau đỡ lấy mới không bị té chổng gọng.

Nghe tiếng người rống lớn, Thi Dược Nhi dừng bút, chậm rãi ngước mắt lên, đôi mi thanh tú nhũn lại.

“ Thi đại phu, tại hạ là Bạch Kì Văn, đã đến quấy rầy.

Bạch Kì Văn cúi người thật sâu vái chào, cái tính tình đại gia ong bướm phong lưu biến đâu mất, trong nháy mắt biến thành công tử nho nhã lễ độ khiêm tốn.

Thi Dược Nhi đem phương thuốc đưa cho bệnh nhân, dặn dò vài câu, bệnh nhân vừa đi, đôi mắt đẹp kia, mới nhìn đến mặt của Bạch Kì Văn.

Đối với ánh mắt ngưỡng mộ kia, nàng vẫn trầm tĩnh như núi, không nhanh không chậm bình thản mở miệng: “ Công tử mời ngồi.”

“ Đa tạ.” Bạch Kì Văn ánh mắt thủy chung vẫn không rời khỏi nàng, đem nàng từ đầu đến chân tinh tế đánh giá, ánh mắt kia của hắn, như muốn đem nàng ăn tươi nuốt sống.

“ Không biết công tử chỗ nào không khỏe?”

“ Tại hạ miêng khô lưỡi khô, ngực khó chịu.”

“ Vậy à?”

Thi Dược Nhi vươn tay, nắm cổ tay của hắn, tinh tế chẩn đoán mạch tượng hắn, Bạch Kì Văn đảo nhanh ánh mắt, tinh tế thương thức bàn tay mềm mại của giai nhân.

Một cô nương đẹp như vậy làm đại phu thật đáng tiếc a, phải là thê thiếp của hắn mới xứng đáng. Hắn mặc dù đã có ba người thiếp, nhưng những thê thiếp xinh đẹp như thế này đối với hắn vĩnh viễn cũng không đủ.

Bắt mạch hắn xong, nàng thu tay, nghiêm mặt nói : “ Công tử không bệnh.”

“ Tạ sao lại không bệnh? ”

“ Mạch tượng của công tử mọi thứ bình thường, không khác ngày thường.”

Bạch Kì Văn đương nhiên không chịu kết thúc như vậy, vì thế khi hắn thay đổi tay kia thì.

“ Mong cô nương xem thật kỹ giùm cho tại hạ, giúp tại hạ yên tâm.”

Thi Dược Nhi đành lại phải vươn tay, vì hắn bắt mạch. Nhưng lần này, mạch tượng dị thường truyền đến, làm cho đôi mắt đẹp vốn trầm tĩnh, bởi vì nhìn thấy sự thay đổi này mà hiện lên một chút quang mang quý quyết.

“ Mạch tượng của công tử, phi thường hỗn loạn.”

“ Thật không?”

Bạch Kì Văn sớm đoán được nàng sẽ nói như vậy, cố tình làm ra vẻ buồn bực. “ Nguyên nhân sao lại thế?”

“ Chỉ là bắt mạch, cũng không thể biết rõ ràng được, phải cẩn thận kiểm tra toàn thân mới được.”

Đây đúng là ý mà Bạch Kì Văn muốn, hắn cảm thấy mừng thầm, lại bất động thanh sắc mở miệng: “ Làm phiền cô nương, vì tại hạ tra xét rõ ràng, tại hạ vô cùng cảm kích.”

“ Mời công tử bước đến nằm trên giường nhỏ, và cởi áo ra.”

Cởi quần áo? Đương nhiên là không có vấn đề! Hắn cầu còn không được hắc!

Bạch Kì Văn lập tức đem áo của mình cởi ra, lộ ra nửa người trên trần trụi, nếu là có thể, hắn còn muốn đem quần của chính mình cởi ra luôn một lượt.

Kỳ thật khi bắt mạch lần thứ hai, là hắn cố ý thăm vận nội lực, làm huyết mạch xáo trộn hỗn loạn để lừa nàng, cho mỹ nhân sẽ kiểm tra toàn thân của

hắn. Mục đích đã đạt được, hắn đưa ánh mắt ý bảo, muốn hai gã thủ hạ đi ra ngoài trông chừng, không cho phép bất luận kẻ nào tiến vào.

Thi Dược Nhi đi đến bên giường nhỏ, ngồi xuống ghé bên cạnh giường.

“Ta sẽ đem thuốc ấn vào vài huyệt vị trên người của công tử, nếu có phản ứng gì, thỉnh công tử báo cho tiểu nữ từ biết.

“Làm phiền đại phu.”

Ấn đi! Sờ đi! Muốn sờ lần toàn thân của hắn cũng không vội vàng, cảm giác được đôi bàn tay ngà ngọc của nàng sờ lần trên người của hắn, khẳng định là lằng lằng, thoải mái đến tiêu tan cả hồn phách!

Thi Dược Nhi kéo cao cổ tay áo của mình, đôi cổ tay trắng như ngọc dần dần lộ ra, làm cho Bạch Kì Văn trợn mắt cơ hồ muốn chảy nước miếng.

Khi nàng vươn tay sắp chạm vào ngực của Bạch Kì Văn thì nhanh hơn, một bàn tay to lớn nắm chặt lấy bàn tay trắng muốt của nàng.

Nàng ngây người, đôi mắt đẹp luôn trầm tĩnh bỗng dưng tròn tròn khi nhìn thấy người đối diện, là tên đại tinh tinh không mời mà đến này.

Long Khiếu Thiên đem nàng kéo ra phía sau, thân mình khổng lồ giống như một bức tường lớn, che chắn ở nàng cùng Bạch Kì Văn trong lúc đó, mà bàn tay đang nắm cánh tay nàng che chắn không cho nàng đụng chạm tới thân thể tên nam nhân đang nằm kia.

Thi Dược Nhi đôi mày cau lại. “Người tới nơi này làm gì?” Nam nhân này không ở trong phòng dưỡng thương cho tốt, vô duyên cớ chạy đến nơi này để làm gì?!

“Ta đến xem bệnh.” Long Khiếu Thiên nói đúng lý hợp tình, nhưng ai cũng có thể nhìn ra được là không phải như thế.

“Các hạ muốn xem bệnh, thỉnh đi ngoài cửa xếp hàng, ta đến trước.” Bạch Kì Văn phẫn nộ kháng nghị, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, cũng không suy ngẫm lại mình cũng là chen ngang đề vào đây.

Đều do trên đường đột nhiên chạy ra một tên Trình Giảo Kim, phá hủy chuyện tốt đẹp của hắn, làm cho tâm tình của hắn thật không thoải mái, lại thấy đôi phương nắm lấy tay của mỹ nhân, lại làm hắn thật bất bình. (Trình Giảo Kim người đời Đường thuộc hạ của Lý Thế Dân, chuyên môn làm kì đà cản mũi.)

Long Khiếu Thiên căn bản không thèm quan tâm đến hắn, bởi vì trong mắt hắn chỉ nhìn thấy duy nhất là nàng! Thật ra hắn chỉ định ở trên cây cạnh cửa sổ vụng trộm nhìn nàng cho vui bót tương tư mấy ngày sâu nhớ.

Nhưng khi thấy tay nàng sắp chạm vào nam nhân khác, trong bụng hắn toàn dấm chua, nhưng chỉ là xem mạch không phải là chuyện kinh thiên địa nghĩa gì nên hắn không có lý do để ngăn cản, nhưng là cùng một nam nhân nửa thân thể trần trụi ở chung một phòng, hắn rốt cuộc cũng không thể chịu đựng nổi, chứ đừng nói đến chuyện nàng đi sờ thân thể nam nhân khác.

Hắn không cho phép! Lập tức tiến vào, không chút suy nghĩ bắt lấy tay nàng.

“Người không nên xuống giường.” Nàng nén giận chỉ trích.

Rõ ràng cảnh cáo hắn phải ở trên giường đợi một tháng, thế nhưng bây giờ lại một mình chạy đến đây.

“Người không có tới giúp ta thay thuốc.”

“Ta đã đem thuốc giao cho Chu đại phu.”

“Ta không cần hắn thay.”

“Vì sao?”

“Là ta muốn người thay.”

Nàng giật mình đứng im, gương mặt đỏ ửng. “Người đang nói bậy bạ gì đó.”

“Người không đến, ta tự mình đến cho người bắt mạch.”

Nàng muốn thu tay lại, nhưng hắn lại cầm thật chặt.

Bị đôi bàn tay kia bao lấy, làm nàng cảm thấy tay nàng thật nhỏ bé, mà hắn lại nói năng lung tung không kiêng kị, làm lòng nàng vốn tĩnh lặng lại nổi sóng.

“Buông ra.” Nàng mệnh lệnh.

“Đúng rồi, mau buông ra, nam nữ thụ thụ bất thân!” Bạch Kì Văn phẫn nộ nói.

Long Khiếu Thiên lạnh lùng quét hắn liếc mắt một cái, ánh mắt sáng quắc, tuy không lên tiếng nhưng cũng làm cho Bạch Kì Văn ngẩn ra, không tự giác

rùng mình một cái. Ánh mắt kia dường như nhìn thấu tâm tư của hắn.

Bạch Kỳ Văn không biết đối phương là ai, trực giác bảo người này không dễ chọc, nhưng lại không hạ uy phong của chính mình, huống chi có mỹ nhân đang nhìn.

Long Khiếu Thiên, không thèm để ý đến hắn, chỉ nhìn chăm chăm nàng.

“Người cũng nghe đây, nam nữ thụ thụ bất thân, cho nên người không thể đụng vào đến hắn.”

“Ta không ngại.”

“Nhưng ta đề ý.”

Mặt nàng lại nóng lên. Hắn..... Có cái gì tốt mà đề ý, quả thực không thể hiểu nổi mà..... Chính mình đã nói nam nữ thụ thụ bất thân, lại cầm chặt tay nàng, chẳng phải mâu thuẫn?

“Không chạm vào hắn, ta làm sao chữa bệnh cho người ta?” Nàng tức giận nói.

“Để ta giúp người.”

Long Khiếu Thiên lời vừa ra khỏi miệng, hai người kia đều ngây ngẩn cả người, Bạch Kỳ Văn càng kinh hãi hơn nữa, nhìn thấy đối phương đưa bàn tay to lớn hướng về phía hắn, hắn lập tức vận lực lắc đầu xua tay lia lịa.

“Ta không cần người bắt mạch!” Hắn dùng lực đẩy ra phía trước.

“Các hạ không cần khách khí.” Long Khiếu Thiên lập tức đẩy nguồn lực của hắn ngược trở lại

“Người..... Người không phải đại phu.” Bạch Kỳ Văn vội vàng thu tay trở lại đi vận khí cố gắng bình ổn nội lực.

“Chỉ là thoa thuốc chứ không phải bắt mạch, không cần đại phu tự mình động thủ. Yên tâm, ta kỹ thuật tốt lắm, nhất định sẽ làm cho người cảm thấy thoải mái.” Về mặt của hắn như thế khó mà làm cho người ta tin sẽ thoải mái được, nụ cười của hắn làm người ta sợ hãi không lạnh mà phát run.

Vừa mới giao thủ, Bạch Kỳ Văn cảm thấy thất kinh, phát hiện chính mình căn bản không phải đối thủ của người ta, không đến một lát công phu, đã mồ hôi như mưa hạ, sắp chống đỡ không được.

Hắn lúc nào cũng tự tin, cho rằng chính mình võ công không thấp, lại không dự đoán được hôm nay gặp phải cao nhân, trong lòng thực hiểu được nếu không nhanh trốn, chắc chắn sẽ rất mất mặt. Bởi vậy nhảy nhóm lên, đứng bật dậy trước mặt đối phương như sắp lâm trận vậy.

Long Khiếu Thiên lại lại làm như không có việc gì, đối với hắn cười nhạt. “Các hạ tay chân linh hoạt, nội lực mười phần, tuyệt không giống như là người có bệnh.”

Bạch Kỳ Văn bị hắn lột trần sự thật, sắc mặt chột xanh chột đỏ, nhưng lại khiếp sợ người này công lực cao thâm, không dám lỗ mãng, cái gọi là hạo hán là phải biết tùy cơ ứng biến.

“Tại hạ còn có việc, cáo từ!” Nói xong liền vội vàng rời đi, chạy trốn chết.

Long Khiếu Thiên hừ lạnh. “May mà người biết thức thời, thoát được mau.” Hắn quay đầu lại, lại phát hiện giai nhân ở trọn mắt nhìn hắn. “Làm sao vậy?”

“Người vì sao đuổi hắn đi?”

“Tên kia là giả vờ bị bệnh.” Khi còn ở ngoài cửa sổ, hắn đã nhìn thấy được dã tâm của tên họ Bạch, hắn đương nhiên sẽ không bao giờ để cho nam nhân khác chạm vào nàng, tay nàng, chỉ có thể chạm vào hắn.

“Ai cho người xen vào việc của người khác.”

“Hắn giả vờ bệnh là cố ý muốn người vì hắn chữa bệnh, lừa người giúp hắn thoa thuốc, muốn chiếm tiện nghi của người.” Hắn làm như vậy, là trong lòng của hắn muốn bảo vệ sự trong sạch của nàng.

Nàng liếc trắng mắt, dùng sức rút tay của mình về, xoay lưng lại không thèm để ý tới hắn.

“Ta đây là ở bảo hộ người.” Hắn cường điệu.

“Tự ta đã biết bảo hộ ta.”

“Bảo hộ? Người thiếu chút nữa cho hắn chiếm tiện nghi rồi có biết hay không?”

Nàng thở phì phì quay đầu trừng hắn. “Thì tính sao? Liên quan gì đến người?”

“Đương nhiên là có liên quan, bảo vệ thể từ là trách nhiệm của trượng phu.”

Tĩnh ~~~

Nàng ngây ngốc mãi một lúc lâu sau, mới giống như gặp quỷ hỏi: “Người nói vậy bậy bạ gì đó? Ta khi nào biến thành thể từ của người?”

“Ta đã sờ qua thân thể của người, ta sẽ chịu trách nhiệm.”

Lời này của hắn vừa nói ra, Thi Dược Nhi lúc đầu chỉ giận mặt đỏ hồng, bây giờ chuyển thành đỏ bừng. Nàng vẫn tránh đi không thèm nghĩ đến chuyện kia nữa, không thể tưởng tượng được nam nhân này lại dám tự mình nói ra.

“Ai cần người chịu trách nhiệm!”

“Ta cần. Người yên tâm, ta sẽ lập tức phái người hỏi Long Môn bảo chuẩn bị lễ thành thân, cưới người nhập môn.” Hắn nói được bụng làm dạ chịu.

Khi hắn hiểu được nàng không phải Ngọc Linh Cung nữ ma đầu, liền đem nàng đặt ở trong lòng, không, phải nói, từ lúc đầu tiên mắt hắn vừa nhìn thấy nàng, hắn đã bị nàng hấp dẫn rồi, cũng hạ quyết định quyết tâm, muốn lấy nàng làm vợ.

“Ta mới không cần!”

“Người cần một người nam nhân bảo hộ người thật tốt, tuy rằng người biết sử dụng thuốc, nhưng không cách nào phòng bị lòng người hiểm ác, khó lòng phòng bị, giống tên vừa rồi đấy, nếu không có ta ra tay ngăn cản, người ngây ngốc làm cho người ta chiếm đi tiện nghi cũng không tự biết.”

Ngốc? Hắn lại còn nói nàng ngốc vì vì?

Từ thuở nhỏ, cho tới bây giờ chỉ có người ca ngợi nàng thông minh, ngay cả sư phụ cũng nói nàng tư chất thông minh trời ban.

Thực đáng giận! Con đại tinh tinh này dám bảo là nàng ngốc?! Nàng là thượng thông sách thuốc, hạ biết thảo kinh, nàng luyện đan dược nếu so với việc hắn ăn qua cơm còn nhiều hơn, khi nàng bắt mạch cho họ Bạch, đương nhiên biết được mạch tượng của hắn sơ dĩ hỗn loạn, là vì sao.

“Ai nói ta không biết, ta đã sớm phát hiện hắn không bệnh.”

Long Khiếu Thiên sùng sốt. “Cái gì? Người. Người biết?” Hắn rất kinh ngạc, nếu biết đối phương không bệnh, cũng biết đối phương có ý tiếp cận nàng, sao trong lúc đó, nàng còn bảo đối phương ở trước mặt nàng coi quần áo?

“Nếu không còn chuyện gì khác, mời trở về đi, ta còn phải làm việc!” Nàng xoay người vuốt tóc, muốn che giấu gương mặt mỏng manh đang bắt đầu ửng hồng.

Thực không biết ngượng mà, ai đồng ý cho hắn? Còn dám tự xưng là trượng phu của nàng?! Ghê tởm hơn là, nàng lại vì câu nói này mà tâm hồn rung động! Mỗi khi hắn dùng ánh mắt đầy chiếm hữu nóng bỏng nhìn nàng, nàng liền bối rối không biết phải làm sao, mãi suy nghĩ không cần thận vô ý đụng ngã ngọn đèn trên bàn.

“A!” Nàng hô nhỏ, bị ngọn đèn nóng ngả ở phía trước, ở phía sau lưng lại có người vươn tay ôm nàng vào lòng, đem nàng tránh xa ra khỏi chỗ đó, không cho dầu nóng bắn vào da thịt trẻ con mềm mại như phấn của nàng.

Trong lúc hỗn loạn, nàng ngược mặt lên vừa vặn đón nhận hơi thở của hắn, một thân thể thơm ngát mùi dược thảo, cũng tràn ngập hơi thở hắn, nét mặt luôn lạnh lùng thờ ơ, hiếm khi biểu lộ vẻ e ngại thẹn thùng của một tiểu nữ tử, đúng là vô cùng kiều diễm, vô cùng quyến rũ phong tình.

Hắn nhất thời nhìn nàng đến ngây ngốc, điểm chết người là, đôi môi nàng khẽ nhếch lên, hơi thở thơm tho, mùi phấn quyền rũ phạm nhân phạm tội.

Long Khiếu Thiên ngực nóng lên, rốt cuộc không chịu nổi, kim lòng không đậu cú đầu, nhắm nháp hai cánh môi mềm mại tựa như cánh hoa kia.

Bạn đang đọc truyện *Nộ Bảo Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Chương 5

Chỉ cần có thể hôn nàng, cho dù trời có sập xuống hắn cũng không sợ.

Bởi vì hắn đã hạ quyết tâm muốn kết hôn cùng nàng, hơn nữa đôi môi nàng hé ra như trái chín trên cành dụ người đến hái, cho nên hắn lớn mật kiếm lòng không được, lưỡi nóng bỏng của hắn luôn sâu vào đôi môi đỏ bừng thơm phưng phức, ra sức tìm kiếm làm nàng thờ dốt.

Đôi môi của nàng so với sự tưởng tượng của hắn càng mềm mại hơn nhiều, ngọt ngào mê ly, làm thân thể của hắn ngập đầy lửa nóng, muốn ngừng mà không được.

Hắn chỉ biết, nhắm nháp nàng, thực sự là tiêu tan cả hồn phách, hồn hắn lâng lâng tận chín tầng mây.

Đến khi hắn chấm dứt nụ hôn kéo dài thật lâu kia, lặng lẽ rời ra một chút khoảng cách, nhìn chăm chú phản ứng của nàng.

Hắn nghĩ đến, mình sẽ nhận một gương mặt giận dữ thờ ỉm, một bạt tay, hoặc là một trận chửi ầm lên, cũng có thể sẽ hạ mê được, bất cứ chuyện gì hắn đều đã chuẩn bị nhận, nhưng.....

Giai nhân bình tĩnh hơn cả sự tưởng tượng của hắn, không khóc nháo, không có mắng chửi người, ngay cả cái giận trừng mắt cũng chưa có, chính là lặng yên theo dõi hắn.

Nhìn gương mặt trong sáng kia, hắn kiên nhẫn chờ đợi phản ứng của nàng, chờ đợi lời nàng nói, nhưng nàng im lặng, sự im lặng quý giá lâu đến mức làm hắn bắt đầu dao động, hoài nghi có chuyện gì đó không đúng.

Kỹ xảo hôn của hắn không tốt sao?

Nụ hôn sâu của hắn, đã dồn hết tâm tư, cùng kỹ xảo suốt đời mà hắn biết, tưởng sẽ làm nàng mê mẩn, hoặc ít nhất là phải bối rối đỏ bừng mặt, hoặc gương mặt lạnh nhạt của nàng sẽ nổi lên cơn sóng gió động trời... Hắn chăm chú nhìn thật kỹ gương mặt của nàng xem thử những biểu hiện của nàng chứng tỏ được sức ảnh hưởng của hắn.

Hắn để ý cảm xúc của nàng, phi thường để ý, nhớ ngày đó khổ luyện võ công tuyệt học của Long Môn bảo Diễm Vân công, cũng chưa từng quan tâm đến như thế.

Rốt cục, giai nhân đã có động tác, nàng chậm rãi vươn tay, cũng không đánh hắn một cái tát, mà là sờ nhẹ lên môi hắn, dùng những ngón tay mảnh khảnh, như lông chim khẽ vuốt, hết sức ôn nhu lướt nhẹ theo đường viền môi của hắn.

Chỉ một hành động đơn giản này đã dễ dàng làm cho hắn đầu hàng không điều kiện, làm cho hắn si ngốc ngóng nhìn nàng, tâm thần bay lên đến tận chín tầng mây.

Giờ khắc này cho dù chết, cũng không tiếc.

“Buông được không?” Nàng thỉnh cầu.

Hắn luyện tiếc cảm giác sự mềm mại của nàng trong vòng tay của hắn, cũng không muốn buông tay, ngay cả ánh mắt cũng luyện tiếc không muốn rời khỏi cánh môi sưng đỏ kia còn lưu ấn ký của hắn.

“Người đi về trước nghỉ ngơi, một lát nữa, ta trở về giúp người thay thuốc, được không?”

Hắn vừa mừng vừa sợ, đối với biểu hiện thẹn thùng nhu nhược của nàng là rất hiếm có, làm cho tâm hắn luôn cứng rắn như sắt, bỗng chốc mềm nhũn ra.

“Một lời đã định.” Hắn buông nàng ra, hiện tại mặc kệ nàng nói cái gì, hắn đều sẽ ngoan ngoãn nghe lời.

“Ta trở về trước đây.”

“Ừm” Nàng nhẹ nhàng gật đầu.

“Người phải cẩn thận.”

“Ta biết.”

Giọng nói mềm mại êm ái của nàng làm hắn cảm thấy quý giá vô cùng, nhìn dung nhan xinh đẹp của nàng một lúc thật lâu, sợ hiếm khi được nhìn thấy lúm đồng tiền mà hắn luôn mơ tưởng, nhưng lại cũng sợ rằng nàng cho hắn là một nam nhân bám riết chẳng rời. Một lúc lâu sau mới hạ được quyết tâm, lưu luyến rồi đi.

Lúc vào thì hắn vào bằng đường cửa sau, đến lúc ra hắn lại muốn quang minh chính đại mà ra khỏi cửa chính.

Long Khiếu Thiên cảm thấy vui vẻ thoải mái, đi trên đường mà toàn thân cảm thấy như bay bổng tận trời xanh. Lúc trước hắn thường xuyên nhạo báng những nam nhân vì lụy tình mà bỏ ngủ quên ăn. Rốt cuộc hắn đã lĩnh ngộ được câu: Anh hùng khó qua ái mỹ nhân.

Nụ hôn đính ước vừa rồi, có ý nghĩa thật phi phàm, đó chính là dấu hiệu giai nhân đã đồng ý trao thân cho hắn, trên thế gian này còn gì có thể vui vẻ hơn?

Trên đường đi về phủ của viên ngoại, cứ nghĩ mãi đến bóng dáng ngại ngùng e thẹn của giai nhân mà cứ cười ngây ngô, hoàn toàn không để ý trên phố lớn ngõ nhỏ, phần đông những người đi đường, không hiểu vì sao lại chỉ trỏ hắn thảm thùi.

Về đến phủ của Vương viên ngoại, người gác cổng bước ra mở cổng, vừa muốn mở miệng để nghênh đón hắn, bỗng trợn to mắt ớ không thốt nên lời, đôi mắt trợn to như muốn rót tròng ra ngoài.

Long Khiếu Thiên không nhận thấy được sự khác thường, bước nhanh vào trong.

Lão Trương đang phụ trách việc quét dọn, ngược lên nhìn thấy hắn, động tác cứng lại, Long Khiếu Thiên lại nghĩ rằng lão Trương tuổi lớn, động tác không còn linh hoạt nhạy bén nữa nên cũng không thêm để ý.

Đi xuyên qua giữa đình nghỉ mát, trên hành lang dài dưới mái hiên tinh xảo, những người trên đường mà hắn gặp, nếu không vô ý đánh nghiêng khay trà, thì cũng là không cần thận té ngã, có người bước hụt một bước trên bậc thang, thậm chí còn có người đang đi trên cầu nhỏ bắc ngang hồ, vì nhìn thấy hắn mà rơi luôn xuống hồ cá chép.

Những nha hoàn đang xi xầm đùa nghịch, đột nhiên cũng im bật miệng há to mắt tròn trũng, gắt gao nhìn hắn.

Long Khiếu Thiên cảm nhận được một bầu không khí quý dị, tựa hồ như tất cả mọi người đang nhìn hắn, nhưng khi hắn vừa quay đầu lại, những ánh mắt này lại đột ngột thu hồi, quét rác quét rác, sửa lá cây sửa lá cây, lau lan can lau lan can, giống như bình thường, không có gì khác thường.

Là hắn đa tâm sao? Sau hắn cảm thấy tất cả mọi người hôm nay có điểm gì là lạ.

Rất nhanh, hắn liền đem cảm giác bỏ sang một bên, bởi vì tâm tình của hắn thật sự tốt lắm! Chỉ cần nghĩ đến, một lát nữa sẽ gặp được giai nhân, tinh thần hắn liền bay vút lên cao, vui, không chú ý tới kia phần đông ánh mắt lại lần nữa gắt gao dõi theo hắn.

Dương Trung cùng Triệu Kiệt đang ở trong phòng ngóng trông bảo chủ trở về, xa xa đã nhìn thấy bóng dáng của chủ tử, cuối cùng cũng như nhắc được tảng đá lớn trong lòng, bước lên phía trước nghênh đón.

“Bảo chủ, ngài đã trở lại, làm chúng tôi lo lắng đến mức ——” Hai mồm há hốc, bốn con mắt tròn tròn, cả hai trông thật kinh dị, lời nói đã thốt ra một nửa, giống như có người điểm huyết cam, ứ ở không nói nên lời.

Long Khiếu Thiên kỳ quái quay lại nhìn bọn họ, mày nhẩn lại.

“Các ngươi làm sao vậy? Giống như nhìn thấy quỷ không bằng?”

“Lớn, thật sự lớn —— Đại bảo chủ ——”

“Ngươi ngươi ngươi ngươi ngươi —— Miệng của ngươi ——”

“Miệng của ta? Miệng của ta làm sao vậy?”

“Miệng của ngươi. Miệng. Miệng.”

Long Khiếu Thiên thần sắc buồn bực, vừa lúc bên cửa sổ có bồn rửa tay chưa kịp đem dẹp, vì thế hắn đi lên phía trước, muốn nhìn một cái rốt cuộc là nguyên nhân gì, làm cho cả hai bọn họ ngạc nhiên, lắp bắp cả buổi.

Nhưng khi nhìn thấy, ngay cả hắn cũng khiếp sợ tròn mắt há hốc mồm!

Môi của hắn chảy xệ ra, hai cánh môi trương to như hai khúc thịt thừa.

Không có khả năng! Nhất định là nhìn lầm rồi!

Khi hắn nghĩ như thế, hắn hé miệng ra, hai cánh môi của hắn đang trương to như hai khúc lap xường cũng mở ra, khi hắn mím miệng lại, hai khúc thịt cũng khép lại.

Đúng vậy, hai khúc thịt thô kệch nằm ở trên mặt hắn, đúng là môi của hắn, hắn cũng rất cực tình ngộ, dọc theo đường đi mọi người dùng ánh mắt quái dị cùng với những cử chỉ kì lạ vì sao mà có.

Không cần hỏi, hắn cũng hiểu được là chuyện gì đã xảy ra.

Không cần hoài nghi, đây chính là kiệt tác của nàng.

Long Môn bảo danh tiếng ở trên giang hồ tiếng tăm lừng lẫy, địa vị bảo chủ của Long Môn bảo luôn được võ lâm tôn kính.

Trên gương mặt tuấn tú nghiêm nghị của hắn luôn tỏ ra khí thế khiếp người, làm cho Long Khiếu Thiên cho dù đi đến đâu, uy phong như vũ bão, không ai dám không phục. Nhưng hôm nay, trên miệng hắn lại mang hai khối thịt to đùng, đừng nói uy phong, bây giờ dù đi đến bất cứ nơi đâu, tất cả mọi người đều bỏ lăn ra mà cười, một số khác thì sợ chết có gắng làm ra vẻ nghiêm trang đứng đắn, khắp nơi đều có thể nghe được, những giọng cười ghèn ghẹt ản trong một góc nào đó.

“Ta tìm Thi cô nương.”

Long Khiếu Thiên đứng ở trước cửa Mai viện, nói với Tiểu Thúy nha hoàn chuyên phụ trách hầu hạ Thi Dược Nhi.

Tiểu Thúy hít sâu một hơi, có thể nhìn ra được nàng đang cố gắng dùng sự chịu đựng lớn nhất của mình, cố gắng dùng hết ý lực đè nén phải cười xòa ra, hít một hơi thật sâu, môi dăm đôi mắt với Long công tử đang mang hai khối thịt trên mặt kia.

“Tiểu thư đang nghỉ ngơi.”

“Ta chờ nàng.” Hai khúc lạp xường nhấc lên nói.

“Nhưng tiểu thư đã dặn dò hôm nay không muốn gặp khách.”

“Vì sao?” Hai khúc lạp xường xệ xuống.

“Tiểu thư mấy ngày hôm nay xem bệnh không ngừng, lại vừa phải chăm sóc cho Uyển Thanh tiểu thư nên thể xác và tinh thần mệt nhọc, cho nên.....” Ý chính là, người ta không muốn thấy hấn đó.

Nghe Tiểu Thúy giải thích, hai khúc lạp xường kia càng lúc càng xệ xuống thấp hơn, nhưng cũng có thể nhìn thấy được chủ nhân của hai khối thịt đó lại phi thường không hề biểu lộ chút giận dữ nào.

Tiểu Thúy định lực xem như tốt, không giống những nha hoàn khác, sớm muộn có trốn sang bên cạnh rung rung, không phải bởi vì sợ hãi, mà là ghen cười đến mức sắp chết.

Long Khiếu Thiên đương nhiên hiểu được, Dược Nhi là cố ý không muốn gặp hấn, nhưng hấn lại không thể xông vào, nhất thời không còn phương pháp, đành phải nén giận vậy.

Ngày đầu tiên không gặp, ngày hôm sau hấn lại đến.

Ngày hôm sau không gặp, ngày thứ ba hấn lại đến.

Đến ngày thứ ba, hấn vẫn là không thể gặp được.

Giai nhân có ý định trốn tránh hấn, việc thay thuốc đều giao cho những người khác, chính là không chịu lộ diện.

Hấn biết, là hấn cưỡng hôn nàng, nhưng mang đôi môi đầy vẻ buồn cười như thế này đã ba ngày rồi, cũng đủ thâm đi? Nàng còn tính trừng phạt hấn bao lâu? Hại thanh danh hấn coi như mất sạch, từ trong đến ngoài, khắp nơi mọi người đang cười hấn.

Tại hấn không thể kiềm chế được xúc động, khiến cho mọi người đều biết, toàn dân chúng trong thành Nguyệt Hồ đều biết hấn hôn nàng, nên phải lãnh hậu quả là hai khối thịt thế này.

Nhưng hấn không hối hận vì đã hôn nàng, nhưng mà giai nhân đã tránh né không muốn gặp mặt hấn, vấn đề thật sự phiền não này đã làm cho hấn ngày đêm ảo não, quan hệ hai người sao lại căng thẳng đến thế, hiện tại hấn không biết phải làm gì cho phải với nàng đây? Nhịn không được thật sâu thở dài, hai khúc lạp xường kia cũng khò khè khò khè chớp lên.

Hai vị thủ hạ luôn đối với chủ tử trung thành và tận tâm, cũng muốn giúp chủ tử giải nỗi u sầu, bọn họ biết rõ bảo chủ đối Thi đại phu vốn có tình ý, bởi vậy đặc biệt đến dâng lên một kế ——

“Bảo chủ, chúng tiểu nhân có biện pháp.” Triệu Kiệt nói.

Long Khiếu Thiên ngấm bọn họ liếc mắt một cái. “Các ngươi có biện pháp nào?”

“Các cô nương thường thích nam nhân đồ ngọt.”

“Người ta hiện tại đang nổi nóng, đương nhiên không muốn gặp bảo chủ ngài.”

“Nhưng chỉ cần làm cho nàng vui vẻ là có thể nói chuyện.”

“Cho nên việc cấp bách trước tiên, là phải nghĩ biện pháp làm cho Thi đại phu hết giận.”

“Hết giận xong, còn phải làm cho nàng vui vẻ.”

Dương Trung cùng Triệu Kiệt bên phụ bên họa, ra dáng rất sành sỏi, hai người bọn họ thường ngày tuy rằng không có sự anh tuấn uy mãnh của bảo chủ, nhưng đối với nữ nhân lại rất được ái mộ, toàn bộ nha hoàn ở phủ của Vương viên ngoại, đều nhất nhất nghe theo lời ngon ngọt của bọn họ.

Long Khiếu Thiên vừa nghe, cảm thấy rất có đạo lý. “Làm sao có thể đồ nàng vui vẻ?”

Hấn tuy rằng là Long Môn bảo bảo chủ tôn quý, nhưng những năm gần đây, hấn không phải là bận xử lý việc trong bảo, thì cũng là cùng võ lâm chính nghĩa đồng đạo hợp lực lùng bắt người của Ngọc Linh Cung, nếu có nhu cầu, liền trực tiếp đến kỹ viện dùng tiền để thỏa mãn, đối với việc lấy lòng nữ nhân như thế nào, hấn hoàn toàn không biết gì cả.

Dương Trung cười hi hi nói: “Bảo chủ sao không tặng cho nàng chút lễ vật để lấy lòng nàng?”

Nhắc đến chuyện này, Long Khiếu Thiên hiểu ra, vỗ tay nói: “Nói đúng lắm, tại sao ta không nghĩ ra vậy kìa?” Hắn muốn theo đuổi người ta, ngay cả một món quà ra mắt cũng chưa tặng, thật sự sợ ý, nhưng đôi mày rậm lại cau chặt. “Nhưng ta phải tặng nàng cái gì đây?”

Triệu Kiệt rất kinh nghiệm đề nghị: “Các cô nương thường thích là phấn son, cùng một chút ít vật dụng dùng để trang điểm.”

Long Khiếu Thiên lại lần nữa vỗ tay hoan nghênh, liên tục gật đầu. “Đúng, đúng, nữ nhân gia đều thích chưng diện, có đạo lý.”

Hắn thực ngốc a, muốn kết hôn với người ta, lại ngay cả một vật đính ước cũng chưa đưa, thật sự là quá sợ ý mà.

Đã nghĩ thông suốt, hắn thả lỏng mày rậm, môi mỉm cười tươi hơn hoa, về chuyện phải tặng lễ vật gì trong lòng hắn đã có quyết định.

Mai viện, là Vương viên ngoại an bài cấp riêng cho Thi Dược Nhi, cho nàng có chỗ thanh tịnh để tạm nghỉ ngơi.

Nàng từ sau sự việc lần đó, đã phân phó cho Tiểu Thúy cùng Đào Nhi báo với bên ngoài là không tiếp khách dài hạn. Mà Vương gia từ trên xuống dưới đều tôn sùng nàng như một vị Bồ Tát sống, không dám chậm trễ liền thực hiện tất cả các yêu cầu của nàng.

May mắn là Vương viên ngoại là nhà giàu nhất tại địa phương này, có đủ năng lực ngăn cản tất cả những người già trẻ bé lớn đến cầu nàng chữa trị, cho nàng có không gian yên tĩnh để nghỉ ngơi.

Thi Dược Nhi nằm nghiêng ở trên ghế dài, mái tóc dài đen mượt như tơ lụa buông xõa xuống bờ vai, không hề buộc lại xõa rối tung trên ghế dài mà nàng đang nằm, nàng một tay chống đỡ má, một tay cầm một cuốn sách dược thảo, mà đôi mắt to trong suốt long lanh lại chăm chú nhìn ngoài cửa sổ.

Đọc sách thuốc hoặc dược kinh, là thói quen mà nàng yêu thích nhất, nàng có thể xem đến mắt ăn mắt ngủ, xem suốt toàn bộ buổi tối cũng không chán, nhưng đã nhiều ngày nay, nàng nhưng không cách nào bình ổn tâm tư, mặc kệ là sách thuốc hoặc dược liệu gì trân quý đều không thể làm cho nàng chuyển tâm.

Nguyên nhân của tất cả các chuyện này, đều là do tên Long Khiếu Thiên quái dị kia! Tên đó thật đáng giận mà, dám khinh bạc môi của nàng.

Về việc nam nữ tứ chi đụng chạm, nàng ở trong sách thuốc đã xem qua cũng không ít, cũng từng đọc từng chi tiết, nhưng chưa bao giờ tự mình trải qua, không thể tưởng được, trong lúc không hề chuẩn bị tâm lý, Long Khiếu Thiên đã cho nàng thử nghiệm nộ hôn đầu tiên trong đời nàng.

Nàng lúc ấy ngây dại, càng đừng nói tới chuyện phản kháng giống như là dê con rơi vào miệng cọp, bị hắn đoạt đi đôi môi chưa từng có ai chạm qua của nàng, cho đến tận bây giờ, nàng hoàn toàn nhớ rõ từng chi tiết hương vị của đôi môi hắn ở trên môi nàng, mỗi lần nhớ đến làm nàng ngây ngẩn tâm hồn, hai má lại nóng ửng lên.

Nàng nên tức giận, giận hắn khi nàng chưa cho phép, đã bừa bãi hôn nàng, nhưng nàng lại nhớ rất rõ ràng, chính mình lúc ấy cũng không có đẩy vòm ngực rắn chắc của người ta ra, ngăn cản hắn làm cản, ngược lại có một cảm giác mạnh mẽ chế ngự nàng làm nàng yên lặng hưởng thụ niềm đam mê muốn hòa tan lòng mình. Lòng nàng trước đây luôn yên tĩnh như mặt nước hồ thu bỗng nổi lên gợn sóng lăn tăn, dâng lên một nỗi băng khuâng thẹn thùng khó tả.

Nói nàng vì tức giận mà không muốn nhìn mặt hắn, hoặc nói chính xác là vì trốn tránh hắn mà thôi.

Nàng không thích chính mình khi nhìn thấy hắn, khuôn mặt đỏ hồng không dám ngẩng lên, không thích khi đối mặt hắn, tìm lại đáp rợn rợn, lại càng không muốn để cho hắn phát hiện, chính mình càng ngày càng để ý hắn.

Nhìn sách thuốc, nhưng trong đầu toàn nhìn thấy gương mặt tuấn tú của hắn, bộ ngực vững chãi rộng lớn của hắn, cùng với bờ môi của hắn còn vương độ ẩm trên môi nàng.

Nàng cảm thấy như nàng đang trở thành một người khác, không biết nên như thế nào cho phải cho nên quyết định để có thể trở nên bình thường là không nhìn thấy hắn là được rồi.

“Tiểu thư.” Tiểu Thúy đứng ở giữa, một đám nha hoàn từ phía sau nhẹ nhàng đi vào bao xung quanh Thi Dược Nhi.

Tuy rằng Thi tiểu thư tính tình thoát nhìn lạnh lùng thần nhiên, nhưng ở chung lâu ngày, toàn bộ nha hoàn ở Vương gia tất cả đều hiểu được, tiểu thư chính là lạnh nhạt ở ngoài mặt thôi, kỳ thật tâm địa nàng rất thiện lương, hơn nữa thông minh tuyệt đỉnh, mọi người đều rất thích, cũng rất bội phục nàng.

“Chuyện gì?”

“Long công tử lại tới nữa.”

Trái tim của Thi Dược Nhi nhảy lên một nhịp, cúi đầu, lấy vẻ lạnh nhạt để che dấu sự rung động trong lòng. “Ta nói rồi, không muốn gặp hắn.”

“Long công tử biết tiểu thư không muốn gặp hắn, cho nên mới cố ý dặn dò nô tỳ đem hộp này giao cho tiểu thư!”

Tiểu Thúy đem một cái hộp gỗ phong cách cổ xưa đưa tới trước mặt nàng, tất cả mọi người đều tròn to ánh mắt chờ đợi, tò mò nhìn thử xem trong hộp gỗ kia đang chứa những gì?

Chuyện Long bảo chủ theo đuổi Thi đại phu, đã truyền ra tất cả mọi người đều biết.

Anh hùng phối mỹ nhân, là chuyện lãng mạn làm rung động lòng người a, làm cho tòa trang viện từ trước đến nay vốn yên tĩnh cũng bắt đầu cuốn hút yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu không khí thật náo nhiệt, những nha hoàn còn chưa lập gia đình lại cũng mơ mộng chuyện lãng mạn, hưng phấn nhón chân lên dòm ngó thử xem, ánh mắt thiết tha chờ đợi nàng mở hộp gỗ ra, so với chính nàng còn có vẻ sốt ruột hơn.

Thi Dược Nhi chần chờ, nếu trong hộp gỗ này tràn ngập phục trang đẹp đẽ, nàng liền không có hứng thú, bởi vì châu báu vàng bạc, chưa bao giờ nàng liếc mắt đến, nhưng đây là một cái hộp gỗ đơn sơ màu đen, khắc chạm hoa văn đơn sơ mà tinh xảo, làm cho nàng bất tri bất giác cảm thấy bị hấp dẫn, vì thế nàng vươn tay, chậm rãi mở hộp ra.

Xung quanh bỗng ồ lên một tiếng, trong hộp gỗ, là một khối ngọc bội long lanh sáng trắng như tuyết, sáng nhưng không cầu kì, mang một cảm giác nhẹ nhàng thần bí.

“Ngọc bội đẹp thật nha~~”

“A, trên mặt có chạm chim phượng này.”

“A! Ta biết rồi!”

Mọi người đều quay sang Đào Nhi. “Ngươi biết cái gì?”

“Cái này chắc chắn là Bạch Phượng Ngọc Bội bảo vật của Long Môn Bảo.”

Những người khác vừa nghe thấy, đồng thanh ồ lên, Thi Dược Nhi nhìn không được nghi hoặc hỏi: “Chỉ là một cái ngọc bội, làm sao ngạc nhiên đến vậy?”

“Tiểu thư, đây không phải là ngọc bội bình thường nha, mà là ngọc phượng gia truyền của Long Môn bảo.”

“Thì tính sao?”

「Long Môn bảo có một đôi tổ truyền ngọc bội, một cái chạm rồng và cái kia chạm phượng, chạm rồng là Long ngọc truyền cho người kế thừa nghiệp lớn đại bảo chủ, còn chạm phượng là Phượng ngọc, còn lại là truyền cho phu nhân của đại bảo chủ.”

“Long công tử đem ngọc bội này tặng cho tiểu thư, có thể thấy được tình cảm của hắn là hết sức chân thành, đôi tiểu thư tâm ý, không cần nói rõ cũng biết ý tứ hắn là gì.”

Bởi vì Vương viên ngoại cùng Long gia kết nghĩa huynh đệ, cho nên Vương gia đại trạch từ trên xuống dưới, đều hiểu được ngọc bội này tượng trưng cho ý nghĩa trọng đại như thế nào.

Long Khiếu Thiên đem ngọc bội này đến đây, là muốn cưới nàng làm thê tử.

Nàng nhìn chăm chăm ngọc bội, tay nhẹ nhàng vuốt nhẹ trên đôi phượng chạm khắc tinh xảo kia, nhất thời xuất thần, sau đó phát hiện ánh mắt mọi người bốn cọt nhìn nàng, lấy lại tinh thần, làm ra vẻ không cần nói:

“Ai cần ngọc bội mà hắn tặng, trong các ngươi nếu ai thích thì cứ lấy.”

Đùa sao, phượng ngọc này là biểu trưng cho thân phận tôn quý, ai dám mơ tưởng a! Thấy tiểu thư có ý như muốn ném ngọc bội xuống đất, mọi người ba chân bốn cẳng chạy lại ngăn cản.

”Dạ, dạ, dạ, tiểu thư không cần, nhưng đây là tâm ý của người ta, không thể chối từ, hay là Tiểu Thúy giúp người nhận trước, sau đó nhân dịp nào gặp Long công tử, tiểu thư trả lại cho hắn cũng chưa muộn.”

“Đúng, đúng, đúng, ngọc bội này thật vô giá, đừng làm vỡ nó, tạm cất trước, sau này hẵng tính.” Mọi người nhất trí phụ họa, sợ rằng tiểu thư vì xấu hổ mà đem ngọc bội đánh nát, thì phải làm sao đây?”

Không thể được! Các nàng còn muốn sống a.

Thấy Thi Dược Nhi không phản đối, Tiểu Thúy liền vội vàng thu hồi, miễn cho vạn nhất tiểu thư tức giận đứng lên, cố ý muốn lập tức trả lại cho người ta liền thăm.

Mọi người ngoài miệng mặc dù không ai nói, nhưng tất cả đều ngầm đồng ý với nhau rằng, cố gắng giúp cho Long bảo chủ.

Bắt đầu từ ngày hôm đó, Long Khiếu Thiên mỗi ngày đều mang lễ vật đến, mỗi ngày lễ vật cũng khác nhau, mỗi một thứ đều là tinh tế tuyển chọn.

Sau ngọc bội, ngày hôm sau mang đến một cây trầm thanh lịch.

Tặng xong trầm, hôm sau mang đến một bộ váy thêu, mọi người đều bàn tán say sưa rằng thủ công của bộ váy kia thêu cầu kì và công phu đến như thế nào, đẹp như thế nào.

Lại cách một ngày, lại tặng son phấn phụ trang của nữ tử, nghe nói ngay cả thiên kim đại thần ở trong kinh thành, hay công chúa, phi tần cũng chưa được dùng qua.

Mỗi ngày, mọi người nóng bỏng thảo luận, đó là Long công tử hôm nay tặng đại lễ gì để lấy lòng Thi đại phu, chuyện này đã thành đề tài nóng bỏng trong trà đình tửu quán, và cả những người ngồi lê đôi mách.

Nhưng vấn đề là, ở Mai viện lại không hề phát ra một động tĩnh, Thi đại phu từ đầu đến giờ vẫn tránh không gặp mặt, trong lòng mọi người đều vì Long công tử nóng lòng sốt ruột.

Hôm nay, sau khi ăn xong, Tiểu Thúy cùng Đào Nhi, cảm thấy tâm tình của Thi tiểu thư đặc biệt tốt, nên có ý mở đề.

“Tiểu thư, Long công tử vài ngày nay cứ liên tục tặng lễ vật đến, cũng thật là có tâm ý a!”

Thi Dược Nhi nằm ở ghế dựa, dùng giọng nói không chút quan tâm “Chỉ là tặng chút lễ vật mà thôi, có cái gì đáng ngạc nhiên.” Đối với vàng bạc châu báu thế tục, nàng vốn dĩ là không động tâm.

“Tiểu thư, người chỉ biết một, mà chưa biết chuyện thứ hai. Tặng lễ vật thì chi cần đại gia có tiền là có thể tặng được, nhưng có một chuyện mà không phải ai cũng có thể làm được.”

“chuyện gì?”

Tiểu Thúy cùng Đào Nhi biết là đã thành công khiến cho tiểu thư quan tâm, bắt đầu nói thêm vào.

“Việc chọn trâm, son phấn, nghe Dương Trung nói đều là chính tay Long công tử đi chọn cho tiểu thư, không hề nhờ người khác a. Đương nhiên chuyện này không có gì xuất sắc, nhưng tiểu thư đừng quên, miệng Long công tử đến giờ vẫn còn sưng phồng a.”

Tiểu Thúy nhìn không được bật ra cười thành tiếng.

Đào Nhi nói tiếp: “Miệng Long công tử đang sưng như thế, cũng không sợ ánh mắt bên ngoài chê cười, đi từng cửa hàng để chọn lựa, kết quả là chường quầy, tiểu nhị, ngay cả khách đến mua hàng cũng đều tròn to mắt mà nhìn chăm chăm Long công tử, rồi quay sang chỉ trỏ thì thầm.”

“Đúng đó tiểu thư, thân phận của Long công tử vô cùng tôn quý, kỳ thật hần chi cần tùy tiện phái một hạ nhân đi chọn mua là được rồi, nhưng hần kiên trì muốn đích thân chọn lựa lễ vật, nói như vậy mới có thành ý.”

“Bây giờ mọi người lớn nhỏ trong thành tất cả mọi người đều biết được Long công tử mang hai khối thịt dị dạng trên mặt.”

Hai nha hoàn cười rũ rượi, liền ngay cả tính tình lạnh lẽo như Dược Nhi, cũng nhìn không được cúi đầu hé ra nụ cười nhợt nhạt.

Tiểu Thúy trộm ngắm liếc mắt một cái, biết là đến lúc, liền nhẹ nhàng khuyên nhủ:

“Tiểu thư nha, chúng ta đều thực kính nể Long công tử, lấy thân phận hần là bảo chủ của Long Môn bảo tôn quý, lại cam tâm nguyện ý vì tiểu thư làm như vậy, có thể nói, tâm ý mãnh liệt của hần đối với tiểu thư là thành ý hiếm có rồi.”

Thi Dược Nhi nghe những lời này, ở mặt ngoài tỏ vẻ lạnh lùng, nhưng trong lòng lại cảm thấy ngọt ngào xen lẫn lo lắng. Long Khiếu Thiên mấy ngày nay cố gắng lấy lòng, nàng không phải không biết, kỳ thật trong lòng sự buồn giận đã sớm tiêu tan, chỉ là nàng có chút xấu hổ thôi.

“Tiểu thư, nhìn hần có thành ý như vậy, hay là nên tha thứ cho hần đi.”

“Đúng vậy đó, tiểu thư, Dương Trung cùng Triệu Kiệt nói hai môi của Long công tử sưng phồng như thế ăn uống rất bất tiện, có đôi khi ngủ nước miếng đều chảy đầy a.” (Dơ quá tác giả ơi, giữ hình tượng, giữ hình tượng....)

Khi tưởng tượng đến hình ảnh kia, người không quen biểu lộ buồn vui ra ngoài mặt như nàng cũng nhìn không được cúi gầm mặt, che dấu nụ cười.

Nàng xoay lưng về phía hai nha hoàn vì nhìn cười mà hai vai run run, thật lâu sao mới kiềm nén lại được, quay đầu lại làm ra vẻ bình thản nói với các nàng: “Pha một ly trà sâm, hòa tan thuốc này vào, đưa cho hần uống.” Nàng lấy trong tay áo một gói thuốc nhỏ đưa cho các nàng.

Tiểu Thúy cùng Đào Nhi vui sướng đồng thanh đáp: “Dạ, tiểu thư!” Hai nha hoàn cầm gói thuốc, vô cùng vui vẻ rời đi.

Các nàng đi rồi, Thi Dược Nhi một mình lẳng lặng trầm tư, nghĩ rằng, nàng ở Vương gia cũng đủ lâu rồi, những dược liệu quý hiếm trong thành nàng đã sưu tập gần hết. Chỉ còn một việc chính nàng cần phải làm là đi tìm loại ki hoa tên Hùng Thất, vì vậy nàng bước ra khỏi Mai viện, hướng về phía Lan viện đi tới.

Lan viện, chính là nơi ở của Vương tiểu thư, khuê phòng của Vương Uyển Thanh, xuyên qua một cây cầu nhỏ, đi vào vườn hoa lan, thẳng đến một cái sân, nha hoàn ở Lan viện vừa nhìn thấy nàng lập tức cung kính dẫn nàng vào phòng.

“Thi tỷ tỷ.” Vương Uyển Thanh vừa thấy nàng đến, lập tức vui vẻ chào đón.

“Ngươi hôm nay cảm thấy như thế nào?”

“Ta cảm thấy tinh thần tốt hơn rất nhiều.” Vương Uyển Thanh năm nay mười hai tuổi, là một tiểu cô nương xinh đẹp hoạt bát, nàng lôi kéo tay của Thi Dược Nhi, nhiệt tình mời nàng ngồi xuống.

Nàng là con gái một, không có huynh đệ tỷ muội, xem Thi Dược Nhi như tỷ tỷ của mình.

“Thi tỷ tỷ, ta khi nào thì có thể đi chơi nha? Bệnh cũng dường đã đủ lâu, ta ở đây buồn lắm a.”

Vương Uyển Thanh vốn là con gái hoạt bát, nay gặp thân y, chữa khỏi quái bệnh của nàng, đã sớm khẩn cấp muốn xuất môn chơi đùa, chỉ là sợ Thi Dược Nhi, không thể không ngoan ngoãn đợi ở trong phòng.

Thi Dược Nhi bắt mạch cho nàng xong, cong lên cười yếu ớt. “Ngươi phục hồi rất nhanh.”

“Bởi vì ta rất ngoan nghe lời Thi tỷ tỷ a, ở trong phòng ngoan ngoãn uống thuốc.”

“Ngươi làm tốt lắm” Thi Dược Nhi tán thưởng gật đầu. “Ngươi muốn đi ra ngoài chơi.”

Vương Uyển Thanh tròn tròn mắt lập tức gật đầu như gà mổ thóc.

“Muốn, đương nhiên muốn! Nói thật cứ ở trong này hoài, ta buồn sắp chết rồi.”

“Đi ra ngoài cũng được, nhưng ngươi phải nghe lời ta.”

“Không thành vấn đề, chỉ cần Thi tỷ tỷ phân phó, ta cái gì cũng nghe!”

Thi Dược Nhi hé môi anh đào mê người, gọi lên một chút thần bí lúm đồng tiền mờ ảo.

“Thật tốt.”

(Trong truyện này các bạn hay thấy ta để Thi Dược Nhi cười yếu ớt, không phải vì nàng bệnh mà vì nàng rất ít cười, nên nụ cười của nàng đa phần là gượng gạo, nhưng nếu để gượng gạo thì không được hay, nên ta để nguyên văn.)

Bạn đang đọc truyện *Nộ Bảo Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Chương 6

Một chiếc xe ngựa, chạy ra từ cửa lớn của Vương gia, từ từ ra khỏi thành, ước chừng đi được hai canh giờ, cách thành Nguyệt Hồ khoảng cách khá xa khoảng hơn mười dặm mới dừng lại.

Một cánh tay trắng nõn nhỏ bé, nhẹ vén rèm kiệu lên, khuôn mặt tú lệ của Vương Uyển Thanh hé ra nhìn khắp mọi nơi, sau đó nhẹ nhàng xuống xe ngựa, quay vào nói với người trong xe. “Thi tỷ tỷ, không có người, có thể ra được rồi.”

Thi Dược Nhi đưa tay đưa cho Vương Uyển Thanh, chậm rãi xuống kiệu, nhẹ nhàng cười với Uyển Thanh.

“Uyển Thanh muội, cảm ơn ngươi đưa ta ra khỏi thành.”

“Khách khí cái gì, chỉ cần là Thi tỷ tỷ phân phó, Uyển Thanh nhất định làm được, chẳng qua..... Thi tỷ tỷ, ngươi đi một mình thật sự không có việc gì sao? Dáng vẻ của ngươi thật xinh đẹp, ta thật sự lo lắng ngươi gặp phải người xấu, hay là ta phái vài tên tùy tùng bảo vệ ngươi, có như thế chúng ta mới thật sự yên tâm

Thi Dược Nhi lắc đầu. “Ta thích đi một mình, hơn nữa ta biết tự lo thân ta mà.”

“Ngươi không cáo từ mà lặng lẽ đi. Nếu mọi người biết, ta thật khó ăn nói.”

Hôm nay Vương Uyển Thanh bảo là phải đến chùa dâng hương, lên xe ngựa rời khỏi nhà, bên trong dấu Thi Dược Nhi, thần không biết quỷ không hay rời khỏi dinh thự của Vương Phó Quân, rời khỏi thành Nguyệt Hồ.

“Nếu ta không làm như vậy, căn bản không thể rời đi, chỉ sợ mới đi ra khỏi cửa lớn của ngươi vài bước, liền bị mọi người bao quanh vây quanh, muốn ta trị này trị kia, ngay cả một bước đều không thể rời đi.”

“Nói cũng đúng lắm, trước cửa nhà ta hiện giờ đang đông đúc như một hội chùa, đừng nói là dân chúng, chỉ nói đến những cửa hiệu thuốc bắc, ai cũng

muốn dùng kiểu lớn để thỉnh người. Người trốn đi như thế này thì tốt hơn, vạn nhất nếu để mọi người biết được, chỉ cần chưa ra khỏi cửa đã có người quý gối khóc lóc, một bước cũng dừng hòng đi.” Vương Uyển Thanh bỗng lóe lên tia tinh nghịch cười. “Nhưng mà, ta nghĩ người đau lòng nhất có lẽ là Long đại ca.”

Thi Dục Nhi cụp mắt xuống, “Hắn đau lòng chuyện gì?”

“Đương nhiên là đau lòng, Long đại ca thích Thi tỷ tỷ, hắn đã từng nói sẽ cưới người nhập môn làm Long Môn bảo phu nhân mà!”

“Hắn..... Chính miệng hắn nói với người?”

“Đúng vậy, từ trước đến giờ ta chưa từng thấy Long đại ca có thể tổn tâm tư vì một cô nương nào, nhưng hắn đối với Thi tỷ tỷ thì lại toàn tâm toàn ý như thế thật hiếm thấy. Mà người lại đi không lời già biệt như thế này, hắn nhất định rất thương tâm.” Nói xong ra vẻ đáng thương mếu máo kéo góc áo nàng. “Thi tỷ tỷ, người không đi không được sao?”

“Ta phải đi tìm Hùng Thất.” kỳ thật, đây chỉ là cái cớ của nàng, ngay cả chính nàng cũng không hiểu được, chính mình vì sao phải ở sau lưng Long Khiếu Thiên vụng trộm rồi đi?

Có lẽ là sâu tận bên trong lòng nàng phi thường hiểu được, là nàng đang sợ hãi, đối với tình cảm nóng bỏng của hắn, nàng không biết nên đáp lại như thế nào, có chút bối rối cùng không biết phải làm sao.

Cho nên nàng lựa chọn tránh đi, cho rằng chỉ có làm như vậy, nàng mới có thể cảm thấy là an toàn, sẽ không bị hắn ăn mất.

“Trời đã không còn sớm nữa, người trở về đi, vạn lượng hoàng kim kia, người thay ta trả lại cho cha người, ta chỉ mang ngàn năm nhân sâm đi.”

“Thi tỷ tỷ, có rảnh người nhất định phải trở về thăm ta nha.”

Trở về? Nói thực ra, nàng cũng không hiểu được chính mình có thể trở về hay không, đang do dự không biết nên trả lời làm sao, đột nhiên cách đó không xa truyền đến những tiếng vó ngựa đang phi nước đại đến, làm nàng lại cau mày.

Một đoàn người ngựa từ phía sau chạy đến kéo dây cương thẳng gấp bao quanh xe ngựa của các nàng, con ngựa của các nàng bị hoảng sợ gõ móng xuống mặt đường liên tục, mà Vương Uyển Thanh thấy rầm rộ như thế cũng hốt hoảng ôm chặt lấy Thi Dục Nhi.

“Sao, sao lại thế này nha? Thi tỷ tỷ~~”

Thi Dục Nhi gương mặt trong suốt như ngọc lạnh lùng thản nhiên, bình tĩnh như thường, nhìn lướt qua nhóm người đang cưỡi ngựa này.

“Chính là nàng, đem nàng mang đi.” Trong đó một người chỉ vào Thi Dục Nhi.

Vương Uyển Thanh đứng che ở trước người Thi Dục Nhi. “Các người là ai! Muốn làm gì?”

“Tiểu nha đầu, không phải chuyện của người tốt nhất nên tránh ra, bằng không ngay cả người bị bắt.”

“Ta..... Ta tuyệt đối sẽ không để các người động tới Thi tỷ tỷ, thức thời cũng nên tránh ra, nếu các người không muốn mất mặt!”

Lời này vừa nói ra, bọn đại hán cười rộ lên.

“Chỉ bằng vài người này của các người?”

Đối phương ước chừng có khoảng mười mấy người, mà những người theo hầu hạ các nàng, bao gồm mã phu cùng tùy tùng, bắt quá chỉ có năm, làm sao là đối thủ của người ta?

Thực rõ ràng, đối phương là có chuẩn bị mà đến, dám ở trên đường cướp người, mục tiêu nhắm ngay nàng.

Thi Dục Nhi từ đầu đến cuối không hoảng cũng không vội, âm thầm đánh giá những người này, trong lòng đã có tính toán.

Nàng chậm rãi đi lên phía trước. “Ta đi theo các người.”

“Thi tỷ tỷ!”

Tên đại hán cầm đầu vừa lòng nói: “Đại mỹ nhân thực thông minh, biết nghe lời.”

“Nhưng ta có điều kiện, không thể gây tổn thương bọn họ.”

“Đi.”

Bọn họ đương nhiên cũng không muốn cùng đá, người này dây dưa, hướng chỉ đại thiếu gia có phân phó, nhất định không để xảy ra mạng người, cho nên bọn họ mừng rỡ đồng ý.

“Đại mỹ nhân, mời lên kiệu đi.”

“Không! Thi tỷ tỷ, người không thể đi!”

Thi Dục Nhi sờ sờ của nàng đầu, đối nàng cười nhẹ. “Yên tâm, ta sẽ không có việc gì, người mau trở về.”

“Đi thôi, đừng kéo dài thời gian.” Hán tử hét lớn thúc giục.

Thi Dục Nhi chậm rãi lên kiệu, đối phương thấy mục đích đã đạt được, liền dùng mắt ra hiệu cho những người đi theo hất đoạt lấy cỗ xe ngựa của Vương Uyển Thanh, mục đích chính là làm cho họ không có phương tiện tìm người cầu cứu.

“Đi!”

Tên đầu lĩnh hét lên một tiếng ra lệnh, mang theo hơn mười người cưỡi ngựa mang theo Thi Dục Nhi đang bị bắt trên xe ngựa, rất nhanh rời đi.

Vương Uyển Thanh vừa tức vừa vội, nhưng nàng biện pháp gì cũng không có, chỉ có một cách duy nhất, đó là mau mau chạy về trong thành, có thể cứu Thi tỷ tỷ, chỉ có Long đại ca.

Khi Bạch Kì Văn xuất hiện ở trước mắt, Thi Dục Nhi tuyệt không kinh ngạc.

Đúng như nàng dự đoán, bắt nàng quả nhiên là Bạch Kì Văn, bởi vì nàng nhận ra một người trong đó, đúng thủ hạ của Bạch Kì Văn ngày ấy có đến Tham Dục Đường.

Khi Bạch Kì Văn xuất hiện ở trước mắt, Thi Dục Nhi tuyệt không kinh ngạc.

Đúng như nàng dự đoán, bắt nàng quả nhiên là Bạch Kì Văn, bởi vì nàng nhận ra một người trong đó, đúng thủ hạ của Bạch Kì Văn ngày ấy có đến Tham Dục Đường.

Bạch Kì Văn vừa nhìn thấy nàng, nhìn không được trong lòng vô cùng vui sướng.

Từ ngày đầu tiên nhìn thấy mỹ nhân cho đến giờ, liền đối với nàng nhớ mãi không quên, nhưng mà không tìm được cơ hội nào để tiếp cận, vì thế hắn âm thầm sai người theo dõi nàng, rốt cục cho hắn đợi được cơ hội, phái người bắt mỹ nhân đem về.

“Thi cô nương, đã làm cho người sợ hãi, vài tên thủ hạ thô lỗ của ta không xúc phạm tới cô nương chứ?” Hắn chấp tay nhận lỗi, nhưng đôi mắt lại ở trên người nàng tham lam đánh giá.

“Bạch công tử mời ta đến, có gì chỉ giáo?”

“Thật không dám đầu điểm, ngày ấy thấy được mặt của cô nương, tại hạ đối với cô nương liền nhất kiến chung tình.” (Vừa gặp đã yêu.)

Thi Dục Nhi mắt đẹp cúi xuống, đột nhiên mặt lộ vẻ ưu thương. “Ta mới không tin đâu.”

Bạch Kì Văn không khỏi ngẩn ra. “Cô nương vì sao không tin?”

“Công tử nếu đối ta nhất kiến chung tình, vì sao kêu những người đó đến uy hiếp ta?”

Bạch Kì Văn vừa nghe, lập tức xoay người đối diện tên thủ hạ bên cạnh quát hỏi: “Ta không phải ra lệnh cho các người phải lễ phép mời Thi cô nương đến sao?”

Tên thủ hạ đầu lĩnh sững sờ, cuống quýt trả lời: “Này..... Bởi vì thiếu gia ngài nói.....”

Không đợi thủ hạ nói xong, hắn lập tức nghiêm mặt cắt ngang. “Ta nói trăm ngàn lần đừng dọa đến Thi cô nương.”

Đầu lĩnh thủ hạ âm thầm than khổ, rõ ràng đại thiếu gia phân phó là, mặc kệ dùng phương pháp gì, đều phải không từ thủ đoạn đem người bắt đến, lúc này trái lại trách cứ bọn họ, nhưng làm thủ hạ của người ta, làm sao dám cãi? đành phải liên tục xưng là.

“Thuộc hạ biết sai! Thuộc hạ biết sai!”

“Bọn họ còn lấy ra đại đao, uy hiếp muốn giết ta, ta đến bây giờ trong lòng còn đang rất sợ a!” Nói xong, nàng lấy tay áo nhẹ nhàng lau lệ, bộ dáng điềm điềm đáng yêu, làm người ta hận không thể đem trái tim móc ra để đền tội với nàng.

Bạch Kì Văn trên mặt tối sầm, lại đau lòng vì giai nhân, lại vừa muốn lấy lòng nàng, lập tức cấp hai gã thủ hạ mỗi người một cái tát.

“Nhìn xem chuyện tốt mà các người làm, đem Thi cô nương dọa thành như vậy!”

Hai gã bị đánh đến đầu váng mắt hoa, âm thầm kêu khổ thấu trời, lại còn phải cúi đầu xin tội.

“Thuộc hạ đáng chết! Thuộc hạ đáng chết!”

Bạch Kỳ Văn sắc mặt xanh mét, vừa quay đầu lại lập tức mỉm cười trấn an giai nhân.

“Ngươi đừng giận, ta sẽ trừng phạt những người đó, làm cho ngươi hết giận, ân?”

“Ta vừa thấy bọn họ liền sợ hãi.....” (maytrang: haziii, hôm nay ta mới biết thế nào là giết người không cần dao..)

Bạch Kỳ Văn lập tức lớn tiếng mệnh lệnh. “Toàn bộ đám thô lỗ tay chân của các ngươi, mau rút đi cho ta, rút hết đi.”

Hắn một bên nắm, một bên dùng chân đem bọn họ đá ra, đáng thương nhóm thủ hạ, đành phải giống con chó, chột vật té, chạy ra ngoài cửa.

Đuổi đi những tên phiền toái, Bạch Kỳ Văn lập tức trở lại bên cạnh của giai nhân, mạnh giọng nói: “Bọn chúng đi hết rồi, ngươi không cần sợ hãi.”

“Bọn họ tuy rằng không ở trong phòng, nhưng nhất định vụng trộm trốn ở ngoài cửa, bị ngươi đánh, nói không chừng đối với ta ghi hận trong lòng, tìm cơ hội trả thù!”

“Bọn họ chắc chắn không dám! Không có mệnh lệnh của ta, ai dám tiến vào!”

Nhìn thấy vẻ mặt của giai nhân dường như không tin tưởng hắn lắm, vì muốn làm nàng tin tưởng, đồng thời cũng muốn tỏ rõ chút oai phong của đại công tử, vì thế hắn bước ra cửa.

“Người đâu!”

Một gã thủ hạ, nom nớp lo sợ chạy đến lên tiếng trả lời. “Thiếu gia.”

“Truyền lệnh xuống, kêu mọi người toàn bộ rút hết ra ngoài đại sảnh, không cho phép ai bước vào đây, ai dám trái lệnh, liền đánh gãy chân chó của hắn, đi!”

“Dạ, dạ, thiếu gia.”

Bạch Kỳ Văn đắc ý đóng cửa lại, đi vào bên cạnh giai nhân, nhẹ giọng nói: “Hiện tại không có người, ngươi có thể thả lỏng tâm tư được rồi.”

Đôi mắt đẹp ngập nước ngược lên nhìn hắn. “Thật sự?”

“Trong phòng và ngoài phòng, ngoại trừ chúng ta không còn ai khác.”

“Một người cũng không có?”

“Một người cũng không có.” Hắn khẳng định lặp lại.

Đôi mắt đẹp chớp nhanh, lộ ra đôi lúm đồng tiền xinh đẹp như hoa, làm cho Bạch Kỳ Văn mất say mê choáng váng, chỉ thấy nàng nhẹ nhàng mở miệng.

“Chỉ còn lại hai người chúng ta, thật sự là quá tốt.”

Ầm vang một tiếng, cánh cửa lớn chắc chắn của Bạch phủ, nháy mắt bị gãy thành bốn năm mảnh.

Toàn bộ những người trong Bạch phủ đều tê tởm đông đù, tất cả trừng mắt cảnh giác nhìn về phía cửa có một bóng dáng khôi ngô cao to lồi lạc.

Có thể phá hư cánh cửa nặng hơn hai trăm kí thì cũng không đáng sợ, đáng sợ là, người này đều không phải là dùng dao, cũng không dùng búa mà là dùng tay, bởi vậy có thể thấy được, nội lực của người này thâm hậu đến chừng nào.

Long Khiếu Thiên bước qua cửa, cả người ngập tràn lửa giận, thiêu rụi chút lý trí còn sót lại của hắn, sắc mặt hắn hung ác nham hiểm khiếp người, hoàn toàn không đem đám người nhón nháo vây xung quanh để vào mắt, càng không nhìn đến đao thương đang giơ lên dọa dẫm hắn.

“Lớn mật!” Một gã cao lớn xung phong dẫn đầu, cầm đại đao hướng hắn chém tới.

Nhưng mà khí thế thì hùng hực như thế, nhưng vẫn chưa kịp nhìn thấy gì, đã bị Long Khiếu Thiên Chop trong tay.

“Nàng ở đâu?” Giọng nói lạnh lẽo, tràn ngập sát khí.

“Ngươi..... Ngươi nói ai?”

“Nữ nhân mà các ngươi vừa mới bắt về.”

“Ta không biết..... Ngô.....”

“Nói!”

Hắn chỉ dùng một tay, liền đem cả người đối phương giơ lên không trung, xương cốt nghe răng rắc, những người khác thấy thế, trong nháy mắt, có ba gã hán tử thừa dịp Long Khiếu Thiên không kịp phòng bị, từ sau lưng đánh lên.

Ba người nâng lên ba thanh đại đao, sử dụng toàn lực từ sau lưng hấn chém tới ——

Một người nhắm vào trên lưng, người thứ hai chém thất lưng hắn, người thứ ba chém vào chân hắn, ba cây đại đao đồng loạt chém đến, cho dù thất thủ, ít nhất cũng có một người thành công.

Bọn họ dùng hết sức lực chém tới, cũng chắc chắn rằng đã dốc hết toàn lực, nhưng không hề thấy máu, ngược lại là những đại đao gãy tan tành, còn tay của bọn họ bị chấn động xương cốt như muốn rời ra.

Chết tiệt thật, làm bọn họ sợ đến xanh mặt! Long Khiếu Thiên chậm rãi xoay người lại, dùng ánh mắt âm tà nhìn bọn họ, ba người lúc đầu tràn đầy sự tự tin, biến thành hoảng sợ cực độ.

Kia một đôi mắt đen sắc bén, dần chuyển thành màu đỏ.

Mọi người hút không khí liên tục, có người thất thanh nói: “ Là..... Là Diễm Vân công, hấn là Long Môn bảo bảo chủ Long Khiếu Thiên.”

Long Môn bảo Diễm vân công, uy chấn võ lâm, nghe nói khi thi triển này môn võ công này, con người sẽ chuyển thành xích hồng sắc.

Những người khác vừa nghe nói đến tên Long Khiếu Thiên, tất cả đều thay đổi sắc mặt, không một ai dám bước lên phía trước, nếu không sợ kết cục cũng giống như ba thanh đại đao vừa rồi.

Long Khiếu Thiên buông nam tử đã muốn sùi bọt mép ra, hai mắt giận đến đỏ thắm, khi hắn đi lên phía trước, bọn chúng vẫn giậm chân tại chỗ, không ai dám ngăn trở, còn tự động nhường ra một đường đi.

Long Khiếu Thiên không hề để ý tới đám tiểu lâu la, khi hắn từ chỗ nghĩa muối biết được Dược Nhi đang bị người khác bắt đi, hắn lập tức hoá tốc đuổi theo, một đường tra tìm dấu chân, đuổi tới nơi này.

Khi nghĩ đến nàng không biết còn sống hay đã chết, tâm hắn như đao cắt, nếu có người dám động đến một cọng lông tơ của nàng, hắn lấy chính mạng của hắn mà thế, không đem đối phương băm thành ngàn mảnh là không được!

Trong không khí truyền đến một mùi hương được thảo quen thuộc nồng đậm, làm đôi mắt hắn chột sáng như sao, tập trung cố định vị phương hướng, nhanh chóng chạy đi.

Khi cửa phòng bị đá bung ra, hình ảnh trước mắt làm cho Long Khiếu Thiên thoáng chốc lửa giận dâng đến tận trời —— Bạch Kì Văn giờ phút này chính trần như nhộng nằm ở trên giường.

“Ngươi ——” Long Khiếu Thiên phẫn nộ rít gào, đồng thời đưa tay bóp cổ hắn giờ hắn lên trên cao.

“Đừng đừng đừng đừng đừng —— Đừng giết ta ——” Bị bóp cổ Bạch Kì Văn vội vàng kêu lên quang quác.

“Ngươi cưỡng gian nàng!”

“Ta không có!”

“Ngươi là tên cầm thú!”

“Ta không phải!”

“Hôm nay nếu không đem ngươi băm thây vạn đoạn, ta sẽ không tên là Long Khiếu Thiên!”

“Ta không chạm vào nàng! Ta không chạm vào nàng! Ta không chạm vào nàng! Ta thề ta thật sự không chạm vào nàng a!” Bạch Kì Văn kêu thảm thiết như heo bị chọc tiết.

“Toàn thân ngươi trần như nhộng, còn dám nói sáo!”

“Tay chân ta bị trói như thế này làm sao cưỡng gian người ta được a?”

Long Khiếu Thiên dừng lại, lúc này mới phát hiện, đối phương hai tay hai chân đều bị dây thừng chặt chẽ trói trụ, hắn nghi hoặc một lát, nhưng lại lần nữa rít gào: “Ngươi dám dùng dây thừng trói tấn nàng?” (Quảng Hằng: em pó tay chân anh này lại luôn, người yêu anh “hiền” thấy sợ, anh đã lĩnh giáo rồi mà ><)

“Bị trói là ta a —— A —— A ——” hắn cơ hồ dùng hết khí lực rống to, mới có thể át được tiếng gầm giận dữ của Long Khiếu Thiên.

Long Khiếu Thiên bán tín bán nghi, sắc mặt xanh mét đờ đờ sát khí.

“Ngươi thật sự không chạm vào nàng?”

“Ta nếu chạm qua nàng, thì Bạch Kì Văn ta sẽ bị ngũ lôi oanh đỉnh, không chết từ tế được!” (sét đánh)

“Vậy tại sao ngươi lại cởi sạch quần áo nằm ườn ra đó?”

“Ta cũng không muốn a! Ai lại muốn bị trói nằm ở trên giường giống như heo đang nằm chờ thọc huyết , chờ bị tra tấn a?” Hắn chỉ có thể cử động hai tay đang bị trói che lại hạ bộ của hắn.

Long Khiếu Thiên nhìn kỹ, trong phòng này ngoại trừ hắn, không thấy có bóng dáng Dược Nhi, xác thực quái dị.

Hắn đang muốn tiến thêm một bước hỏi Dược Nhi đang ở đâu, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng kêu nhỏ.

“Ngươi làm gì? Mau buông hắn ra!” Thi Dược Nhi chạy nhanh đến, bắt lấy tay Long Khiếu Thiên đang bóp cổ Bạch Kì Văn , cuống quýt ngăn cản hắn.

Long Khiếu Thiên nhìn chằm chằm nàng, tâm nhẹ nhõm vì nàng không có việc gì, lại đồng thời khó hiểu nàng vì sao khản trương như thế, và lại ngăn cản hắn một cách khác thường.

“Ta tới cứu ngươi .”

“Cứu cái gì? Ta đâu có việc gì.”

“Thanh muội nói ngươi bị người ta bắt đi.”

“Không, là ta tự nguyện đến làm khách .”

Hắn vẻ mặt kinh ngạc, nghe trả lời như thế thực là ngoài ý muốn.

“Nhưng mà hắn không có mặc quần áo.....”

“Đương nhiên, là ta bảo hắn cởi a.”

Những lời này giống như tiếng sấm nổ bên tai, hung hăng đánh mạnh vào ngực hắn! Long Khiếu Thiên không thể tin tưởng mắt nàng, lại trừng hồi Bạch Kì Văn.

”Xem đi, ta không lừa ngươi !” Bạch Kì Văn nói.

Long Khiếu Thiên sắc mặt tái nhợt, ngực giống giống như quả bóng bị xì hơi , hắn cảm thấy trời đất chao đảo, hắn không ngờ đến câu trả lời này.

Nàng tự nguyện đến làm khách?

Nàng không cho phép hắn thương tổn đối phương?

Nàng kêu đối phương cởi quần áo?

Biểu tình của nàng, thái độ của nàng, đều cho thấy là nàng một lòng che chở đối phương.

Hắn có Diễm Vân công hộ thân, đao thương bất nhập, nhưng một câu nói của nàng, một ánh mắt, một cái biểu tình, lại có thể dễ dàng chém giết hắn, đâm thật sâu ở ngực hắn như muốn chảy máu.

“Ngươi..... Ngươi để ý hắn như vậy?” Hắn cảm thấy cổ họng tắc nghẹn, thật vất vả lắm mới thốt ra được những lời này. Nếu nàng nói là phải, hắn nhất định sẽ mất đi lý trí đem Bạch Kì Văn giết chết!

Thi Dược Nhi sốt ruột dậm chân. “Đương nhiên nha, hắn nếu đã chết, ta sẽ không có người để thí nghiệm thuốc.”

Ngây người!

Hai nam nhân nghẹn họng nhìn trân trối, kinh ngạc trừng mắt nhìn nàng, đáp án của nàng, dĩ nhiên là.....

Bạch Kì Văn không chút do dự quay đầu đối diện với Long Khiếu Thiên nghiêm mặt nói: “Ngươi nên chém ta một đao để ta có chết cũng thoải mái.”

Long Khiếu Thiên cõi lòng đang tê tái bỗng chốc hồi phục độ ấm, giống như vừa rơi xuống địa ngục bỗng chốc được kéo về mặt đất nhưng trong bụng vẫn đầy vẻ nghi hoặc.

“Ngươi muốn ta không giết hắn, chính là bởi vì muốn bắt hắn thí nghiệm thuốc?”

“Đương nhiên.”

Sát khí đang hùng hực, giảm đi hơn phân nửa.

“Người gọi hần cời quần áo, cũng là vì thí nghiệm thuốc?”

“Có như thế mới quan sát được hiệu quả của thuốc>”

Sát khí lại đánh tan không ít.

“Cho nên người cũng không thích hần?”

Thi Dược Nhi mở to mắt, giống như hần đang kể chuyện kinh dị gì lắm vậy. “Ta làm sao có thể thích hần? Người này lần trước giả vờ bệnh, lần này lại kiểm cố bắt ta, tâm đã bất chính lại háo sắc, lấy hần thí nghiệm thuốc, thì lương tâm sẽ không bắt an thôi!”

Nói đến chuyện này, kỳ thật nàng rất lương thiện, ngàn chọn trăm tuyển, thật vất vả mới chọn được một tên ác như sài lang hồ báo, cho dù ai nói như thế nào nàng cũng không sẽ bỏ qua.

Long Khiếu Thiên sát khí hoàn toàn biến mất, gương mặt xanh mét cũng hóa thành đường cong nhu hòa, hai khóe môi đang ỉu rũ bỗng chốc dương lên thành nụ cười.

“Người rút cuộc có buông hần ra không, ta cảnh cáo người, nếu làm hỏng chuyện tốt của ta, ta cũng không để ý đến người.”

Hần trả lời, là khẳng định. “Nam nữ thụ thụ bất thân, ta giúp người.”

(Quảng Hằng: lần này Bạch Kì Văn chết chắc.)

Bạn đang đọc truyện *Nộ Bảo Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Chương 7

Long Khiếu Thiên sớm phát hiện, Thi Dược Nhi là đặc biệt.

Nàng độc lập, im lặng, có tư tưởng, sẽ không ỷ lại nam nhân, cho dù bề ngoài nhìn như nhu nhược không có xương, nhưng sự thật chứng minh, nàng cũng không yếu đuối.

Chỉ một chuyện nàng đối phó với Bạch Kì Văn, đã đủ để chứng minh nàng là nữ tử bình tĩnh trí tuệ

Khi hần cho rằng nàng đã bị người xấu khi dễ, cần mình tới làm anh hùng cứu mỹ nhân, trên thực tế, cần bị cứu vớt chính là người xấu.

Giai nhân hiện tại đang ngồi trên bàn viết gì đó, hần đứng canh giữ ở một bên, im lặng cùng nàng.

Long Khiếu Thiên cho tới bây giờ chưa từng cảm thấy hạnh phúc như vậy, bởi vì giai nhân đang ở gần như thế, nàng ở ngay tại bên người hần, gần đến mức hần có thể tận tình nghe được mùi thơm ngát độc đáo trên người nàng.

Hần nhìn chăm chú vào vẻ mặt chuyên chú của giai nhân mà mê người, nhìn nghiêng một bên mặt của nàng, thấy nàng đang viết gì đó, hần nhón người tới phía trước nhìn thử, thấy hàng loạt những tên thuốc cùng công dụng của dược thảo.

“Người đang viết cái gì?”

“Thi dược thảo kinh.”

“..... Thi thị?..... Người viết sách dược?”

“Ừm.”

“.....”

Hần ở một bên lặng lẽ quan sát, gương mặt của nàng bây giờ tuy vẫn còn nét lạnh lùng, nhưng nét mặt tinh khiết ấy đang hiện lên vẻ nhiệt tình, hăng say. Đôi mắt đẹp sáng ngời đầy sức sống. Nét mặt sinh động của nàng như thế này hần chưa từng gặp qua bao giờ, làm hần không thể nào dời tầm mắt được. Gương mặt của nàng không còn nét lạnh lùng, mà đầy ấm áp.

“Người thực thích làm thí nghiệm thuốc?”

“Ừ.” Nàng thân nhiên trả lời, vẻ mặt thủy chung vẫn chuyên chú.

Hắn nhìn trên bàn bày đầy những loại thảo dược kì lạ đủ màu sắc và hình dáng. Có loại giống như rễ cây, có loại giống như miếng thịt muối, còn có những viên thuốc đủ màu sắc và hình thù sắp xếp ngăn nắp trên bàn.

“Những thứ thuốc này là do người mua?”

“Không phải.”

Mày rậm khề nhếch. “Không phải?”

“Khi chữa bệnh từ thiện đôi lấy.”

Hắn mang về mặt đầy ngạc nhiên. “Tất cả những thứ này?”

“Ừ, những thứ này có một số loại là thuốc bí truyền của địa phương, nếu không tìm người thử nghiệm, sao biết nó có công hiệu hay không.”

Lúc này hắn mới hiểu ra những lời nói trước đây đã từng nghe nói đến, nàng bắt mạch hốt thuốc cho mọi người, không lấy thù lao, chỉ lấy loại thuốc quý hiếm hoặc những kinh nghiệm chữa bệnh bí truyền thay thế ngân lượng. Chương quỳ của Tham Dược đường cũng đem những loại thuốc quý mới mời nàng đến được.

Ngay cả lần này khi rời khỏi Vương gia, nàng chỉ mang theo duy nhất là Nhân sâm ngàn năm, vạn lương vàng Vương gia tặng nàng không lấy một xu.

Nàng không thích vàng bạc.

Nàng không thích quần áo cầu kì mỹ lệ.

Nàng y thuật thần kỳ, biết rõ các loại dược thảo trân quý, hiếm lạ.

Nàng không võ công, lại có thể hạ mê dược vô hình.

Nàng chỉ thích nghiên cứu dược thảo, thích lấy người sống làm thí nghiệm thuốc do nàng bào chế.

Nàng đang viết một quyển sách dược do nàng lấy từ kinh nghiệm của bản thân.

Hắn si mê nhìn nàng chăm chăm, con mắt đen sâu không nhìn thấy đáy bỗng dâng lên một ngọn lửa đam mê.

Những nữ tử đặc biệt khác, nếu đem so với nàng thật không hề giống dù chỉ một chút.

Giờ này khắc này, Long Khiếu Thiên trong lòng đã có tính toán.

Ánh mắt hắn lại nhìn đến những thứ thuốc kì quái đang nằm trên bàn, có thứ đen cứng như than đá, khó trách nàng muốn tìm người c thí nghiệm thuốc.

Ánh mắt lại nhìn hướng ngược lại người đang nằm trên giường như đang sắp hấp hối Bạch Kỳ Vãn, bị nàng chính đến người không giống người, quý không giống quý.

Vài canh giờ trước, hắn còn tức giận muốn giết đối phương, nhưng mà hiện tại, hắn thật là có điểm đồng tình Bạch Kỳ Vãn.

Sau khi viết xong chữ cuối cùng lên trang giấy, Thi Dược Nhi đem thi thị dược thảo kinh khép lại, dùng vải quấn chặt lại, sau đó cẩn thận để vào ngực áo.

Nàng đứng lên, làm như đại công cáo thành, chuẩn bị rời đi.

“Tên kia sẽ chết sao?” Hắn chỉ chỉ Bạch Kỳ Vãn.

“Sẽ không.”

Hắn rất ngạc nhiên hỏi: “Thường thì người chọn ai để thí nghiệm thuốc?”

“Người xấu, xúc phạm đến ta, hoặc là người sắp chết.”

“Ta không hiểu.”

“Không hiểu cái gì?”

“Hai loại người mà người nói trước đó, ta có thể hiểu, nhưng ta không phải người xấu, lại không trêu chọc đến người, lúc ấy người vì sao phải lấy ta thuốc thí nghiệm?”

Về điểm ấy, hắn vẫn rất muốn biết nguyên nhân, nhưng vẫn không cơ hội để hỏi được, hiện tại rốt cục có cơ hội tự mình hỏi nàng.

Đem được liệu cuối cùng cất vào trong bao quần áo, Thi Dược Nhi mới ngược mặt lên, nhìn thẳng vào mắt hắn.

“Lúc ấy, ngươi là người sắp chết. Ta có thể làm ngựa chết trở thành ngựa sống, nhưng chưa từng thử nghiệm trên người sắp chết, nên muốn dùng những linh đan diệu dược của ta thử xem có thể cứu người sống hay không, và có để lại di chứng gì hay không? Ta đâu phải đại phu.”

Hắn giật mình dừng lại. “Ngươi không phải đại phu?”

“Ta chỉ là tinh thông sách thuốc, thích nghiên cứu dược thảo mà thôi, người khác muốn gọi ta là đại phu, ta cũng lười giải thích, hiểu không?”

Nhìn gương mặt lạnh lùng nhưng tinh khiết của nàng, rốt cuộc những nghi hoặc trong lòng hắn từ trước đến nay, rốt cuộc đã có thể giải trừ.

Nguyên lai là có chuyện như vậy a! Nàng không phải cố ý chinh hắn, mà là toàn tâm toàn ý muốn cứu hắn.

“Ta đã hiểu.”

Hắn chẳng những hiểu, còn tâm tình đang rất tốt, thì ra giai nhân là vì cứu mình, nhọc lòng như thế, hắn thật sự là hiểu lầm nàng.

Thi Dược Nhi thấy hắn nhìn nàng cười, bỗng dưng khuôn mặt nóng bừng.

Người gì kì quái nha, sao lại nhìn nàng như thế? Lại còn cười đến không thể hiểu nổi như vậy.

Nàng bước đến định lấy túi vải, nhưng đã bị hắn bước trước một bước giành lấy.

“Ta mang cho.”

Nàng đầu tiên là sững sốt, sau đó cự tuyệt ý tốt của hắn. “Không cần.”

Hắn không để ý tới nàng, cúi thẳng ra khỏi phòng, Thi Dược Nhi không có biện pháp nào, chỉ phải theo sau.

Thủ hạ của Bạch phủ, không một ai dám bước đến ngăn cản, chỉ trơ mắt nhìn một nam một nữ đang đường đường chính chính ra khỏi cửa chính.

Chỉ cần mang hành trang của nàng trên tay, nàng không có cách nào trốn khỏi tay hắn.

“Mau đưa hành lý của ta đây, ta không trở về dinh thự của Vương gia đâu.” Nàng rất sợ nam nhân này sẽ đem hành ký của nàng trở về thành Nguyệt Hồ. Vất vả lắm nàng mới rời khỏi chỗ phiền phức đó, không muốn lại quay trở về.

“Ta cũng không trở về.”

Nàng sững sốt. “Ngươi không quay về? Vậy ngươi đi đâu?”

Mang hàng lý của nàng vác trên vai, hắn mỉm cười với nàng, nụ cười đầy hàm ý.

“Ngươi đi đâu, ta đi theo đó.” (Quảng hăng: *Tung hoa* Em chết đứ đừ ví câu này của anh a...)

Nàng luôn luôn độc lai độc vãng, không cần người khác làm bạn, cho dù ở Tiên Sơn, nàng cũng thường thường một người một chỗ, đó không phải cố ý, mà là thói quen.

“Ngươi đừng đi theo ta.”

“Ta muốn bảo hộ ngươi.”

“Ta không cần bảo hộ.”

“Đây là trách nhiệm của ta.”

Long Khiếu Thiên bụng lăm dạ chịu muốn theo bên cạnh nàng làm vệ sĩ, trừ phi cho hắn theo, nếu không khỏi thương lượng gì cả.

Thi Dược Nhi nhíu mi trừng mắt nhìn hắn. “Đây là chuyện của ta, không cần ngươi quản.”

Nam nhân ngoan cố này, đã lấy túi xách của nàng còn cứng rắn muốn đi theo nàng, Thi Dược Nhi nàng còn không có nhu nhược đến nỗi cần cầu người bảo hộ đâu.

Long Khiếu Thiên lắc đầu. “Ngươi không nên một mình xông pha chốn giang hồ, rất nguy hiểm.”

“Ta tự mình biết ứng phó, mau đưa ta.”

“Không được, trừ phi ngươi đáp ứng cho ta chiếu cố ngươi.” hắn kiên trì, khẩu khí cũng rất kiên quyết.

Hai người cứ như thế mắt lớn mắt nhỏ tròn trĩnh nhìn nhau, nàng nhìn không được ảo não trầm nghĩ : Người này dựa vào cái gì? Hắn cũng không phải là gì của mình, sao có thể tự tiện quyết định như vậy? Cho dù là sự phụ của các nàng cũng chưa từng can thiệp vào chuyện của ba sư tỷ muội các nàng, luôn để cho các nàng tự quyết định chuyện của mình.”

“Người rót cuộc có đưa hay không?”

“Đưa, nhưng phải để cho ta bảo hộ người.” Hắn vẫn là câu nói kia.

Thi Dược Nhi cắn môi, buồn bực hẳn tự chủ trương cùng bá đạo.

Không cho phép nàng đi một mình, chẳng lẽ để hẳn tự định đoạt sao? Không đưa hành lý cho nàng, nghĩ nàng sẽ không biết pháp sao?

Hừ, muốn lấy lại hành lý, nàng thiếu gì biện pháp, không cần động tay động chân, cũng có thể dễ dàng chế phục hẳn.

Ổng tay áo của nàng nhẹ nhàng đong đưa, nhìn qua, phảng phất giống như là gió nhẹ phất quá, vạt áo tung bay, cô gái nhẹ nhàng đứng im, phát ra một hương thơm thần bí, nàng lặng lẽ không cử động lại vô cùng xinh đẹp làm người ta ngẩn ngơ mê say, bất tri bất giác trúng thuốc mê lúc nào không hay biết.

Long Khiếu Thiên rất nhanh phát hiện khác thường, cả kinh hỏi: “Người..... Lần này lại hạ mê dược gì cho ta?”

Khóe miệng của nàng nở ra một tia đắc ý cười yếu ớt. “Nhuễn gân cốt tán.”

“Sẽ như thế nào?”

“Từ chi vô lực, ngay cả đứa bé ba tuổi cũng đánh không lại.”

Chỉ chốc lát sau, Long Khiếu Thiên cảm thấy thân mình loạn choạng, bước đi không vững, giống như đã trúng thuốc. “Ngô..... Ta toàn thân vô lực.....”

“Đây là người tự tìm lấy.” Nàng đi lên phía trước, giơ tay định lấy hành lý của mình, nhưng tay nàng chỉ mới vừa chạm vào túi vải, thì đã bị một bàn tay to lớn chụp lấy.

Dùng sức kéo một cái, thân mình nàng đã rơi vào vòng tay ấm áp mạnh mẽ.

Thi Dược Nhi lấp bắp kinh hãi, cánh tay đang ôm bên hông nàng, vô cùng mạnh mẽ đầy sức lực, một chút cũng không có cảm giác yếu ớt, làm cho nàng kinh ngạc ngẩn đầu, cùng với hơi thở nam tính mãnh liệt của hắn cách hạo hạo gần gần, Tâm nhi đột nhiên bị một cú sốc.

“Người..... Làm sao có thể?”

“Người luôn có thói quen đối với ta hạ mê dược.” Giọng nói của hắn nhẹ nhàng êm dịu, có vô tận sủng ái, đối với sự ương ngạnh của nàng vô cùng bất đắc dĩ nhưng lại dấu không được sự bội phục. Nếu hắn không dự tính trước, uống thuốc giải trước, sớm đã bị nàng hạ mê dược hôn mê rồi.

Đôi mắt đen sâu thẳm kia không thể dò xét được, nhưng nụ cười thần bí trên môi hắn như đã dự đoán trước được mọi việc.

Lúc này đến phiên nàng hoảng hốt, bởi vì cho tới bây giờ, không có người nào mà không bị thuốc của nàng ảnh hưởng.

Không nên như vậy a, không thể làm cho hắn hôn mê, ngược lại còn rơi vào vòng kiềm chế của hắn.

“Buông.” Nàng giãy dụa, vì sao nam nhân này, mỗi chạm vào nàng đều làm nàng xao xuyến tâm tư?

“Không được, người sẽ trốn.”

Hắn chẳng những không buông ra, còn dùng một tay ôm ngang hông nàng, vác nàng lên vai, bước đi.

“A! Người làm cái gì?” Thi Dược Nhi tay chân hoảng loạn giãy dụa, tay đánh lia lịa vào vai hắn.

Nam nhân này thật to gan, dám vô lễ như vậy? không trả túi xách cho nàng thì thôi, cứ nhiên giữa ban ngày ban mặt lại dám vác nàng ở trên vai ?!

Nàng vừa then vừa vội, nhưng thân thể người này dường như được làm bằng sắt, không đánh đau hắn, ngược lại làm đau tay của chính mình.

Nếu nhuễn gân cốt tán không có hiệu quả, vậy ném thử Thập hoa tán của nàng, loại này so với mê hồn thảo dược tính càng mạnh, lúc trước đã từng sử dụng qua, cam đoan trúng thuốc sẽ té xỉu.

Nhưng, hắn vẫn đi lại vững chắc, từ đầu đến cuối vẫn chặt chẽ khiêng nàng.

Làm sao có thể? Làm sao có thể? Làm sao có thể?

Không! Nàng không tin! Không thể nào, thuốc nàng từ trước đến giờ vẫn hiệu nghiệm mà.

Thất tâm phần, làm cho thần trí của đôi phương mơ hồ, động tác trì độn.

Thập bộ tán, có thể làm cho cơ bắp đối phương cứng ngắc ở trong vòm mười bước ng, không thể đi được.

Chu công mê được, làm cho mê muội ngủ ngay tức khắc đi gặp Chu công.

Còn có Thiên Nhật tiểu, làm cho hân không ngừng cười to, cười đến đập đầu cầu xin tha thứ; Hân từ khiêu, nhảy đến một chết vẫn còn nhảy; Đoạn trường lệ, khóc đến đứt ruột gan vẫn còn khóc . (cái này nguyên văn, ta hem hiểu nên để nguyên.)

Nàng đem tất cả những loại thuốc bột đều sử dụng hết hầu có thể ngăn cản hân, kết quả chẳng những tinh thần của hân thật sự tốt, không có thần trí mơ hồ, không có cơ bắp cứng ngắc, hân đi cả trăm bước mà vẫn chưa có ngã xuống, thậm chí còn gợn găng bế nàng lên lưng ngựa ôm nàng chặt vào trong ngực của hân.

Thi Dược Nhi không thể tin được ngây ngốc trừng mắt hân, mà hân đắc ý cười trong suốt, bình thần ung dung cùng nàng mắt to trừng đôi mắt nhỏ, hoàn toàn không có việc gì.

Đột nhiên, nàng hiểu được , phần nộ hỏi: “Ngươi ăn vụng giải dược của ta?”

“Ghi nhớ giáo huấn, là rất trọng yếu .” (Nhớ lời dạy bảo là chuyện quan trọng)

“Ngươi làm sao có thể tự tiện trộm giải dược của ta!” Nàng cảm giận kháng nghị.

“Ngươi hạ mê dược cao tay như thế, ta nếu không ăn giải dược trước, có thể nào bảo trì thanh tỉnh hộ vệ ở bên người của ngươi?”

Ngay lúc hân uống vào giải dược, liền cảm thấy linh đan diệu dược trong cơ thể bắt đầu phát huy tác dụng, cả người vô cùng sáng khoái, thậm chí còn có một luồng năng lượng nóng ầm chảy khắp cơ thể, lưu hành khắp các kinh mạch của hân.

Lúc này khi xem nàng viết dược thảo kinh, hân liền đem nội dung ghi nhớ, sau đó lấy giải dược tất cả các loại mỗi thứ uống vào, không thể tin nổi có công hiệu đến vậy, giống như uống phải thuốc tiên. Chết tiệt, bây giờ hân chẳng những đau thương bất nhập, mà còn có bách độc bất xâm nữa, không còn lo lắng nàng hạ mê dược đối với hân nữa.

Hân tình nguyện mê đảo vì chính phong cách và bản thân của nàng, chứ nhất định không để dược liệu của nàng làm hôn mê hân.

Thi Dược Nhi vừa then vừa giận, nhưng lúc này thật không còn cách nào khác, nàng chỉ có tuyệt học duy nhất đó là hạ thuốc mê vô hình, dùng dược không chế hân không được, thật không còn cách để đối phó hân . Nàng không muốn ở gần hân như thế này vì hơi thở nam tính mạnh mẽ của hân lại luôn làm nàng rối loạn bình tĩnh .

Nàng không quen, phi thường không quen, hơn nữa không quen nhìn hân cười đến đáng giận như thế, thượng phong toàn cho hân chiếm hết , hơn nữa chưa có sự chấp thuận của nàng, cánh tay kia còn ôm chặt thắt lưng của nàng không buông.

“Chính ngươi nói nam nữ thụ thụ bất thân , lại tự tiện chạm vào ta, ngươi không phải quân tử.” Nàng không phục kháng nghị.

“Ta muốn tốt cho ngươi.”

“Lấy cớ! Ngươi rõ ràng là cố ý thừa cơ ăn đậu hủ ta, như vậy ngươi cùng tên họ Bạch có cái gì khác biệt?”

Hân nghiêm chỉnh thanh minh. “Ta không giống với hân.”

“Vậy buông!”

“Được rồi.” Hân thở dài, không hề báo động trước, đột nhiên buông ra.

“Nha!” Nàng hô nhỏ, bởi vì khi hân buông tay, nàng mất đi thăng bằng, thiếu chút nữa đã rớt xuống đất, sợ tới mức vươn tay nhanh chóng ôm lấy hân.

Con ngựa vừa cao vừa lớn, nàng từ trước đến giờ chỉ ngồi xe ngựa, chưa bao giờ cười qua ngựa, lại càng không hiểu được như thế nào cân bằng chính thân hình mình, vốn là muốn cách hân càng xa càng tốt, nhưng dưới tình thế cấp bách, không chút nghĩ ngợi liền ôm lấy hân.

Nàng ngẩng đầu, vừa lúc nhìn thấy hân đang tựa tiểu phi tiểu nhìn chăm chú nàng, thế này mới nhìn lại cả kinh, thấy chính mình đang ôm chặt lấy người ta không buông, như yêu thương nhưng nhớ từ lâu? Vội vàng lại buông tay, nhưng khi buông tay, thân mình lại không xong, sợ tới mức nàng lại gắt gao ôm lấy cổ hân.

“Xem đi, ta nói , ta là muốn tốt cho ngươi.”

Trên gương mặt trứng nõn lạnh lùng của nàng, tự dung chuyển sang đỏ bừng, rốt cuộc không thể duy trì gương mặt bình tĩnh nữa, gương mặt ửng ửng đỏ hồng làm rung động lòng người, thật sự làm cho hân mê mẩn ngấm mải không thôi.

“Thả ta xuống!” Nàng nhỏ giọng yêu cầu.

Hắn dang hai tay ra đáng như oan uổng, “Ta cũng không có bắt người.”,

Nàng mấp máy môi, ngập ngừng, ra đáng ngại ngừng vô cùng. Một lúc lâu sau, mới ngẩng đầu, cắn môi bất đắc dĩ mở miệng nói.

“Người ôm ta đi xuống.”

Hắn lông mi giờ giờ lên. “người sao không tự xuống ngựa?”

“Người nói thừa lời nữa rồi, ngựa cao như vậy, như thế nào đi xuống a?”

Con ngựa mặc dù cao, nhưng cao đến mức nhảy xuống sẽ chết người, lên ngựa có lẽ cần một ít kỹ xảo, nhưng xuống ngựa, cho dù người chưa từng cưỡi qua ngựa, chỉ cần không phải tàn tật hay yếu ớt, chắc chắn có thể bước xuống được, kỳ thật chỉ cần nàng nhẹ nhàng đi phía trước, là có thể theo lưng ngựa nhảy đi xuống, nhưng nàng không làm như vậy, ngược lại ra lệnh cho hắn ôm nàng đi xuống, nàng thốt ra như thế hắn lại tưởng rằng mình đã nghe lầm.

“Người muốn ta ôm người đi xuống?”

“Đúng, nhanh một chút!”

Nhìn nàng nghi ngờ, nhưng thấy nàng xấu hổ cúi mặt xuống, Long Khiếu Thiên chợt như vừa hiểu ra, ngoài ý muốn nhìn nàng chăm chăm

“Tay chân người, không thể linh hoạt sao?”

“Ai, ai nói……” Nàng chợt dạ trừng mắt nhìn hắn.

Nàng phủ nhận thật sự mất tự nhiên, làm cho hắn càng nghĩ càng khả nghi. “Chẳng lẽ, người…… Tay chân vụng về?”

“Tay chân ta không vụng về, ta chỉ là, chính là…… Cảm thấy như vậy nhảy xuống đi thực chừng tai gai mất mà thôi.”

Long Khiếu Thiên rốt cục tỉnh ngộ, khi phát hiện ra bí mật trọng đại này của nàng hắn như không thể nào tin nổi.

Cho tới nay, động tác của nàng thông thả, làm hắn đơn thuần nghĩ nàng là một cô gái yếu điệu dịu dàng, nhưng hiện tại suy nghĩ kỹ lại chuyện này có lẽ do nàng tay chân không được khéo léo cho lắm.

Nàng có lẽ là tuyệt thế cao thủ về sử dụng thuốc, đối với dược liệu am tường minh mẫn, nhưng nếu cần sử dụng đến chân tay linh hoạt, nàng lại không biết gì cả, có thể nói là tứ chi vô cùng vụng về.

Phát hiện chuyện như thế này, làm hắn nhìn không được muốn bật cười to, nhưng lại không dám công khai cười, cuối cùng vì ráng nín nhịn mà ngực cứ phập phồng chấn động.

“Cười cái gì?” Nàng tức giận chất vấn.

“Nếu tay chân người vụng về như vậy, thì càng phải để ta theo bảo vệ người.”

“Ta mới không ——”

“Giá!” Hắn không hề báo động trước kéo dây cương, hắn khống chế con ngựa, hai móng trước cao giờ lên cao chuyện này bình thường trước lúc ngựa sắp khởi hành, nhưng làm Thi Dược Nhi sợ tới mức hoa dung thất sắc, không hề lựa chọn chủ động ôm chặt hắn.

Long Khiếu Thiên giục ngựa mang hai người phi như bay trên con đường lớn, ra khỏi thành mà đi, trong lòng giai nhân chỉ có thể nổi trận cuồng phong gào thét, chết sống bám chặt lấy bờ ngực rộng của hắn.

Từ trước đến nay luôn chỉ có một người độc lai độc vãng, bây giờ lại có thêm một người.

Nếu tìm được nàng, hắn đương nhiên sẽ không bao giờ để nàng đi một mình, nàng muốn đi phía tây nam tìm Hùng Thất, mặc kệ chỗ đó có độc xà mãnh thú cũng được, có cây cối chướng khí cũng được, hắn đã quyết định rồi!

May mắn Long Môn bảo đã có Nhị đệ trấn giữ, cho dù đại bảo chủ như hắn có vắng mặt vài tháng, cũng không cần phải lo lắng, hơn nữa hắn đã ra lệnh cho Dương Trung cùng Triệu Kiệt trở về Long Môn bảo, đem tin tức hắn đi vắng dài hạn báo cho Nhị đệ hắn biết.

Hắn da mặt dày theo nàng, Thi Dược Nhi căn bản không có cách đối phó với hắn, thậm chí là, còn bị hắn phát hiện nhược điểm chính mình.

Đúng vậy, tay chân nàng chậm chạp, nếu mạnh mẽ hoạt động nàng hoàn toàn làm không được, không giống Dung Nhi cùng Linh Nhi, ở trên đất bằng, có thể giống như hầu tử trên cây đu qua đu lại, xuống nước, tựa như con cá kia bơi lội linh hoạt tự nhiên, giống như hiện tại nàng chỉ có thể giương mắt nhìn hắn.

Nàng thích yên tĩnh, phần lớn thời gian nếu không phải ở trong phòng đọc sách, chính là ra ngoài tìm được thảo để thí nghiệm thuốc, còn không thì nàng sẽ đi bách thảo lâm nhìn xem những loại kỳ hoa dị thảo nàng trồng, sinh trưởng như thế nào.

Lúc trước, có Mặc Thạch giúp nàng, nàng chỉ cần ngồi ở trên vai Mặc Thạch, mở miệng sai bảo hắn là xong, muốn hướng đông liền sang hướng đông, đi tây liền đi tây, lên núi xuống biển cũng không có vấn đề gì, nhưng từ khi sai Mặc Thạch mang hai vị sư tỷ muội trở về Tiên Sơn, nàng chỉ có thể dựa vào chính mình.

Muốn đi tây nam, có rất nhiều phương pháp, mượn xe ngựa, ngồi kiệu, nếu không nữa thì từ từ mà đi lại cẩn thận, nàng sẽ không đi đường rừng núi, chỉ đi đường thẳng, nếu gặp sông thì nàng sẽ ngồi thuyền, nếu rút cuộc cần phải nhảy để sang nơi đối diện thì nàng chọn đường vòng dù xa cũng không phải vấp xấu hổ.

Ở trong mắt nàng, đường đi phải bằng phẳng, chỉ để cho nàng bước thẳng hoặc lùi lại.

Nếu Long Khiếu Thiên đã đuổi không đi, nàng cũng tạm thời chấp nhận cho hắn đi theo, nhưng mà, nàng không phục lắm.

“Vì sao không ngồi xe ngựa?”

“Ngồi xe ngựa thì không tiện lợi.”

“Sao lại không tiện lợi? Người rõ ràng là cố ý.”

“Có một vài chỗ phải đi đường rừng núi, đi bằng xe ngựa công kênh sẽ không tiện lắm.”

“Nếu vậy để xe ngựa đi đường quan lộ.”

Hắn lắc đầu. “Đi quan đạo, tuy rằng mặt đường bằng phẳng, lại hao phí nhiều ngày, người đã từng nói, được thảo càng trân quý, càng là sinh trưởng nơi nguy hiểm ngặt nghèo trên núi cao, cưỡi ngựa so với ngồi xe ngựa tốt hơn nhiều.”

“Nhưng cưỡi ngựa không thể che nắng dụt mưa a.”

Hắn không chút hoang mang lấy cái túi bên hông ngựa, lấy ra một cái dù to, mở ra, vì nàng che đi ánh mặt trời như đang thiêu đốt.

“Bây giờ dù có nắng gắt hay mưa dầm thì đã không sợ rồi.”

“Cưỡi ngựa thì không thể tránh gió được a.”

Hắn kéo cái áo choàng dài rộng thùng thình của hắn ra, choàng qua sau gáy, sau đó trùm kín thân thể, chỉ hé ra khuôn mặt. “Như thế này có thể tránh gió, còn có thể ngăn phong cánh bên đường.”

Nàng á khẩu không trả lời được, mặc kệ nàng đưa ra lý do gì, người này chính là có biện pháp giúp nàng giải quyết, từ đầu đến cuối vẫn duy trì nụ cười đáng ghét kia, hoàn toàn không chịu thái độ lạnh nhạt của nàng làm ảnh hưởng.

Cứ như thế, hắn che chở cho nàng, mang hai người đi mãi về hướng tây nam dưới ánh thái dương dần tắt.

Theo như hắn giải thích, hắn làm như vậy là vì muốn cho nàng thích ứng còn đề nghị nàng nên hào hào hưởng thụ cảm giác được đi như thế này, trời mới biết, ý định hắn là cố ý dọa nàng đi, trả thù lúc trước nàng đã dùng đủ loại thuốc với hắn.

Mới đầu, nàng chỉ dám giống như con rùa đen rút đầu tránh ở khuỷu tay hắn, mười ngón tay gắt gao bám chặt vạt áo hắn, sau khi dần dần thích ứng, nàng vụng trộm ngẩng đầu nhìn trên đường, hưởng thụ cảm giác làn gió mát lạnh thổi tạt vào mặt nàng thật sáng khoái.

Thật là kỳ quái, tâm tình vì sao bất đồng?

Trước kia, nàng và Mặc Thạch cũng từng xem sơn xem thủy xem hoa cỏ, nhưng lại không giống hiện tại, trong lòng ần ần run rẩy. Hắn giống như ngọn gió kia tự do không gì kiềm chế được, mãnh liệt thổi mạnh vào lòng nàng, làm cho nàng không thể thờ ơ, rốt cuộc không thể bảo trì tánh tình đạm mạc gió thoảng mây trôi như trước nữa.

Mặc Thạch không nói gì, phần lớn toàn là nàng nói, bây giờ, có hắn bồi nàng nói chuyện, còn có thể ôm nàng.

Kỳ thật trong lòng nàng hiểu được, chính mình cũng không thật sự muốn ngăn cản hắn, thậm chí trong lòng còn vụng trộm mừng thầm vì có hắn làm bạn.

Sao lại thế này? Nàng vì sao lại thích hắn ở bên cạnh nàng?!

Thói quen đọc lai độc vãng của nàng trước kia, cho dù ở Tiên Sơn, cũng thường thường chỉ ở một mình, có đôi khi Dung Nhi cùng Linh Nhi rất ảm ỹ, nàng còn đuổi các nàng đi, để nàng được thanh tĩnh.

Nhưng khi ở gần bên hắn, xác thực thoải mái hơn, hơn nữa không cần nàng mở miệng, hắn tự động hiểu ý nàng muốn gì.

Ngẫu nhiên, nàng vụng trộm liếc nhìn hắn, phát hiện bên ngoài vẻ tục tằn dữ tợn kia, bên trong ẩn giấu sự chăm sóc chu đáo, chỉ nói chuyện nàng khát

nước, hắn sẽ đi ngắt lá sen, cuộn lại thành một cái chén nhỏ đựng nước đem đến cho nàng.

Rõ ràng là một nam nhân khí phách, lại luôn luôn đối với nàng hết mực ôn nhu, trong lòng nàng không ngừng tự cảnh giác mình, nhắc nhở nàng rằng nam nhân này rất nguy hiểm, nhưng khi cùng hắn ở chung một giây, lòng của nàng lại mềm yếu đi một chút.

Ban ngày, hắn làm những món ăn dân dã, buổi tối, hắn gom củi nhóm lửa, chài rom làm chiếu, vì nàng thu xếp mọi chuyện, tuyệt không để cho nàng có một tia ủy khuất.

Nghĩ nghĩ, nàng mệt nhọc, bất tri bất giác tựa vào trong lòng hắn ngủ, khi tỉnh lại, phát hiện chính mình đã an toàn nằm trong vòng tay của hắn.

Thi Dược Nhi hé áo choàng nhìn ra, ngoài ý muốn phát hiện ra, bên ngoài không những gió lớn, còn có mưa to, nhưng nàng hoàn toàn không cảm nhận được thì ra hắn đã che chở tất cả cho nàng.

Nàng lặng lẽ giương mắt nhìn hắn, phát hiện mưa làm ướt mặt hắn, hắn thân nhiên, còn có cánh tay hắn, bởi vì hắn đem dù toàn bộ che hết cho nàng, để hơn nửa thân trên của hắn hoàn toàn hứng chịu gió mưa, lại chẳng hề để ý.

Này nhiệt độ cơ thể trong ngực của hắn rất ấm áp, vừa lúc cản trở bên ngoài ẩm ướt lạnh lẽo, cho nên nàng mới có thể ngủ ngon đến vậy.

Người chứ đâu phải cỏ cây, sao có thể vô tình? Nàng tỉnh tỉnh lạnh nhạt, nhưng không có nghĩa là lòng của nàng cũng là lạnh. Nàng lặng lẽ gục vào lồng ngực ấm áp của hắn, cảm nhận hơi nóng từ thân thể hắn chảy vào tận tâm can của nàng, cúi đầu ngủ quên.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, đang trong trạng thái mơ mơ màng màng, nghe tiếng gọi nhẹ nhàng của hắn truyền đến.

“Dược Nhi.”

“Ừm.....” Nàng mở mắt nhấp nhem vẫn còn buồn ngủ, gương mặt nhỏ bé lộ ra từ chiếc áo choàng, không biết khi nào, mưa đã tạnh.

“Ngươi xem.”

Đôi mắt đẹp nghi hoặc nhìn theo hướng hắn chỉ, chậm rãi nhìn lại, trước mắt cảnh đẹp bao la hùng vĩ, đẹp đến mức làm nàng lập tức choáng tỉnh.

Sau cơn mưa, núi rừng như vừa được tắm gội, từ trong sơn cốc xuất hiện một luồng ánh sáng bảy sắc, nằm vắt ngang trên không trung, cảnh tượng đẹp như thế này, sẽ làm người ta quên đi những ưu phiền của thế tục.

“A.....” Nàng đột nhiên thở nhẹ ra tiếng, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào luồng ánh sáng bảy màu kia, hô hấp trở nên dồn dập, tay kéo vạt áo của hắn cũng buông lỏng, nhìn đến ngơ ngẩn.

“Làm sao vậy?” Hắn nhìn nàng chăm chăm, không rõ là vì nguyên nhân gì làm cho gương mặt vốn lạnh nhạt lại trở nên sinh động đến như vậy.

“Quả Bách Nhật Hồng!”

“Ở đâu?”

“Trên tảng đá kia!” Nàng chỉ vào chỗ cao đằng xa, ánh mắt tỏa sáng nhìn chăm chăm.

“Ngươi muốn?”

“Muốn!” Nàng dùng sức gật đầu, giống như một tiểu hài tử đang thèm kẹo, giống như cái quả kia có chân sắp chạy thoát khỏi tay nàng, thiếu chút nữa làm cho hắn bật cười ra tiếng.

“Được, chúng ta cùng đi hái.”

Cùng nhau? Nàng giống như gặp quỷ trùng mắt nhìn hắn.

“Không cần, một mình ngươi đi hái đến là được rồi.”

“Chính mình hái, không phải càng thú vị hơn sao?” Hắn lúc này càng khẳng định, nàng nhất định rất ít khi ra khỏi cửa, hơn nữa thực chán ghét ra khỏi cửa, thật không hiểu nàng ngày thường là sống như thế nào?

Nàng muốn cự tuyệt, nhưng đã không còn kịp rồi, bởi vì Long Khiếu Thiên đã ôm nàng, bay lên không nhảy lên.

Người này không hù chết nàng là không cam tâm sao? Ôm nàng tung bay trên không trung, lại đem nàng dọa đến toàn thân đổ mồ hôi lạnh, làm hại nàng không thể không gắt gao ôm chặt lấy hắn.

Cho nên nói, nàng ghét nhất bị bảo ra khỏi cửa, thử trước, nàng cùng Dung Nhi và Linh Nhi cả ba cùng đi dạo xuống chân núi, nếu không có bất đắc dĩ, nàng đánh chết cũng không ra khỏi cửa! Bởi vì ở tại Tiên Sơn, phương pháp duy nhất để xuống núi, chính là võ nghệ cao cường, trèo từ thân cây này đu sang thân cây khác, bay lơ lửng trên không trung.

“Đến rồi.” Hân bật cười nói với người đang đem mặt chôn sâu vào trong áo của hân, tiểu cô nương như muốn đem thân thể mình cất vào trong quần áo hân.

Nàng ngẩng đầu, thở phì phì hướng hân kháng nghị. “Ngươi hái cho ta là được rồi, không cần phải mang ta bay lên bay xuống như vậy!”

Đối với sự phản đối cùng với đôi tay đâm vào lưng hân như gãi ngứa cho hân, hoàn toàn không để vào mắt hân, về mặt hân bướng bỉnh nhường mất ý bảo. “Ngươi xem”

Vài trái nho nhỏ đỏ tươi ướt át những giọt nước còn đọng lại sau cơn mưa đang ở ngay trước mặt nàng. Trong nháy mắt những lời mắng nhiếc mà Thi Dược Nhi dành cho hân lập tức tiêu tan đâu mất, lập tức ngồi thụp xuống, giờ tay hái vài quả, luôn miệng giải thích.

“Quả này một năm chỉ ra trái duy nhất một lần, cho nên mới có tên là Bách Nhật Hồng quả, có công dụng dưỡng da làm đẹp da——a! Ông trời, ta nhìn thấy một cây tiểu nhân sâm!”

“Tiểu nhân sâm?”

“Mau bắt nó, nó mới vừa phát ra tiếng cười, nơi đó nơi đó, chúng ta đi nơi đó, mau!” Nàng vừa mừng vừa sợ, giống như một tiểu hài tử, khuôn mặt bởi vì hưng phấn mà đỏ bừng, làm hân nhìn không được buồn cười, nàng lúc này có khác gì một cô bé gái đâu.

Không biết là ai vừa mới nói không cần đi lên, hiện tại lại thúc giục hân lập tức chạy đến nơi này, lập tức chạy lại nơi đó.

Nhưng mà nha, chỉ cần nàng vui vẻ, cho dù bảo hân lên núi đao xuống chao đầu, dù hân có chết vạn lần hân cũng không chối từ.

“Đi? Hoa nhi này bộ dạng thật lạ lùng, ta chưa từng thấy qua..... Còn có rễ cây kia, không giống nhân sâm, cũng không giống rễ củ, hái một ít đem về nghiên cứu nghiên cứu..... Cái này khả năng có độc, cẩn thận, đừng chạm vào, có thể mang ta lên trên cao một chút hay không?”

“Không thành vấn đề, chỉ cần ngươi muốn, muốn đi lên cao bao nhiêu cũng được.”

Từ lúc bắt đầu khởi hành đến giờ, ai đó vẫn ồn ào không cho phép chạm vào người, bảo là cần phải duy trì khoảng cách, hiện tại lại giống như miếng kẹo cao su, bám chặt lấy hân không rời, thậm chí còn đề nghị tìm một mảnh vải đem nàng cột vào trên lưng của hân để có thể bám chặt lấy hân, chẳng những dễ chỉ huy, lại cũng có thể hái được được thảo một cách dễ dàng.

Dần dần, nàng bắt đầu dần quen việc bay tới bay lui, không hề sợ hãi nữa, so với lúc trước, cười cũng cười nhiều hơn, nói cũng đã nói nhiều hơn.

Cái gì nam nữ thụ thụ bất thân, nàng đã sớm quên trống trơn, tự tay mình hái được, quả thật là vô cùng vui sướng.

Hiện tại, không cần hân mở miệng, giai nhân thực tự động dùng thân thể mềm mại áp sát vào lưng hân, dùng đôi cánh tay tròn bóng non mềm vòng quanh cổ hân, những sợi tóc bay bay mang theo hương thơm vô tình bay vào mũi hân, lời nói êm ngọt nhỏ nhẹ như rót mật vào tay hân.

Long Khiếu Thiên chỉ cảm thấy toàn thân tê dại đến tận xương, cái gì gọi là “Tự tác nghiệt không thể sống tốt.” giống như hân hiện giờ, rõ ràng là trong cơ thể hùng hực dục hòa thiêu đốt hân, làm máu hân muốn xông lên đến tận não, lại còn phải cố gắng bảo trì bình tĩnh mà tươi cười.

Hân thật sự là mười phần sai! Thân thể kia nhìn bề ngoài như mảnh khảnh tuyệt không có gì xuất sắc, nhưng thân thể ở bên trong quần áo, thật đầy đặn a, chẳng những đầy đủ mà phi thường mềm mại co giãn, không ngừng mà thử thách tính kiềm chế của chính hân.

Hân bắt đầu nhớ lại hình ảnh lạnh lùng của giai nhân lúc mới gặp, ít nhất cũng không làm hân phải bận tâm suy nghĩ; Giống như hiện tại, gió lớn chui vào trong lòng hân, trời mưa, trồn vào khuỷu tay hân, chui vào trong lòng hân, mệt nhọc, trực tiếp dựa vào trong ngực hân, ngủ đến vô tư..... Không hề có cô kị vô tư tín nhiệm hân, làm hân ngay khi vừa mới nổi lên ý nghĩ tà niệm, lại phải vội vàng rũ ra khỏi đầu, giống như sắp phạm phải một tội ác tày trời vậy.

Khi người ta không để ý tới hân, hân liền mình muốn tiếp cận, đợi cho người ta nhớ cây hân, hân ngược lại trở nên thật cẩn thận, lo lắng đủ chuyện.

Một bàn tay mát lạnh mềm mượt xoay mặt hân lại.

“Uy, ngươi đang nghĩ gì mà ngây ngốc thế?”

Cặp mắt đẹp kia tò mò theo dõi hân, khoảng cách gần đến mức chớp mũi muốn chạm vào nhau, hân thậm chí cảm giác được hơi thở thơm tho của nàng phả trên mặt hân, sản sinh ra từng trận ma ngứa, mà hương khí trên người nàng, lại mạnh hơn cả xuân dược.

Về mặt của nàng vô tội như thế, trong ánh mắt kia đầy tín nhiệm vô tư, hân ngược lại có ý nghĩ không tốt giống như lần trước vậy, muốn hung hăng hôn trọn một cái. Lúc này, hân thực không muốn làm anh hùng, không khỏi thật sâu thở dài một hơi.

“Vì sao thở dài? Ngươi mệt mỏi sao?”

“Không phải.”

“Không thoải mái?”

“Không có.”

“Đã đói bụng?”

Hắn lắc đầu, sau đó lại gật đầu.

“Người rót cuộc là đói? Hay là không đói bụng?”

“Đều có.”

Hắn không đói bụng, nhưng lòng hắn vô cùng đói, bởi vì hắn muốn ăn nàng, phi thường muốn.

“Nói bừa!” Nàng đánh hắn một cái, sáng giọng: “Đi lên trên một chút, mau, nhất định còn có rất nhiều được thảo hiểm có.” Nói xong, thực tự động vòng tay ôm lấy cổ hắn, đem bộ ngực mềm mại áp sát vào hắn hơn, chuẩn bị cho chuyến bay kế tiếp.

Long Khiếu Thiên cảm thấy ai oán muốn kêu lên, trên đời này tra tấn thống khổ nhất, đó là nhìn vào con dê sữa thơm tho, lại không thể ăn được, đành phải cười khổ lại thờ dài lần nữa.

“Tuân mệnh, đại tiểu thư của ta.”

Bạn đang đọc truyện *Nộ Bảo Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Chương 8

Ở sơn cốc tìm được loay hoay đã mất nửa tháng, bọn họ đi về biên giới phía tây nam, càng lúc càng rời xa Trung Nguyên, càng thấy đến các loại Kỳ Phong dị tục. (Tập tục kì lạ của địa phương)

Phong cảnh ở Tây nam, sơn xuyên tú lệ, núi cao đến lưng chừng trời, phong cảnh tất nhiên là cùng Trung Nguyên khác nhau rất lớn.

Tại đây nơi kém văn minh nơi, nhiều dị tộc sinh sống ở đây, có Miêu tộc, Khương tộc, Bải Di, Tạp Ngõa, Lật Tộc, 侏侏 Còi, Hộ Hán, Mông Cổ và còn hơn mười bộ tộc khác nữa.

Bởi vì nơi đây thuộc nơi ở của rất nhiều bộ tộc, trên đường đi loại trang phục của các dân tộc, những ai thường hành tẩu giang hồ tất cả đều hiểu được, nơi này thuộc loại long xà hỗn tạp, là nơi không ai quản lí được.

Nếu không phải Được Nhi cần một chỗ để nghỉ ngơi, ngựa cũng cần phải hồi sức mới có thể đi tiếp, và phải mua một số vật dụng cần thiết thì hắn nhất định sẽ không dừng lại ở một chỗ như thế này.

Nhưng dù sao ăn ngủ ở ngoài trời làm sao an toàn hơn so với khách điểm được, vì vậy khi bước vào một cửa hiệu để mua sắm, hắn mua cho nàng một cái nón rộng vành có sa màn che mặt.

“Đội đi.” Hắn nói.

“Vì sao?”

“Tin ta đi, dung nhan của người nhất định sẽ thu hút mọi nhân mã ở khắp nơi mơ ước.”

Nhìn vẻ mặt hắn đầy nghiêm túc, Thi Được Nhi cũng cảm nhận được bầu không khí chung quanh có chút ít khác thường. Nàng không nói thêm nữa, yên lặng đem mũ đội vào, buông sa màn che khuất dung mạo tuyệt mỹ của nàng.

Long Khiếu Thiên để nàng an toàn ngồi trên lưng ngựa, hắn lập tức nắm lấy cương ngựa, đến trước cửa một khách điểm thì dừng lại, đặt một loại phòng thượng hạng, quyết định đêm nay ở lại. (Quảng Hăng: Á, một... một phòng ấy à? *cười gian* chắc sắp Hot rồi à!)

Thứ nhất thì ngựa thì cần ăn no, bổ sung nguyên khí, chuyện thứ hai bọn họ cần bổ sung lương khô bởi vì lộ trình kế tiếp hoàn cảnh tương đối ác liệt, không giống như lúc trước có thể dễ dàng tìm kiếm thức ăn ở đồng quê dân dã cấp cho nàng.

Khi bọn hắn vừa tiến vào khách điểm, cho dù Thi Được Nhi đội mũ có sa màn màu đen che gương mặt của nàng, dáng người thì được bao phủ bởi một chiếc áo choàng màu đen trùm kín, nhưng nàng vẫn phát ra khí chất, vẫn là làm cho bọn họ rõ ràng cảm nhận được ánh mắt của bốn phương chiếu rọi mình.

Long Khiếu Thiên cố ý đem nàng che ở phía sau, mà hắn ẩn ẩn phát ra khiếp người khí thế, như cảnh cáo những người đó, nên đem những ý nghĩ xấu xa biến mất tức khắc.

Cao thủ so chiêu, thường thường không cần động thủ, có khi một ánh mắt giao nhau, liền cảm nhận được đối phương là không nên chọc đến, ánh mắt hân lạnh lẽo cảnh cáo, làm cho rất nhiều tầm mắt thực tự động ngoan ngoãn tránh đi.

“Đem thức ăn lên phòng”

Hắn phân phó tiểu nhị, cũng cho một ít bạc vụn sau đó mang theo Dược Nhi, trực tiếp đi thẳng lên lầu, tránh khỏi chỗ ồn ào phức tạp này.

Phòng bố trí tuy rằng thô ráp, nhưng cũng sạch sẽ, quan trọng nhất là, nàng có thể tắm nước ấm.

Lòng bàn tay lạnh như băng khi được chạm vào làn nước ấm áp, nàng thoải mái thở dài, hận không thể lập tức cởi áo tháo thắt lưng, nhảy vào thùng gỗ, tắm gội tẩy đi bụi bặm trên người.

Đang lúc nàng mới vừa thoát áo ngoài, cửa đột nhiên mở ra, làm nàng sợ tới mức kéo áo che lại trên người chỉ còn sót lại cái yếm mỏng manh, kinh hoàng trừng mắt Long Khiếu Thiên.

“Ngươi. Ngươi làm gì?”

Nhìn thấy hắn càng lúc càng bước đến gần nàng, hô hấp không khỏi cứng lại ——

Không thể nào? Chẳng lẽ hắn thật sự ăn gan hùm mật gấu, muốn vào lúc này đối với nàng.

Long Khiếu Thiên giơ tay kéo nàng vào lòng, đưa tay bịt cái miệng nhỏ nhắn đang lắp ba lắp bắp của nàng, ra dấu nàng không cần phải sợ hãi.

Nhìn vẻ mặt hắn nghiêm túc cẩn thận, làm nàng sửng sốt, liền lập tức hiểu được, cũng bắt đầu cảnh giác, lặng lẽ ngắm bốn phía xung quanh. Quả nhiên, thấy khe hở ở cửa sổ, một ống trúc nhỏ chằm chằm đưa vào, hiển nhiên có một tên hái hoa tặc định phóng ra mề được với nàng.

Nàng rất ngạc nhiên, Long Khiếu Thiên làm sao biết được?

Hắn bắt động thanh sắc, tay đánh nhẹ lên mặt nước, một luồng nước văng tung tóe, dùng công lực ngưng kết thành một khối nước, bắn mạnh về phía ống trúc.

Chỉ nghe ngoài cửa sổ thét lớn một tiếng, ống trúc cũng vội vàng rút trở về, nghe thanh âm, tựa hồ như là có vật nặng ngã xuống.

Tiếp theo, ánh mắt hắn nhìn lên phía trên, nàng cũng vội vã ngẩng đầu theo, nhưng nàng cái gì cũng chưa nhìn thấy thì ngược lại bị đôi tròng mắt đỏ sẫm của hắn hấp dẫn mà dừng lại. (Quảng Hằng: Chị này “lãng mạn” ghê, đang. như thế này mà...)

Mỗi khi Long Khiếu Thiên dâng lên sát khí, đôi tròng mắt kia sẽ dần dần chuyển thành màu đỏ. Nghe nói độc môn tuyệt học Diễm Vân công của Long Môn bảo, khi đang vận công, tròng mắt bởi vì huyết mạch thượng hưởng mà biến thành màu đỏ, hơn nữa có thể ngưng thủy mặc thạch. Quả nhiên đúng vậy, chỉ thấy hắn đem bọt nước bắn ra, lập tức lợi hại giống như một viên đạn sắt, chỉ nghe nóc nhà truyền đến ồm ồm một tiếng, sau đó chính là thanh âm thùng thùng lẫn đi xuống.

Cứ như thế, hắn dùng cách này giải quyết ước chừng hơn mười người, làm nàng kinh ngạc không thôi, tự nhiên có nhiều người như vậy đến nhìn lên nàng tắm gội.

Đem tên sắc lang cuối cùng giải quyết xong, ánh mắt hắn lại chậm rãi biến trở về màu đen.

“Tốt rồi, bây giờ ngươi có thể yên tâm tắm được rồi.” Nói xong quay người muốn đi ra, nhưng bị một cái tay nhỏ bé giữ chặt.

Hắn quay đầu nhìn nàng, trong mắt có buồn bực.

“Ta sợ.” Khi lời nàng vừa thốt ra khỏi miệng, ngay cả chính nàng cũng kinh ngạc, không biết là thế nào, tự nhiên muốn biểu lộ lời thật tâm với hắn.

Long Khiếu Thiên nhìn nàng cam đoan một cách chắc chắn. “Yên tâm, ta đã đem bọn họ giải quyết xong rồi.”

“Vạn nhất lại có người đến đây?”

“Ta ở ngay tại ngoài cửa bảo hộ ngươi.”

Nàng lắc đầu. “Ngươi ở trong này bảo hộ ta.”

Hắn thân hình chấn động, không thể tin nổi nhìn thẳng nàng. Nàng có biết mình đang nói cái gì hay không? Lời này, thực dễ dàng khơi gợi nam nhân phát hỏa, huống chi lại là xuất phát từ trong miệng nàng.

“Được không?” Nàng nhẹ nhàng cầu xin.

Long Khiếu Thiên giống như hai chân mọc rễ, đứng im tại chỗ! Lý trí nói cho hắn biết nên lập tức cự tuyệt thỉnh cầu mê người này, nếu lưu lại, hắn cũng không cam đoan có thể làm quân tử, nhưng đầu của hắn không tự chủ được gật gật.

Kết quả, hấn ở lại. Cách một lớp bình phong mỏng manh, giai nhân đang ở phía sau bình phong cời áo tháo thắt lưng, bóng dáng yếu điệu mờ ảo chiếu rọi lên vách bình phong, chỉ là nhìn bóng dáng kia, dưới thân liền bắt đầu trường đau .

Hắn vội vàng đưa lưng về phía nàng, cố gắng làm cho mình bình tĩnh, nhưng chỉ cần nghĩ đến nàng đang ở ngay bên cạnh, toàn thân trần như nhộng, nhất là với một đại nam nhân tinh lực tràn đầy, rất khó kiềm chế được, hơn nữa hấn lại mê luyến nàng đến như vậy, trong đầu liền không nổi hiện lên hình ảnh mê người của giai nhân đang tắm rửa, làm máu của hấn xông lên não sắp hôn mê.

Không thể như vậy được ! Vì muốn tâm mình bình thản không suy nghĩ nữa, hấn nhắm mắt dưỡng thần, cố gắng ngồi xuống, để đề phòng khí huyết bất chợt dâng lên, tẩu hỏa nhập ma.

“ A!”

Nàng vừa hô lên một tiếng, hấn lập tức đã ở bên cạnh nàng, đem nàng ôm chặt vào lồng ngực, đằng đằng sát khí mà chuẩn bị giết người.

“Đừng sợ.” Hắn thấp giọng nói, đem nàng bảo hộ cẩn thận, mắt xem bốn phía, tai nghe tám phương, muốn xem thử lại là người nào không muốn sống muốn tìm cái chết!

“ Ta.....”

“ Suyt.” Ý bảo nàng đừng lên tiếng, hấn cảnh giác nhìn xung quanh, gương mặt tuần tú đầy vẻ nghiêm túc đề phòng, thật sự sợ, sợ chỉ cần một sơ xuất nhỏ cũng đủ gây nguy hiểm cho nàng, đem an toàn của nàng so với sinh mạng của hấn còn quan trọng hơn, vận dụng hết ánh mắt cùng đôi tay nghe ngóng trong bóng tối, hết sức chăm chú nhìn chăm chăm quanh mình.

Nàng im lặng nằm trong vòng tay rắn chắc của hấn, tinh tế xem kỹ vẻ mặt kiên trì bảo vệ của hấn, nghe tim đập hấn dồn dập.

Long Khiếu Thiên tận tâm nghe ngóng mọi động tĩnh, nhưng hoàn toàn không thấy một chút gì, dù là một hơi thở nhỏ, nhin không được nghi hoặc. “ Kỳ quái, ta không cảm giác được hơi thở, người vừa rồi nhìn thấy gì?”

“..... Ta vừa rồi đã muốn nói với người, kỳ thật là ta không cần thận trọng nữa.....”

Hắn dừng lại, đôi mắt đen chăm chú nhìn nàng. “ Trượt? Người vừa rồi thét chói tai, là vì ——” Hắn đã phạm phải một sai lầm lớn rồi, đó là không nên nhìn nàng; Khi nhìn xuống, thấy nàng làm cho khí huyết hấn dâng lên tận trời.

Lúc này vì bận nghe ngóng động tĩnh xung quanh, toàn bộ tinh thần đều chuẩn bị đối phó với kẻ địch, cho nên hấn không có tâm trí xem nàng ra sao, vội vàng ôm nàng vào lòng mà không biết nàng hoàn toàn không mặc gì cả.

Mỹ nhân trần như nhộng hương thơm nồng đậm, đang cận kề dựa vào hấn, một mái tóc dài rối tung che lại cánh xuân trước ngực, mà da thịt trắng nõn nụ hoa hồng hồng, tròn trịa mềm mại đang dán sát vào ngực hấn, dù không nhúc nhích, nhưng cũng mê người làm cho người ta huyết mạch cuộn cuộn.

Khuôn mặt ngượng ngùng, đỏ bừng như đóa phù dung, vào đầu xuân nở ra nhụy hoa đỏ hồng, làm say đắm lòng người.

Lão thiên gia ~

Hắn cảm thấy đầu đau nhức, nửa người dưới đã căng lên đau nhức, bởi vì cao thấp đều ở sung huyết, nếu không tránh ra, hấn nhất định sẽ mất đi lý trí, đem nàng ăn sống nuốt tươi mất!

Nhưng hấn không thể làm như vậy, cho dù hấn muốn nàng, hung hăng muốn nàng, nhưng hấn không nên lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn; Muốn được tâm của giai nhân, hấn không thể dùng sức mạnh mà cưỡng bách nàng như thế này.

Không phải lo đối phó kẻ địch, nhưng chuyện trước mắt càng khó khăn hơn.

Hắn đem một cái khăn to đến, choàng lên vai nàng che thân thể mỹ miều kia lại, bình tĩnh mở miệng: “ Mau lau đi, tránh bị lạnh , ta đi ngoài cửa chờ .” Sau đó, hấn thực quân tử xoay người, nhưng khi mới bước đi được một bước, trúng vũng nước lão đảo

“ A..... Người không sao chứ?” Nàng muốn đi qua dìu hấn.

“Đừng tới đây!” Hắn hét lớn dữ tợn dọa nàng nhảy dựng, làm như nàng bước đến gần hấn, hấn sẽ lập tức chết vậy. “ Ách, ý ta là..... Ta tự mình đứng dậy được.”

Tìm cách tránh xa nàng còn không kịp, hấn làm sao có thể chịu đựng nổi nếu nàng lại đến đây chạm vào hấn?

Nhưng vừa mới đứng lên, vừa xoay đầu lại không cẩn thận đụng vào cây cột, đau đến hấn phải che mũi, lại phải nói mình không có việc gì.

Nhưng đi được vài bước, thì lại va vấp này nọ, sau cùng vấp vào một cái ghế, đường đường võ công cao cường Long Môn bảo bảo chủ, chỉ là đi tới cửa có một vài bước, đứng là động tác cứng ngắt, trải qua vấp và chập vấp đến cực điểm mới ra đến cửa.

Thi Dục Nhi xấu hổ nhìn theo hấn một đường nghiêng ngả lão đảo rồi đi, cho đến khi cánh cửa kia đóng lại một khắc, nàng còn ngây ngốc ở tại chỗ,

sau đó, nàng rút cuộc buồn cười đi ra.

Nàng chưa từng nghĩ tới, chính mình có thể cười đến toàn thân phát run, còn cười đến mức chảy cả nước mắt.

Mới vừa rồi nàng còn tưởng hần sẽ hôn nàng, bởi vì nhìn hần thực sự rất muốn, nhưng không ngờ hần lại nhanh chóng bước đi, nói thực ra, nàng cũng thờ dài nhẹ nhõm một hơi, bởi vì nàng không nắm chắc chính mình cự tuyệt được.

Sau nụ hôn lần trước, trong những lúc đêm dài tĩnh mịch không người, mỗi khi nhớ đến nụ hôn của hần, một cảm giác rung động sâu xa tận đáy lòng dâng trào, nàng vụng trộm nhớ đến hần... Nàng biết là nàng thích hần, nếu không tim của nàng không đập mạnh đến như vậy, khi ở gần hần nàng luôn cảm thấy thật sự vui vẻ.

Tuy nàng thất thật may mắn vì hần không động chân với nàng, nhưng sâu tận đáy tâm hồn dường như có một nỗi chờ mong.

Một lát sau ngoài cửa truyền đến liên tiếp tiếng va chạm đồ vỡ, nghe đã biết có người đang đi trên hành lang không cẩn thận va trúng đồ đạc dọc theo thang lầu, dài tận xuống dưới lầu.

Căn cứ trên sách cổ ghi lại, đoá kỳ hoa Hùng Thất này, sinh trưởng ở một nơi có chủ nhân đó là Lam Diệp Cốc.

Diệp cốc là nơi ở của một dòng họ lâu đời, khi cả hai vừa tiến vào địa phận của Diệp Cốc, thì bốn phía chung quanh vốn huyền ảo, bỗng chốc ngưng bật cả trai lẫn gái toàn nhìn bọn hần chằm chằm, một đôi ánh mắt tràn ngập địch ý, giống như là bọn họ không được phép xuất hiện ở nơi này.

Nghe nói, dòng họ cô này tự mình thành lập thành một quốc gia, hết lòng tin theo vu thuật, uống máu tươi, không quan tâm đến đời sống văn minh hay lễ chế của người Hán, sống theo từng nhóm nhỏ lại càng không thích người ngoài đến quấy rầy cuộc sống của họ. (Vu thuật: phép thuật của ma quỷ)

Thi Dược Nhi nhìn chung quanh bốn phía, cả trai lẫn gái này toàn mặc quần áo trang sức đủ mọi màu sắc, có người cầm một cái dao to, có người cầm dao trên mũi dao còn rì máu vừa thọc huyết rắn, có người đang cầm một cái dao nhỏ đang đứng đối diện với con rắn treo lủng lẳng trên cây định lột da.

Bởi vì bọn họ xâm nhập, tất cả mọi người đều dừng lại, mắt không chớp một cái nhìn bọn hần chằm chằm, tất cả đều mang một vẻ mặt không thấy hảo ý.

Không khí nguy hiểm này, làm cho Thi Dược Nhi bất chợt thần kinh căng thẳng.

Nhớ lúc trước sư phụ từng nói qua, cô độc của người Miêu cùng trăm di vu thuật của tây nam, là thần bí nhất quỷ dị.

Đan dược của nàng có thể ngăn cản được Miêu Cương cô độc, lại không nắm chắc đối phó được vu độc, còn nghe nói, bọn họ chỉ cần có được tóc hoặc là quần áo của đối phương, là có thể thi thuật hạ độc, giết người vô hình.

Cho dù là võ lâm cao thủ lợi hại như thế nào, đụng tới vu thuật, cũng phải sợ hãi ba phần, đây là nàng lần đầu mới cảm thấy khẩn trương, nhìn không được nhìn về phía Long Khiếu Thiên, nhưng hần đang mang vẻ mặt sâu xa khó hiểu, nhìn không thấy một tia sợ hãi, nhưng nàng lại bắt đầu lo lắng..... Không vì chính mình, mà là lo lắng hần.

Nàng thực hiểu được, vì bảo hộ chính mình, Long Khiếu Thiên nhất định toàn lực ứng phó, nhưng những người này đều không phải là võ lâm cao thủ bình thường, bọn họ sử dụng là tà môn chiêu số biến hoá kỳ lạ, võ công cho dù có cao đến đâu, cũng không thể nào đối phó được vu độc.

Những người này bắt đầu chậm rãi đến gần vây quanh bọn họ, tay nàng bất chợt nắm lấy chéo áo hần. Dường như cảm nhận được sự lo lắng của nàng, bàn tay to lớn của hần nắm lấy bàn tay nhỏ bé đang gắt gao nắm chặt chéo áo, bao ở lòng bàn tay ấm áp của hần.

Đột nhiên, Long Khiếu Thiên mở miệng nói, nhưng nàng nghe mà không hiểu lấy một từ.

Những đệ nhân này vừa nghe những lời hần nói, dường như cũng ngây ngẩn cả người, liếc mắt nhìn nhau, cũng bắt đầu cùng hần đối thoại.

Thi Dược Nhi mở to đôi mắt không thể tin được, nhìn Long Khiếu Thiên cùng đối phương đối đáp qua lại, đối đáp bình thản trôi chảy, không khí thù nghịch đối kháng nhanh chóng tiêu tan, bắt đầu cười cười nói nói.

Ngoài ý nghĩ của nàng, hần có thể nói chuyện cùng với bọn họ? Hơn nữa, hần chẳng những cùng những người này chuyện trò vui vẻ, còn theo chân bọn họ hoà mình.

Những sắc mặt như hung thần ác sát lúc này giờ thân thiện nhìn nàng cười, lưu lo một tràng dài mà nàng không hiểu nổi, không biết làm sao, đành phải cầu cứu nhìn hần.

“Sao lại thế này?”

Long Khiếu Thiên đối nàng cười nói: “Bọn họ muốn giết heo mổ dê đến khoản đãi chúng ta.”

“A?”

“Đến đây đi, có thịt cá ăn rồi.” Hần bướng bỉnh nhìn nàng nháy mắt mấy cái, dắt tay nàng, cùng với mọi người đang vây xung quanh, đồng loạt tiến vào nhà.

Tuy rằng không hiểu được là chuyện gì xảy ra, nhưng có thể hòa bình ở chung, không có đánh đánh giết giết là được rồi.

Khi biết họ không phải là kẻ địch, các người này bắt đầu biểu hiện thái độ nhiệt tình lại hào sảng, chẳng những chuẩn bị phong phú hàng hóa cùng hoa quả cho bọn hắn, còn vừa múa vừa hát hoan nghênh bọn họ.

Nàng từ đầu đến cuối đều dùng ánh mắt bất khả tư nghị nhìn chằm chằm Long Khiếu Thiên, nhìn hắn há miệng uống rượu, há miệng ăn thịt cùng đôi phương nâng cốc cười nói vui vẻ. Nàng thật sự tò mò muốn chết, hắn rốt cuộc đã dùng phương pháp gì, đem những thổ dân thuộc dòng họ cô luôn kiêng kỵ người ngoài này đổi thái độ vui vẻ cười nói đón chào bọn họ như thượng khách?

Bỗng dưng, một gương mặt xuất hiện trước mắt nàng, làm nàng hoảng sợ!

Đó là một nam nhân mang mặt nạ quý, vẻ uy nghiêm mang theo vài phần tà khí khiếp người, một đôi mắt trắng đen minh bạch, không kiêng nể nhìn chăm chú đánh giá dung mạo nàng. Ánh mắt nàng cảnh giác, gương mặt bất chợt phục hồi lại vẻ lạnh nhạt như băng.

Dưới ánh mắt dò xét của nam nhân này, nàng thực cảm thấy bất an.

“Ta muốn nàng.” Nam tử mang mặt nạ quý chỉ vào nàng, nói với Long Khiếu Thiên.

Long Khiếu Thiên lắc đầu. “Không được, nàng là của ta.”

“Người muốn Hùng Thất, phải lấy nàng đổi.”

Long Khiếu Thiên mang khuôn mặt cười cười, nhìn không thấy cảm xúc phần nộ, ngoại trừ đôi mắt, hiện lên ý muốn nghiêm túc muốn giết người.

“Hắn nói cái gì?” Thi Dược Nhi buồn bực hỏi.

Đôi mắt nàng, ánh mắt hắn thùy chung nhu hòa, ngôn ngữ thoải mái, tuyệt không làm cho nàng cảm thấy một tia bất an.

“Hắn nói lão bà của hắn so với người xinh đẹp hơn, ta nói không có khả năng, không có người nào có thể so được với người.”

Mặt nàng nổi lên đỏ ửng, nhẹ giọng: “Nói vậy.”

“Thật mà, ta cũng vậy nói với hắn như vậy, nếu lão bà của hắn có thể hơn người, ta sẽ cắt đầu ta tặng cho hắn.”

“Người. Miệng lưỡi trơn tru.” Sau khi liếc mắt nhìn hắn một cái, nàng cúi mặt thấp xuống uống canh, không muốn cho hắn nhìn ra bản thân đang ngượng ngùng.

Long Khiếu Thiên ngược mặt lên, nhìn thẳng vào đôi mắt của nam nhân mang mặt nạ, nghiêm mặt nói: “Ta có thể cho người rất nhiều vàng bạc tài bảo, để mua kì hoa Hùng Thất.”

“Hùng Thất là thánh hoa của chúng ta, hai mươi năm mới nở hoa một lần, bảy ngày sẽ héo tàn, cho dù có bao nhiêu vàng bạc châu báu cũng không bán, nếu không biết người là bằng hữu của Hình trưởng lão, một khi dám xâm nhập thánh địa của ta, Giết!”

“Ta muốn gặp Hình trưởng lão.”

“Hình trưởng lão đã quy tiên, bây giờ nơi đây do ta làm chủ, do người gặp may mắn, ta nhìn trúng nàng. Nếu muốn Hùng Thất, đem nàng đến đổi, nếu không thì không bàn nữa.”

Hắn vẫn như cũ bảo trì nụ cười thanh thản tự đắc, không cho bất luận kẻ nào nhìn thấu; May mắn đêm nay ánh trăng bị mây đen ngăn trở, không chiếu ra đầy mắt hắn chợt lóe lướt qua tròng mắt màu đỏ sẫm.

“Ta lo lắng muốn nhìn thử.”

“Còn lo lắng cái gì? Như vậy tốt lắm, vì không cho người chịu thiệt, những nữ nhân này là của ta, tùy người chọn một người để làm vợ.”

Nam tử mang mặt nạ vẫy tay một cái, bốn, năm nữ nhân lập tức bước lên, vây quanh Long Khiếu Thiên đang ngồi trên chiếu, các nàng màu da mặc dù không bằng nữ nhân Trung Nguyên trắng nõn, nhưng mang một màu da cuồng dã khỏe mạnh, giờ tay hay nhacs chân đều mang vẻ quyền rũ phong tình.

Đám nữ tử này si mê nhìn thẳng Long Khiếu Thiên cường tráng khôi ngô, từ lúc hắn xuất hiện, các nàng nhìn lên hắn đã lâu, chờ đợi có thể hầu hạ nam nhân uy mãnh cao lớn như thế.

Các nàng liên tiếp liếc mắt đưa tình, sóng mắt lưu chuyển đầy ám muội thoáng nhĩ đã có thể hiểu được, chỉ cần hắn nguyện ý, lập tức có thể tuyển một người, tối nay giúp hắn ấm giường.

Đột nhiên xuất hiện nhiều nữ nhân như vậy vây quanh bọn họ, Thi Dược Nhi mặc dù nghe không hiểu ngôn ngữ của bọn họ, nhưng nhìn ánh mắt đầy ám muội của đám nữ nhân này, đoán cũng được một hai phần.

Nàng lẳng lặng ngồi, không biểu lộ cảm xúc gì, cũng nhìn không ra biểu tình, chính là lạnh lùng uống canh nóng của mình.

“Hiện tại chọn? Không tốt lắm, chờ tối rồi nói sau” Long Khiếu Thiên nháy mắt với nam nhân này, cũng nhìn Dược Nhi liếc mắt một cái.

Nam tử hiểu ý, cười ha ha.

“Tốt, chờ trời tối, ngươi chọn lựa một người ngươi thích nhất hầu hạ ngươi, nhưng mà ngày mai ngươi phải cho ta một câu trả lời thỏa đáng, đến! Uống rượu!”

Long Khiếu Thiên cùng hần chạm cốc, tục tăng không kèm chế được uống thả cửa, không phát hiện Thi Dược Nhi từ đầu đến cuối vẫn lặng yên, dung nhan băng thanh ngọc khiết kia, càng trở nên thêm sương tuyết lạnh như băng.

Bạn đang đọc truyện *Nô Bảo Chủ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Chương 9

Hai người đồng hành trong suốt cuộc hành trình, đây là lần đầu tiên, nàng thức trẻ một mình.

Dùng xong bữa tối, Long Khiếu Thiên đem nàng đưa tới nơi đây, muốn nàng tại đây chờ hần, hần nói tối nay hần sẽ đi hái Hùng Thát.

Nàng không biết nên tin tưởng hần hay không? Có ý đem nàng đưa đến một đỉnh núi khác, nếu hần thật sự là muốn đi hái Hùng Thát, vì sao không thể mang nàng đi cùng?

Hần nói Hùng Thát sinh trưởng nơi có chướng khí cùng độc trùng, vì an toàn của hần, cho nên không thể mang theo nàng.

Nhưng là..... Có cần đem nàng đưa đến một nơi xa như vậy không? Nàng muốn tin tưởng hần, nhưng khi nhớ đến ban ngày có một đám nữ nhân gọi cảm yêu diễm, liên tiếp liếc mắt đưa tình với hần, trong lòng liền có một hòn sỏi nói không nên lời.

Nói không chừng việc này chính là hần lấy cớ, kỳ thật hần là vì hưởng diễm phúc, mượn cớ rời khỏi nàng, để hưởng phúc phần lớn này.

Dù sao cũng không liên quan chuyện của nàng, nhưng tại sao nàng lại lo lắng không yên, buồn bực như có trăm ngàn con kiến đang chui rúc khắp cơ thể nàng, hay có một tảng đá ngàn cân đang đè trước ngực, rất khó chịu?

Hần dù sao cũng là một nam tử huyết khí cường thịnh, mỹ nữ trước mặt, sao không động tâm?

Nàng để ý? Không, nàng không cần, nàng chính là muốn đến lấy Hùng Thát mà thôi, về phần hần muốn làm cái gì, đều cùng nàng không quan hệ, nhưng vì sao trong lòng ần ần cảm thấy đau đớn?

Đời này, nàng chưa từng tâm phiền ý loạn như thế, đang cầm sách thuốc trên tay, lại xem không được một chữ, muốn viết được thảo kinh, lại ngay cả một ý tưởng cũng không nghĩ ra.

Nàng là làm sao vậy? Một chút cũng không giống chính mình.

Nha! Không nghĩ, đi ngủ đi, tốt nhất là nên ngủ một giấc thẳng đến hừng đông, không thèm nghĩ đến cái tên nam nhân phụ bạc!

Đang muốn thổi tắt ngọn đèn, cửa bỗng nhiên bị bung ra, làm cho Thi Dược Nhi hoảng sợ, cả kinh trừng mắt nhìn Long Khiếu Thiên toàn thân đầm máu, mặt mày xanh mét.

“Trời ơi! Ngươi ——”

Một tiếng kịch vang lên, Long Khiếu Thiên ngã quỵ trên mặt đất, chỉ kém là không ngất xỉu, Thi Dược Nhi vội vàng tiến lên đỡ lấy hần.

“Sao lại thế này? Toàn thân ngươi bị làm sao vậy?”

“Dược Nhi, ngươi xem, ta mang cái gì về này?” Long Khiếu Thiên từ trong ngực lấy ra một gốc cây hoa hồng, kia đúng là Hùng Thát không hơn không kém. “Vui không, đây là cái mà ngươi muốn nhất.” Bên môi tràn đầy máu tươi, hần cư nhiên còn cười được.

“Ngươi làm sao có thể trở thành như vậy?”

“Tên sắc kia quỷ muốn dùng ngươi đến đổi, ta không chịu.”

“Cho nên ngươi đến hái trộm?”

Hắn sửa chữa. “Hoa này cũng không phải thuộc về nhà hắn, mỗi người đều có thể hái, hắn chiếm lấy hoa này, vốn là không hợp lí. Nôn!” hắn nhìn không được phun ra một búng to máu đen.

Thì Dược Nhi cả người chấn động, rốt cục hiểu được, nguyên lai hắn đã sớm có kế hoạch rồi, tối nay đi trộm Hùng Thất, cũng trong lòng biết rõ ràng phải mạo hiểm sinh mệnh, nguy hiểm, cho nên mới cố ý rời khỏi nàng, hắn làm như vậy, hoàn toàn là không nghĩ cho nàng lâm vào nguy hiểm.

Thoáng chốc trong cơ thể nhiệt huyết cuộn cuộn, hốc mắt của nàng đỏ ửng.

“Ngốc nghếch! Ta tuy rằng muốn Hùng Thất, nhưng không bảo ngươi dùng mạng đi đổi nha! 』

Không! Nàng không thể để hắn chết! Nàng muốn hắn còn sống! Lần đầu tiên trong cuộc đời, nàng sợ hãi mất đi một người như thế, đối với sinh mệnh của bất kì ai kể cả nàng nàng đều xem nhẹ, nhưng nàng lại để ý đến sự sống chết của hắn.

Bỗng dưng hiểu được, trên thế gian này, bởi vì có hắn, mới trở nên có ý nghĩa, nếu mất đi hắn, nàng không biết những ngày sau này nên sống như thế nào? Nàng muốn hắn làm bạn cùng mình đi khắp thiên sơn vạn thủy, nàng muốn dựa vào bờ vai dày rộng của hắn, muốn nằm ở trong lòng ấm áp của hắn, mặc kệ mưa gió, nàng đều muốn ở cạnh bên hắn.

“Ngươi đang khóc?”

“Không có, là ngươi hoa mắt.”

“Không, ta không hoa mắt. Ngươi khóc.”

“Lúc này ngươi còn có tâm tình để cười?”

“Ngươi đang lo lắng cho ta. Ta thật là cao hứng. Dược Nhi. Dược Nhi.” Bàn tay to thô ráp, khẽ vuốt nhẹ lên gương mặt kiều diễm động lòng người, giúp nàng lau đi nước mắt, tiếp theo cánh tay mềm mại, rơi xuống.

Hắn nhắm mắt lại, mắt đi tri giác, bên môi vẫn nở nụ cười đầy thỏa mãn.

Vì cứu hắn, Thì Dược Nhi đã xuất hết những tuyệt học y dược mà nàng đã nghiên cứu trong suốt cuộc đời nàng, cũng cơ hồ khóc khô nước mắt.

Khi toàn thân của Long Khiếu Thiên run rẩy, thân mình lạnh như băng, giống như đã mất nửa sinh mạng, nàng vẫn không ngừng không ngớt nghĩ biện pháp trị liệu hắn.

Cũng may mắn nàng thường làm y dược thí nghiệm, ngoài hốt thuốc theo đúng bệnh, đối phó với loại vụ độc biến hóa kì lạ này, không thể dùng dược liệu thông thường để giải, nàng tự hỏi mình hay là dùng phương pháp lấy độc trị độc biết đâu sẽ sinh ra hiệu nghiệm bất ngờ.

Chưa từng thấy người nào có sinh mạng lớn như hắn vậy, có lẽ mạng hắn thật sự chưa tận, nên khi dùng phương pháp lấy độc trị độc lại có hiệu quả.

Ba ngày trước, hắn không ngừng nôn ra máu đen, mỗi lần nôn, màu tím bầm của độc dược trên mặt hắn mỗi lần tan một ít, dần dần sắc mặt của hắn tốt lên, tuy rằng vẫn còn xanh xám không có chút máu, nhưng so với lúc trước đã tốt hơn rất nhiều rồi.

Tiếp theo, hắn bắt đầu phát sốt, nói lời vô nghĩa không ngừng, vài thứ, nàng phải ép hắn nuốt độc dược do chính nàng tự bào chế. Có lẽ là dược tính quá mạnh mẽ, cũng có lẽ là vị thuốc kích thích quá mạnh, thần trí không rõ ràng, hắn toàn phun ra, còn ói đầy trên người nàng, nàng đành phải không ngừng cố gắng, tiếp tục đút cho hắn, cho đến khi hắn nuốt vào bụng mới thôi, bởi vậy thường thường mỗi lần đút thuốc thường phải mất vài canh giờ.

Một ngày một ngày lại trôi qua, hắn rốt cục đã hạ sốt, cũng không nói mê sảng nữa, mà nàng, rốt cục mệt đến suy sụp.

Khi Long Khiếu Thiên mở to mắt, ánh nhìn đầu tiên mà hắn nhìn thấy, đó là gương mặt mà suốt đời này hắn không thể nào quên được, đang tựa vào bên cạnh hắn ngủ mê man.

Hắn không cần biết mình đang sống hay chết, chỉ cần đôi mắt hắn có thể nhìn thấy được nàng, đã hưởng thụ đủ niềm vui sướng rồi.

Nàng đã ngủ ở bên cạnh hắn, dường như đã chăm sóc hắn lâu rồi, trên gương mặt đầy vẻ mệt mỏi tiêu tụy, sợi tóc cũng rối loạn, nhưng trong mắt hắn, nàng vẫn luôn luôn xinh đẹp.

Vì chiều cố hắn, nói vậy nàng nhất định đã chịu không ít đau khổ đi? Có thể làm cho nàng lo lắng canh giữ ở bên cạnh như thế, là chuyện hạnh phúc nhất trên thế gian này.

Trên gương mặt nàng còn vương lại dấu vết nước mắt chưa khô, càng làm hắn thêm chắc chắn rằng hắn không nằm mơ.

Nàng đã khóc vì hắn, đương nhiên là nàng để ý hắn, một chữ thật hay nha, nàng để ý hắn.

Tay hắn lặng lẽ xoa nhẹ lên gương mặt đang ngủ say sưa, nhẹ nhàng vuốt ve những sợi tóc rối, vô cùng quyến luyến và sủng ái, thật cẩn thận, khẽ vuốt nhẹ lên gương mặt trắng mịn như trẻ con.

Nhưng động tác nhẹ nhàng đã quấy nhiễu giấc nhân.

Đôi mắt đẹp còn mơ ngủ chậm rãi mở ra, nhìn lên thấy hấn, đầu tiên là kinh ngạc, trong đôi mắt vốn lạnh lùng của nàng hiện lên chút kinh hi, lập tức choàng tỉnh.

“Ngươi tỉnh?”

“Ừm.” Miệng hấn bất giác nhếch lên một nụ cười yếu ớt.

Thi Dược Nhi lập tức tỉnh ngủ hồi phục lại tinh thần, hết sức chăm chú giúp hấn bắt mạch, sau khi cẩn thận chẩn đoán, mi tâm đang nhú lại lo lắng rốt cuộc cũng đã giãn ra, nhẹ nhàng thở một hơi.

“Tâm mạch ổn định, nhưng nguyên khí tổn thương nặng, thân mình suy yếu, chỉ cần hảo hảo tĩnh dưỡng, sau thời gian, có thể bình phục, ta đi nấu vài chén thuốc bổ cho ngươi dùng.” Nói xong, khẽ đứng dậy đi điều chế dược liệu, nhưng một bàn tay to trước khi nàng kịp rời đi nắm chặt lấy tay nàng.

Nàng sùng sốt dừng lại, trở mắt nhìn hấn.

“Thực xin lỗi, để ngươi phải bận tâm lo lắng như vậy, hại ngươi ngủ không đủ.”

“Không phải lúc này.” Nàng nhẹ nhàng băng quơ đáp lời, muốn rút tay lại, lại phát hiện hấn nắm thật chặt, không có ý muốn buông tay, không khỏi buồn bực.

“Để đôi mắt xinh đẹp của ngươi vì ta mà khóc đỏ cả mắt, ta thật sự có lỗi.”

“Ta mới không có.”

Không có? Không cần phải là thiên tài cũng nhìn thấy, gương mặt của nàng ít nhất đã vài ngày còn chưa được nghỉ ngơi, còn có hai mắt sưng đỏ, tất cả đều là bằng chứng nàng lo lắng cho hấn.

“Ta biết ngươi có, ngươi sợ ta chết, ngươi đề ý ta đúng hay không?”

Người này cần phải nói mới hiểu sao? Trong lòng đều biết thì được rồi, thật sự là!

“Ngươi giúp ta lấy Hùng Thất, ta đương nhiên muốn toàn lực cứu ngươi, ân tình như thế này đâu phải là chuyện thiên kinh địa nghĩa.” (chuyện đương nhiên.)

Đáng giận, người này không phải nguyên khí tổn thương nặng nề sao? Như thế nào khí lực còn lớn như vậy, dám cầm tay nàng, không cho nàng đi.

“A!” nàng khẽ kêu một tiếng, đột nhiên tới dùng sức, đem nàng mang vào trong lòng, nàng bị vây bởi hơi thở nóng rực của hấn, bị nhiệt độ cơ thể của hấn vây quanh. “Làm cái gì vậy?” Nàng nhẹ nhàng giãy dụa, trừng mắt nhìn hấn đầy mắt hàm chứa ý cười.

“Dược Nhi, thừa nhận là ngươi thích ta, như vậy khó khăn lắm sao?”

“Ai thích ngươi.”

Thật sự là trợn to mắt nói dối, nàng có thể vì hấn tiêu tụy, vì hấn tan nát cõi lòng, vì hấn rơi lệ, lại cố tình không chịu từ miệng thốt ra rằng nàng đang đề ý hấn.

Hấn ánh mắt chuyển sang sâu thẳm, giống như muốn xuyên thấu trong nội tâm của nàng. “Kỳ thật lúc ta hôn mê mấy ngày nay, có đôi khi ta cũng không phải hoàn toàn không có ý thức.”

Hấn cảm thấy thân hình mỹ nhân trong lòng hấn cứng lại, nhưng mà lời nói từ miệng thật bình tĩnh lạnh lùng.

“Thì tính sao?”

Hấn trong mắt ý cười càng sâu. “Có người không ngừng gọi tên của ta, cảnh cáo ta không được phép bỏ nàng, còn nói nếu dám không cố gắng chống đỡ để sống, sẽ hận ta cả đời.”

“..... Ngươi là đang nằm mơ?” Ánh mắt nàng né tránh, giả vờ như bình tĩnh thản nhiên.

“Ta còn nghe được người kia nói, chỉ cần ta không chết, bất luận yêu cầu cái gì, nàng cũng sẽ đáp ứng.”

Nàng nhin không được hít sâu. Lúc ấy trong tình thế cấp bách, nàng nhất thời nóng vội liền thốt ra, cả đầu chỉ muốn, chính là hy vọng hấn có thể cố gắng kiên trì, trong lòng nghĩ hấn đang hôn mê, không thể tưởng được hấn cư nhiên một chữ cũng không quên còn nhớ rất kỹ.

Quái! Hấn không phải trúng vu độc sao? Sinh mệnh đang bị đe dọa nghiêm trọng, rõ ràng thần trí không rõ, cư nhiên nhớ rõ như vậy rõ ràng!

Quái! Hắn không phải trúng vu độc sao? Sinh mệnh đang bị đe dọa nghiêm trọng, rõ ràng thần trí không rõ, cứ nhiên nhớ rõ như vậy rõ ràng!

“Ngươi nhất định là trúng độc quá sâu, xuất hiện ảo giác.”

Hắn lắc đầu. “Ta thực khẳng định, người nói những lời này, chính là ở trước mặt ta đến chết vẫn còn mạnh mẽ.”

Nàng thật hy vọng nơi này có cái hang lớn có thể chui xuống, nhưng hai gò má ửng hồng sớm bán đứng chính mình, hắn lại cố tình ôm nhanh như vậy, làm cho nàng ngay cả cơ hội né tránh cũng không có.

Trời ơi, hắn thật sự là yêu gương mặt ửng hồng của nàng chết mất. Có thể làm cho nàng mất bình tĩnh thật tốt, điều này làm cho hắn lại chắc chắn, mình hiện diện ở trong lòng của nàng là chân thật.

Không gỡ ra đôi tay cứng như sắt của hắn, nàng đành phải giận dỗi chất vấn: “Ngươi rốt cuộc muốn như thế nào?”

“Lời nói đã thốt ra có làm được không, ngươi có muốn đổi ý không?”

Sự sợ hãi trên mặt nàng, giống như nàng có ý định đổi ý.

Hắn thờ dài. “Ai nha, ta đã biết, ngươi nói chuyện không giữ lời.”

“Ai nói? Ta đương nhiên nói sẽ giữ lời mà.” Nàng ngược cầm lên, mắt húng khi thấy hắn nói như vậy nàng.

“Nói như vậy, mặc kệ ta đưa ra yêu cầu gì, ngươi đều sẽ đáp ứng?”

Nàng do dự một chút, có chút không yên bất an, cuối cùng cũng gật đầu kiên quyết. “Được, lời nói đã thốt ra, không thể thu hồi, có yêu cầu gì, ngươi nói đi.”

Một bàn tay, nhẹ nhàng nâng cằm của nàng lên, khàn khàn nói: “Ta muốn cái gì? Ngươi đã biết từ lâu.”

Đôi mắt hắn mang đầy khát vọng, làm nàng bên tai nóng bỏng, mười ngón tay cơ bản không hiểu sao cứ nắm chéo áo, ánh mắt cũng không biết nên nhìn vào chỗ nào cho phải.

Phân vân im lặng một lúc lâu, dường như hạ quyết tâm —— Được rồi, một lời nói ra, tứ mã nan truy, gắt gao nhắm mắt lại, bộ dạng tùy hắn xử trí.

Trời biết hắn muốn nàng nhiều đến như thế nào, nhưng nếu hắn thật sự làm như vậy, không giống với hành vi của một đại trượng phu quang minh lỗi lạc, huống chi nhìn thấy vẻ mặt đầy vẻ hy sinh vì nghĩa lớn như nàng, hắn làm sao có thể đành tâm, liền quyết định.

“Quên đi, cứng rắn buộc người khác làm chuyện người ta không muốn, không phải là hành động của đại trượng phu.” Hắn Long Khiếu Thiên cũng không phải là loại người tiểu nhân thừa cơ hội chiếm tiện nghi người ta.

Có đôi khi, hắn thực hận chính mình sao quá chính trực! Tốt tiện nghi không chiếm, cứng rắn phải làm quân tử, làm khổ chính mình một thân dục hỏa sôi sục, sớm hay muộn hắn cũng sẽ hậm hực mà chết.

“Ta..... Đâu nói không muốn.....”

Hắn kinh ngạc quay đầu lại, kinh ngạc nhìn thẳng nàng, mà nàng sớm e lệ không biết như thế nào cho phải, người này lại chính là mở to hai mắt, chậm chạp không có hành động, xấu hổ nàng nhìn không được sáng giọng: “Ngươi rốt cuộc muốn hay không, không cần thì thôi.” Nói xong xoay người muốn rời khỏi. (Quảng Hằng: Sax, em chết với hai anh chị này mất thôi.)

Nhưng chưa bước được một bước, đã bị một đôi cánh tay cứng như sắt kéo lại, ngã vào vòng ôm áp nóng bỏng kia, khẽ nhếch cánh môi, ngay cả kinh hô đều không kịp, đã bị hắn cúi xuống hôn mãnh liệt.

Giai nhân trong lòng, là nóng, là e lệ, cũng là cam tâm tình nguyện, kinh hi này làm cho hắn rốt cuộc không thể ức chế dục vọng đã tích tụ lâu ngày.

Hắn hôn nồng nhiệt đầy chiếm hữu khiêu gợi, cơ hồ muốn bao trùm lấy nàng, bàn tay to lớn của hắn sờ loạn ở trên người nàng, cách quần áo, thăm dò đường cong mềm mại của nàng.

Hắn hôn vừa ôn nhu vừa kích tình, mang theo khát vọng cùng xâm lược, bàn tay dò dẫm từng bước từng bước lên phía trên, cuối cùng dừng lại trước bộ ngực mềm mại tròn trịa của nàng.

Trái tim của nàng cơ hồ muốn nhảy ra ngoài, sợ hãi muốn chạy trốn, lại vừa thích hắn làm càn, những nơi bị hắn chạm đến đều dấy lên một ngọn lửa nóng, không kiềm chế nổi.

Bạc môi dọc theo cái gáy trắng mịn màng của nàng, một tắc một tắc vừa hôn vừa cắn nhẹ nhẹ, làm nàng không tự chủ được run rẩy, mười ngón nắm bắt vật áo hắn, hảo nhanh hảo nhanh.....

Trên làn da trắng hồng như tuyết, có rất nhiều dấu ấn đỏ hồng đều là kiệt tác của hắn, nam nhân này rốt cuộc là đang hôn nàng, hay là ăn nàng? Mê ly suy nghĩ đã không còn phân biệt rõ ràng lắm, chỉ nghe hơi thở dồn dập cũng nhịp đập mạnh mẽ của hai trái tim.

Hôn sâu thật sâu, mãi cho đến khi nàng ý thức được, người đang nằm trong vòng tay của hắn, còn hắn thì nằm đè lên thân thể nàng thân thể nóng bỏng cuồng nhiệt của hắn như muốn thiêu cháy nàng, đột nhiên nàng cảm thấy một trận gió mát ủa tới, nhìn xuống thì áo của nàng đã tuột xuống đến eo, lộ ra hơn phân nửa bộ ngực sữa, mà hắn đang ôn nhu hôn nhẹ lên, làm nàng cả người không tự chủ được run lên.

Giống như có một cái gì đó nghẹn ngay tại cổ, muốn thoát lên thành tiếng, nhưng nàng ráng kềm chế lại, lí trí cực lực bảo không nên, nhưng khi hắn dùng đầu lưỡi ấm nóng của hắn, liếm nhẹ lên nụ hoa mẩn cảm ở ngực nàng chơi đùa, nàng nhịn không được hít sâu một hơi, nơi yết hầu yêu kiều rên lên một tiếng ưm, càng như tăng thêm sức mạnh cho hắn.

Khi hắn thoát luôn lớp quần áo gây trở ngại, một khối cứng ngắc lạnh lẽo từ người nàng rơi xuống đất.

Long Khiếu Thiên giật mình dừng lại, nhìn kỹ, bất gặp một khối ngọc bội, đúng là hắn đã đưa phượng ngọc cho nàng, nhịn không được kinh ngạc.

“Ta đã nghĩ ngươi đã bỏ nó lại tại biệt viện Vương gia rồi.”

“Ta vẫn luôn mang theo nó.” Nàng xấu hổ nói nhỏ.

Chuyện này chứng tỏ nàng đã để ý đến hắn từ lâu, những châu báu trang sức không mang theo, chỉ mang theo duy nhất khối phượng ngọc này, bởi vì đây là vật đính ước hắn tặng cho nàng, ý nghĩa phi phàm.

Hắn cảm thấy cả người nhiệt huyết sôi trào, nguyên khí tăng nhiều, không cần dùng đan dược, bởi vì nàng, là loại thuốc tốt nhất dành cho hắn.

“Dược Nhi.....”

Đang lúc hắn khó kìm lòng nổi, như muốn hòa tan cùng vẻ xinh đẹp mỹ miều của nàng, nhưng vẫn còn tồn tại một tia cảnh giác cuối cùng, hắn lắng tai nghe dù chỉ một tiếng động rất nhỏ nhưng vẫn phát hiện được có điều bất thường. (Quảng Hằng: Ta hụm mấy người phá đám nhe...)

Mạnh, hắn dừng lại động tác, kéo quần áo của nàng lên che khuất da thịt trắng nõn nà của nàng lại, bảo hộ ở sau người, toàn bộ tinh thần cảnh giới nhìn bốn phía.

“Khiếu Thiên?” vẫn còn chìm đắm trong cơn mê say, nàng khó hiểu khi nhìn thấy vẻ mặt lạnh thấu xương của hắn.

“Có người.”

Nàng sùng sốt, vội vã kéo vạt áo che mình lại, cũng lấy lại tinh thần, khẩn trương nói: “Bọn họ đuổi tới?”

“Không phải.” Hắn không cảm giác được sát khí, cho nên chắc chắn không phải là người của Lam Diệp Cốc, nhưng thực xác định, có người đang rình xem bọn họ.

Một người? Không đúng, là hai người.

Long Khiếu Thiên lặng lẽ cầm đại đao, đề phòng ngựa bất trắc, cho dù phải hy sinh tính mạng, hắn cũng muốn bảo hộ Dược Nhi.

“Các hạ là người nào, thỉnh hiện thân.” Hắn trầm giọng nói với người đang giấu mặt.

Chỉ chốc lát sau, trên nóc nhà truyền những giọng nói rất nhỏ.

“Xem, đều là người, hít thở quá mạnh, mới có thể bị phát hiện.”

“Là tại người nuốt nước miếng bị nghe được, còn dám trách ta?”

“Đã sớm nói với người không cần đến gần như vậy.”

“Người chính mình cũng nói quá xa thấy không rõ lắm a.”

Vừa nghe đến thanh âm quen thuộc này, Thi Dược Nhi không cần đoán cũng biết là ai.

Nàng mặt đỏ bừng buồn bực ra lệnh: “Hai người các người mau xuống đây cho ta.”

Long Khiếu Thiên về mặt ngoài ý muốn nhìn nàng. “Người biết họ?”

“Ta thật hy vọng không biết.”

Trên nóc nhà truyền đến cười khẽ đối đáp.

“Đúng vậy, chúng tôi không biết.”

“Đúng, đúng, coi như chúng tôi không tồn tại, mời hai vị tiếp tục.”

“Nói hừ nói vượn, nếu không xuống dưới này, ta cả đời không thèm để ý tới hai người!” Thi Dược Nhi vừa giận vừa thẹn nói.

“Ai nha, không được.”

“Đừng nóng giận, chúng ta xuống liền mà.”

Chỉ trong nháy mắt, hai bóng người lác mình tới, đứng ở trước mặt bọn họ, là hai cô nương xinh đẹp hơn người, một người thì đang thè lưỡi, một người cười hi hi, một đôi mắt đẹp nhanh nhạy trong suốt, toàn tò mò nhìn chăm chăm Long Khiếu Thiên, nhiệt tình chào hỏi.

“Xin chào a.”

Long Khiếu Thiên quay đầu nghi hoặc hỏi Dược Nhi. “Các nàng là.....”

Không đợi Dược Nhi trả lời, hai người thực tự động xưng tên.

“Ta gọi là Tô Dung Nhi, là sư tỷ của Dược Nhi.”

“Ta là Thủy Linh Nhi, sư muội của Dược Nhi.”

Thì ra Dược Nhi có sư tỷ muội a! Long Khiếu Thiên mừng giương lên.

Đối với thân thể của Dược Nhi, hắn vẫn rất ngạc nhiên, nhưng Dược Nhi trời sanh tính lạng yên ít lời, chưa bao giờ nói về chuyện của mình, nay xuất hiện hai sư tỷ muội, vừa mới mẻ lại tò mò, hơn nữa từ ánh nhìn đầu tiên, hắn liền đối hai nha đầu buồn cười này có hảo cảm, cảm giác thật sáng khoái.

Hắn chấp tay nói: “Tại hạ là Long Môn bảo chủ Long Khiếu Thiên.”

“Long đại ca!” Hai người ăn ý nhất trí kêu to, không hề xấu hổ, dễ gọi quả thực giống đã quen biết từ tám trăm năm trước vậy.

Long Khiếu Thiên thoáng chốc cảm thấy thực sự vui vẻ. “Hai vị cô nương kêu ta một tiếng đại ca, về sau chính là muội tử của ta.” Hắn trời sanh tính hào sảng không câu nệ, cũng thích nhất là quen biết những người không câu nệ tiểu tiết giống hắn. (Không chấp nhất chuyện nhỏ nhặt)

“Dạ, đại ca!”

Hắn nhìn không được cười ha ha. “Thật muốn không được nha, Dược Nhi cứ nhiên sao lại có hai sư tỷ muội sáng khoái khôi hài như thế này nhỉ?”

Dược Nhi hừ lạnh. “Khôi hài? Mới là lạ, hai nàng là hai tiểu yêu tinh quỷ quái bướng bỉnh, thích nhất là tìm phiền toái, làm đại ca các nàng, về sau người sẽ hiểu.” Nàng đã mười sáu năm làm nhị sư tỷ, hiểu nhất Dung Nhi cùng Linh nhi có bao nhiêu sự hoạt bát bướng bỉnh, cùng sự mạo hiểm của các nàng, cũng không phải là lên trời xuống biển đơn giản như vậy có thể thỏa mãn các nàng, muốn cùng các nàng ở cùng một chỗ, phải có một trái tim mạnh mẽ một chút mới được.

Nhưng mà nghĩ lại có một chuyện mà nàng vẫn chưa rõ.

“Hai người sao lại ở đây?”

“Chúng ta đến tìm người nha, hắc, người cũng thật khó tìm nha, chúng ta một đường hỏi thăm, trèo non lội suối, không thể tưởng được người cứ nhiên chạy đến Tây Nam này.”

“Đúng vậy, chúng ta vốn không hiểu được, bằng sức lực của người, làm sao có thể đi đến nơi khó khăn thâm sơn cùng cốc như thế này, thì ra là có cao nhân bảo hộ nha.” Nói xong, vừa cười hi hi nhìn về phía vị Long đại ca tướng mạo đường đường, nghĩ rằng nhị sư tỷ ánh mắt thật tốt, nhìn một cái liền chọn trúng Long Môn bảo chủ, Long Môn bảo uy danh hiển hách, các nàng đã được nghe danh.

Thi Dược Nhi vẫn cảm thấy không hiểu như cũ. “Ta có nói với sư phụ, cho ta thời gian một năm đi tìm Hùng Thất, một năm còn chưa tới, tại sao hai người lại đến tìm ta?”

Dung Nhi cùng Linh nhi liếc mắt nhìn nhau, mới nói: “Kỳ thật là chúng ta tự mình muốn xuống núi tìm đến người.”

“Tìm ta? Hai người không ở bên cạnh hầu hạ phu quân, lại xuống núi tới tìm ta, lại phát sinh chuyện gì nữa đây?”

Quả nhiên vẫn là Dược Nhi hiểu biết các nàng nhất, cái gì đều không thể gạt được nàng, cho nên nói, nữ nhân tri kỷ vẫn là nữ nhân, vì thế các nàng đem những chuyện oan ức mấy ngày nay tích lũy trong bụng, toàn bộ nói cho hảo tỷ muội nghe.....

“Đừng nhắc đến hai tên hỗn đản đó nữa, chúng ta không bao giờ để ý đến bọn hắn nữa.”

“Đúng vật chúng ta là vì giận bọn họ, nên bỏ trốn đến đây.”

“Sao lại thế này?”

“Hừ, nói đi nói lại, còn không phải là vì ——”

Vì Sở Ân cùng Đoàn Ngự Thạch như nước với không thể ở gần nhau, vì bọn họ không thể sống hòa bình cùng nhau, vì bọn họ ba ngày thì đánh một trận nhỏ, năm ngày đánh một trận lớn, mỗi ngày quyền cước so chiêu là chuyện bình thường, cứ ba ngày thì đấu một trận, cho dù sư phụ có thể áp chế bọn họ, nhưng không cách nào dập được chiến hỏa đang hùng hực.

Lúc này sư phụ đi Nam Hải, không có người áp chế được bọn họ, toàn bộ Tiên Sơn bị bọn họ đánh muốn tan tác, mỗi ngày sống trong sự phập phồng lo sợ, hai hai nữ nhân rốt cục chịu không nổi, tức giận đến trốn đi, đơn giản nhắm mắt làm ngơ, hơn nữa chạy trốn không thấy bóng người.

Thi Dược Nhi mặt toát mồ hôi nói: “Tức giận đến trốn đi? Theo ta thấy, chỉ có cách duy nhất này hai người mới có thể giải quyết chuyện kia, dùng sự mất tích phân tán lực chú ý của bọn họ, để bọn họ lo mà tìm kiếm các người, mà không còn thời gian chém giết lẫn nhau.”

Tô Dung Nhi cùng Thủy Linh Nhi nhìn không được dùng ánh mắt kính nể, chăm chú nhìn nàng.

“Dược Nhi ~ vẫn là người hiểu chúng ta nhất ~”

“A! Nói chuyện thì được rồi, không nên động một tí là chạy đến hôn ta!” Thi Dược Nhi vội vàng trốn sau lưng Long Khiếu Thiên, miễn cho hai nữ nhân lại muốn dùng nước miếng làm dơ mặt của nàng, ghê tởm muốn chết.

Thủy Linh Nhi khoa trương thờ dài, đối Tô Dung Nhi nói: “Nàng không cần chúng ta hôn đâu.”

Tô Dung Nhi cũng rất ấn ý ra vẻ cảm khái. “Người ta hiện tại chỉ một người có thể hôn thôi, đương nhiên ghét bỏ chúng ta.”

“Hai người các người, nếu ta không dùng độc thuốc các người mới là lạ!”

“Cứu mạng nha!” Hai người thét một tiếng chói tai, tự động dạt ra hai bên, cười to trốn vòng quanh phòng, mà Dược Nhi thì đuổi theo phía sau vui cười tức giận mắng.

Long Khiếu Thiên bật cười ôm giai nhân, cảm thấy có thể hiểu được, cảm tình của ba người là rất tốt, mới có thể như thế vui vẻ náo loạn như thế, mà hắn cũng nhìn thấy được một mặt khác của Dược Nhi, kinh hi phát hiện, thì ra nàng cũng nghịch ngợm, cũng giống một tiểu cô nương náo loạn như vậy.

Một trận cười đùa sau đó, Long Khiếu Thiên uống vào chén thuốc mà Thi Dược Nhi hâm chế, không bao lâu thì buồn ngủ, tỉnh đường được một ngày, hôm sau, bốn người liền ra đi.

Tô Dung Nhi cùng Thủy Linh Nhi mới rời đi Tiên Sơn, còn chưa muốn trở về. còn Thi Dược Nhi vì đã lấy được Hùng Thất liền muốn trở về Tiên Sơn, Thi Dược Nhi bởi vì hai vị sư tỷ muội yêu cầu quá không từ chối được, đành phải đáp ứng đi Long Môn bảo trước.

Như vậy cũng tốt, đội Khiếu Thiên khôi phục nguyên khí, có Dung Nhi cùng Linh Nhi làm bạn, ở trên đường cũng có thể chiếu cố lẫn nhau, vì thế bốn người, bước trên đường hướng về phía Long Môn bảo.

Bù phần hôm qua cắt mất một đoạn

“Ta không sao.”

“Còn nói không có việc gì?! Người sắc mặt tái nhợt, thân mình lạnh ngắt, là trúng vu độc, trời ơi, vu độc này ta chưa từng giải qua, cũng không biết được có thể cứu người được hay không?”

Đưa hắn đến nằm trên giường, nàng xuất ra sơ hữu dược liệu, nghĩ rằng hắn ăn qua giải độc hoàn của mình, hơn nữa nội lực thâm hậu, sức sống mạnh mẽ, chắc là có thể chống đỡ tiếp tục; Muốn là nghĩ như vậy, nhưng hai tay của nàng cũng không vững mà phát run! Đã cứu nhiều người như vậy, lần đầu tiên nàng cảm thấy sợ hãi, sợ chính mình cứu không được hắn.

Nếu hắn chết, nàng phải làm sao bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Nộ Bảo Chủ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Chương 10

Trở lại Long Môn bảo, phải mất hết nửa tháng.

Long Môn bảo vừa nghe đến đại bảo chủ trở về, nhị bảo chủ lập tức dẫn theo người, đến trước cửa nghênh đón.

Bởi vì lúc trước Triệu Kiệt cùng Dương Trung đã trở về thông báo qua, cho nên nhị bảo chủ đã hiểu được chuyện Thi cô nương chỉ do hiểu lầm.

Nhưng mà khi hắn nhìn thấy đại ca mang theo cô nương kia trở về, hai người cùng cười chung một con ngựa thì trong lòng hắn đã biết Long Môn bảo sắp có tin vui.

“Cái gì!” Lí Thu Sương vẻ mặt khiếp sợ trừng mắt nhìn nha hoàn. “Đại biểu ca muốn kết hôn cùng yêu nữ kia? Ngươi không có nghe lầm chứ?”

“Tiểu thư, nô tỳ không có nghe lầm, xác thực quả thật nghe được đại bảo chủ cùng nhị bảo chủ nói, muốn cưới Thi cô nương kia vào nhà, chờ vết thương lành, sẽ đi nhà gái cầu hôn.”

Lí Thu Sương giống như sấm nổ bên tai, nàng từ thuở nhỏ ái mộ đại biểu ca, thế nhưng lại muốn cưới nữ nhân khác, hơn nữa, lại là yêu nữ kia?!

“Đại biểu ca điên rồi sao!”

Làm sao có thể cưới nàng! Không, ta không đồng ý!”

Lí Thu Sương tức giận bóp cái chén, sôi sục. Đến Long Môn bảo từ năm mười hai tuổi, nàng liền tin tưởng sẽ có một ngày, nàng sẽ gả cho đại biểu ca, trở thành thiên hạ đệ nhất bảo, đại bảo chủ phu nhân, vì thế, cho nên nàng không ngừng học tập những sự việc của bảo, âm thầm tự cho mình là bảo chủ phu nhân tương lai.

Ai ngờ trên đường nhảy ra một tên Trình Giảo Kim, vọng tưởng chiếm địa vị của nàng, nàng đã chuẩn bị kế hoạch từ lâu làm sao có thể để người khác đoạt trên tay nàng được!

“Tiểu thư, vậy phải làm sao bây giờ mới tốt?”

“Đi! Chúng ta đi tìm â yêu nữ kia!”

Lí Thu Sương mang theo nha hoàn, quyết định tìm yêu nữ kia lý luận, nàng cũng không tin, chính mình đâu không lại nàng ta.

Đoàn người đi vào Hoa đào viện, quả nhiên thấy yêu nữ kia.

“Yêu nữ, đứng lại!”

Thi Dục Nhi quay đầu lại, tò mò nhìn sao lại ra một đám nương tử quân ào ạt đến gần, sau đó lại nhìn đông, nhìn sang tây, còn trước nhìn sau, vẻ mặt hoang mang.

“Ta gọi là ngươi!” Lí Thu Sương chỉ vào mũi của nàng phẫn nộ nói, chỉ chốc lát sau, một nhóm nha hoàn vây quanh mình nàng.

“Ngươi bảo ta yêu nữ?”

“Hừ! Ngươi dùng sắc đẹp mê hoặc đại biểu ca của ta, không phải yêu nữ là cái gì!”

Thi Dục Nhi tò mò đánh giá nàng. “Ngươi là.....”

“Tiểu thư của chúng ta là biểu muội của đại bảo chủ, xuất thân danh môn thế gia, không giống ngươi lai lịch không rõ, nha đầu sơn dã không hiểu quy tắc!” Nha hoàn bên cạnh nói.

“Nha? Thì ra ngươi là biểu muội của đại bảo chủ a, xin hỏi ta có chọc tới ngươi sao?”

Lí Thu Sương hừ lạnh. “Ta cũng không quanh co lòng vòng cùng ngươi nói trắng ra, tại Long Môn bảo này, chỉ có ta mới có tư cách làm bảo chủ phu nhân, ngươi tốt nhất thức thời rời khỏi đi.”

Thi Dục Nhi tình ngộ gật gật đầu. “Thì ra là thế a, ngươi thích đại bảo chủ.”

“Ta cùng đại biểu ca thuở nhỏ thanh mai trúc mã, cũng quyết ý gả cho hắn, nếu hắn muốn cưới vợ, phải cưới là ta, ngươi tốt nhất nên thông minh một chút, đừng cản đường ta.”

“Nếu không?”

“Nếu không có xảy ra chuyện gì, đừng trách ta không cảnh cáo ngươi trước!”

Nhìn thấy đối phương lộ ra kinh hoàng thần sắc, Lí Thu Sương rất đắc ý mình uy hiếp thu được hiệu quả, nhưng mà, đối phương cư nhiên hạo ý khuyên nàng.

“Ngươi trăm ngàn lần cũng đừng đắc tội Dục..... Ách, đừng đắc tội ta, bằng không ngươi sẽ hối hận không kịp.”

“Ngươi thật to gan, trái lại dám uy hiếp ta?!”

“Suyt, đừng lớn tiếng như vậy, ta là thật sự là suy nghĩ vì ngươi.” “Thì Được Nhi” Tận tình khuyên bảo .

“Tốt! Ngươi lớn mật lắm, chúng ta chờ xem!” Nói xong, Lí Thu Sương đem người, đoàn người nối đuôi nhau rời đi.

Đội cho đám người kia đi khuất, “Thì Được Nhi” hết nhìn đông tới nhìn tây, xác định mọi nơi không có người, liền nhấc tay nhẹ nhàng vung lên, gương mặt tuyệt mỹ lạnh lùng kia, nháy mắt biến thành một khuôn mặt tươi cười thanh tú động lòng người.

Tô Dung Nhi muốn đùa vui một chút, giả dạng Được Nhi đi dạo xung quanh, tự dưng bị người ta đến ra oai phủ đầu?! May mắn là gặp được nàng, nếu là gặp phải Được Nhi, nữ nhân này nhất định sẽ hối hận chính mình từng sống trên đời, bởi vì Được Nhi là không thể trêu vào a!

Nàng nhanh đi nói cho Linh nhi biết, hảo cùng nàng thương lượng cách đối phó mới được.

Bóng dáng xinh đẹp nhẹ nhàng lướt đi, hướng vườn trúc chạy nhanh đến.

Lí Thu Sương thở phào đi tới, nha hoàn một bên lo lắng hỏi: “Tiểu thư người thấy sao, nàng ta có chịu nhượng bộ không?”

“Nàng ta nếu không chịu, ta sẽ có biện pháp.”

“Tiểu thư là muốn.....”

“Nếu tình thế bất buộc, đành phải nhờ nữ nhân kia giúp một tay.”

“Tiểu thư muốn tìm cô nương mà ba tháng trước tìm đến tự xưng là cháu gái mẫu thân của tiểu thư?”

“Sao vậy? Không ổn sao?”

“Không biết tại sao, nô tỳ mỗi lần gặp nàng ta, liền cảm thấy lạnh sống lưng, trong lòng sợ hãi, tiểu thư thật sự tin tưởng nàng là cháu gái của lão phu nhân?”

“Nàng ấy có tín vật của nương ta, hơn nữa những chuyện ta nói với nương của ta trước kia, nàng đều biết rành mạch, kể rõ đầu đuôi, nếu không phải cháu gái của nương, làm sao biết được di chúc của nương lúc lâm chung, muốn ta dù bằng cách nào cũng phải trở thành Long Môn bảo, bảo chủ phu nhân?”

“Nói như vậy cũng đúng, nhưng..... Nô tỳ vẫn cảm thấy.....”

“Được rồi, được rồi, xem ngươi nhất gan, nếu ngươi sợ như vậy, thì đừng đi theo ta, tự ta đi tìm nàng ấy.”

“Nô tỳ không phải ý tứ này, nô tỳ đi theo tiểu thư là được.”

Lí Thu Sương lúc đầu định dùng tình cảm chân thật của mình để biểu ca động lòng, cho nên chần chờ không đồng ý lời đề nghị của nữ nhân kia, nhưng tình thế trước mắt bất lợi, cùng quá hóa liều, đành phải tìm cô nương kia nhờ giúp đỡ.

Trải qua hành lang dài, nàng vừa quẹo vào một hành lang, lại chạm mặt với Thì Được Nhi.

“Nha!” Nàng thở hắt vì kinh ngạc, trừng lớn ánh mắt nhìn thẳng người trước mắt.

Trải qua hành lang dài, nàng vừa quẹo vào một hành lang, lại chạm mặt với Thì Được Nhi.

“Nha!” Nàng thở hắt vì kinh ngạc, trừng lớn ánh mắt nhìn thẳng người trước mắt.

Thì Được Nhi mỉm môi cười cười. “Thực xin lỗi, làm ngươi sợ.”

Lí Thu Sương nhìn nàng từ trên xuống dưới, mới ngạc nhiên nói: “Ngươi tại sao đi đến nơi này?”

Thì Được Nhi nháy mắt mấy cái, trả lời: “Ta? Dùng chân đi tới a.”

Rõ ràng vừa mới chạm mặt ở Hà đình, hai người vừa mới gặp nhau, nhưng mà trong chớp mắt, lại ở trong này gặp được nàng, đây là có chuyện gì?

Lí Thu Sương nghĩ đến đối phương là cố ý trêu chọc nàng, không biết dùng phương pháp gì, vụng trộm chạy đến phía trước để dọa nàng. Hừ! Nàng mới không dễ dàng bị dọa đến như vậy. chạm vào được đối phương đang rõ ràng đứng ngay trước mắt.

“Giả thần giả quỷ, ta cảnh cáo ngươi, đừng tưởng rằng đại biểu ca thích ngươi, là có thể muốn làm gì thì làm, ta cũng không phải dễ chọc, cút ngay!” nàng mới dùng tay muốn đẩy đối phương ra, nhưng ngay cả góc áo đối phương cũng chưa đụng tới, ngược lại thiếu chút nữa bị té nhào về phía trước.

Nàng run sợ, tưởng mình không nhắm chính xác, lại ra tay lần nữa, nhưng mà cho dù nàng làm như thế nào vẫn không chạm vào được đối phương.

Nàng không tin, kêu tất cả nha hoàn vây quanh đối phương, nàng không dạy dỗ nữ nhân này thật tốt là không thể! Nhưng không biết cho dù dùng cách

nào, nàng ra tay như thế nào, nữ nhân kia vẫn không thấy, không biết bằng cách nào cô nương kia đã đứng ở ngoài vòng tròn, cười hi hi nhìn các nàng.

Lí Thu Sương nhất thời toàn thân sợ hãi. Chẳng lẽ cô ta quả thật là yêu nữ?

“Ngươi, ngươi nhớ kỹ cho ta! Đi!” Thật sự rất tà môn! Nàng nhất thời co rúm lại, không dám lại lưu lại.

“Đi? Không chơi à?” Thủy Linh Nhi nhìn đám kia nữ nhân vội vàng tránh ra, vẻ mặt tiếc nuối, bởi vì nàng chơi có đủ đâu!

Nàng đội mặt nạ do Dung Nhi dịch dung thành Dược Nhi, ở Long Môn bảo đi dạo chung quanh, muốn biết người ở Long Môn bảo có đối xử với Dược Nhi có tốt hay không? Không thể tưởng được vừa rồi nữ nhân kia cư nhiên không biết sống chết dám khi dễ nhị sư tỷ?! May mắn là gặp được nàng, nếu không giờ phút này nữ nhân kia đã không biết bị nhị sư tỷ chỉnh thế thảm như thế nào.

Không biết Dung Nhi chạy tới chỗ nào chơi? Tìm khắp nơi không thấy.

Long Môn bảo này cũng thật lớn a, nàng đành phải tiếp tục đi dạo, tin tưởng sớm hay muộn sẽ tìm được đại sư tỷ.

Phượng ảnh chợt lóe, nhanh như chớp liền không thấy bóng người.

Long Khiếu Thiên cảm thấy, mình là nam nhân hạnh phúc nhất trên thế giới!

Nằm ở trên giường tĩnh dưỡng đã nhiều ngày, Dược Nhi cẩn thận chiếu cố hần. Có giai nhân y thuật cao minh hầu hạ ở bên, sức khỏe hần phục hồi rất nhanh, khí sắc cũng tốt hơn, không giống vài ngày trước đó nửa mê nửa tỉnh, cần nhờ hai vị tiểu muội ở trên đường bảo hộ hần.

Mỗi ngày vào buổi trưa, phải uống một chén thuốc, cho dù đắng như uống phải mười cân Hoàng Liên, nhưng có Dược Nhi đút hần uống, dù đắng như thế nào khi hần uống vào cũng ngọt như đường.

Thị Dược Nhi nhẹ nhàng thổi chén thuốc đang bốc hơi nóng, thấy nguội bốt, mới đưa thìa gắp lên trước mặt hần. “Đây, uống một ngụm.”]

Long Khiếu Thiên vâng lời y như mảnh hồ hóa thành con mèo nhỏ ngoan ngoãn, uống từng chút một chén thuốc nàng đưa đến. Kỳ thật hần có thể một hơi uống sạch, nhưng sau đó sẽ không có cơ hội được mỹ nhân chăm sóc.

Bị trúng loại vu độc này thực đáng giá, chẳng những được lòng của mỹ nhân, còn được nàng tận tình chăm sóc.

“Cười cái gì?” Nàng hờn dỗi hỏi, tự nhiên toát ra nét quyến rũ của một thiếu nữ, làm hần tâm thần rung động.

“Ta hận không thể lập tức cưới ngươi nhập môn”

“Gấp cái gì, dưỡng thương cho tốt rồi nói sau.”

“Gấp, phi thường gấp.” Trong lời của hần đầy ẩn ý, nàng lập tức hiểu, gương mặt không biết tại sao đỏ ửng lên.

“Dù sao ta sớm hay muộn cũng là người của ngươi, chỉ cần ngươi dưỡng cho thân thể thực sự khỏe, đến lúc đó ta.”

“Như thế nào?” Ánh mắt hần rạng rỡ, vẻ mặt chờ mong.

Nàng thấp mặt, ngượng ngập nói: “Tùy ngươi xử trí.”

Lời này, có thiếu quả tương đương thuốc bổ, làm cho tinh thần hần phấn khởi, khó kìm lòng nổi, cầm lấy bát thuốc, uống một hơi cạn sạch.

“Ai nha, cẩn thận nóng nha.” Nàng vội vã gơ tay ngăn cản, nhưng ngược lại lại rơi vào bàn tay thô to của hần.

“Ta tốt hơn nhiều.” Hần kéo nàng đến gần, ý tứ chính là, hần bây giờ đã chờ không kịp muốn nếm thử hương vị của nàng.

“Ngươi thật là.” Môi nàng cong lên, nhưng trên gương mặt lại đầy ắp sự dịu dàng.

Mấy ngày nay, hai người đều không có một cơ hội nào, lúc trước là vì có Dung Nhi cùng Linh nhi, sau khi trở lại Long Môn bảo, bí mật khó giữ nếu nhiều người biết, liền càng không cơ hội, cho nên hần tùy ý hần ôm vào trong lòng, hôn lên cái cổ trắng làm càn, liền. Ân, khiến cho hần ăn mấy cái, giải khát đỡ thêm một chút.

“Nha!”

Đột nhiên vang tới tiếng thét chói tai, làm cho hai người vội vàng tách ra, đồng thời kinh ngạc nhìn phía người đang xông tới.

Lí Thu Sương chỉ vào Thị Dược Nhi, vẻ mặt kinh hoàng mấp máy môi. “Ngươi ngươi —— Ngươi làm sao có thể ở trong này?”

Vừa rồi nàng rõ ràng cùng nữ nhân này ở phía trước viện nói chuyện, nhưng mà mới xoay người rồi đi, lại ở trong này gặp gỡ nàng, sợ tới mức nàng kinh hoảng thét chói tai, hoàn toàn đã quên ở trước mặt đại biểu ca, phải bảo trì ôn nhu uyển chuyển hàm xúc.

“Yêu nữ! Ngươi quả nhiên là yêu nữ!”

“Thu Sương, không thể vô lễ!” Long Khiếu Thiên khiển trách.

“Đại biểu ca, nàng thật là yêu nữ, vừa rồi muội mới ở phía trước viện gặp nàng, không hiểu được nàng dùng yêu pháp gì, cư nhiên lại chạy đến đây!”

Thi Dược Nhi chậm rãi thu ánh nhìn đầy mỉa mai, vẻ mặt chuyển sang lạnh như băng. Nàng hận nhất người ta kêu nàng yêu nữ, biểu muội này, từ ngày đầu tiên nàng đi vào Long Môn bảo, đã không hề có thái độ hòa nhã với nàng, bây giờ lại mắng nàng yêu nữ?!

“Câm mồm! Thu sương, cho dù muội là biểu muội ta, nếu đối với Dược Nhi bất kính, ta cũng sẽ không tha cho muội!”

Đại biểu ca chưa bao giờ đối nàng dùng lời lẽ nghiêm khắc tàn khốc, thế nhưng vì một người ngoài, lại đối biểu muội thuở nhỏ cùng nhau trưởng thành phát giận?!

Lí Thu Sương tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, hốc mắt phỉếm hồng, dậm chân nói: “Vì nàng, huynh là muội!”

“Nàng là bảo chủ phu nhân tương lai, bất luận kẻ nào cũng không được vô lễ với nàng, bao gồm cả muội, mau xin lỗi!”

“Không! Muội không xin lỗi! Muội vẫn nói, nàng là yêu nữ!”

“Câm mồm, muội dám mắng một câu nữa, ta không buông tha muội!”

Lí Thu Sương không khỏi lui về phía sau từng bước, bởi vì nàng chưa từng gặp qua đại biểu ca dùng ánh mắt lạnh lẽo như thế trừng nàng, giống như nàng thật sự chỉ cần lại mắng một câu, hẳn sẽ nói được làm được, tuyệt không khoan thứ.

Nàng cắn cánh môi, hai hàng nước mắt lập tức rơi xuống. “Đại biểu ca thôi, ta không bao giờ để ý

ngươi nữa!” Nói xong liền khóc chạy đi,

nàng không thể chịu đựng được, đại biểu ca cư nhiên nói với nàng như vậy, nói

không buông tha nàng, hẳn không buông tha nàng!

Hảo, nếu hẳn vô tình, cũng đừng trách nàng vô

nghĩa! Nàng là bị bức, là thân bất do kỷ, vị trí bảo chủ phu nhân này, nàng

tuyệt không tặng cho người khác, cho dù không từ thủ đoạn, nàng cũng muốn đạt tới

mục đích! Lí Thu Sương trong lòng oán hận thề.

“Thuốc này thật sự hiệu nghiệm như vậy?”

“Đây là Miêu Cương Thất Hiệp Lan, mặc dù là người

bách độc bất xâm, cũng khó mà không chế tác dụng của nó, chỉ cần cho nó vào bát

canh, Long Khiếu Thiên kia chính là người ngươi.”

Lí Thu Sương nhìn bình sứ trong tay, bất an hỏi: “Thật sự hiệu quả như vậy? Không gạt ta?”

“Ta nói rồi, ta được sự ủy thác của nương ngươi,

đến giúp ngươi; Cho ngươi trở thành bảo chủ phu nhân, là tâm nguyện lớn nhất của

bà lúc còn sống.” Hắc y nữ tử đang nói

chuyện, có miếng vải đen sa che khuất nửa khuôn mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt, lóe

quý quang tà mị, dễ dàng thuyết phục nữ nhân ngu ngốc trước mắt này.

Lí Thu Sương hạ quyết tâm, chỉ cần có thể gả cho đại

biểu ca, cùng hắn viên phòng, cho dù sau đại biểu ca có tức giận, cũng không về

phần không đúng sao này nàng sẽ phụ trách, bởi vì nàng hiểu biết đại biểu ca.

Cẩn thận nhận lấy bình sứ, Lí Thu Sương trước khi rời đi, nhìn cô gái mặc áo đen nói: “Tôi nay ta sẽ đưa hàng hóa lại đây, nhưng ngươi đừng đi ra ngoài, để cho người ta phát hiện sẽ không tốt lắm.”

“Yên tâm, trước khi giúp ngươi được thành công, ta sẽ vẫn im lặng đợi ở trong này, chỗ nào cũng không đi.”

Lí Thu Sương gật gật đầu, liền đi ra ngoài, đóng cửa lại.

Hắc y nữ tử sau khi nàng rời đi, mắt lộ hung quang, phát ra tà ác cười.

Lãnh Vô Sương vào trong Long Môn bảo ẩn nấp đã lâu, quan phủ cùng nhân sĩ giang hồ đều đều đang truy sát nàng, thương thì nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, ai mà lường trước được, nhận độc “Góa phụ đen” như nàng lại trốn ở trong khuê phòng biểu tiểu thư Long Môn bảo.

Chỉ cần nữ nhân nữ nhân ngu ngốc kia thành công khi hạ Thất Hiệp Lan vào canh của Long Khiếu Thiên, như vậy nàng liền lợi dụng lúc đối phương thần trí không rõ sẽ giết hấn, cho dù giết không được, đối phương nếu không đúng lúc cùng nữ nhân ái ân, cũng sẽ thất không đổ máu mà chết. (Thất không: Hai tai, hai mũi, hai mắt, và miệng.)

Nàng hận Long Khiếu Thiên, hận nam nhân này đã hủy Ngọc Linh Cung của nàng, hủy đi tâm huyết của nàng, lại hủy luôn dung nhan của nàng! Đứng ở trước gương đồng, nàng kéo sa màn đen xuống, trên gương đồng hiện ra gương mặt dữ tợn, không có cái mũi.

Một tiếng hít không khí thật nhẹ truyền đến, truyền vào trong tai Lãnh Vô Sương.

“Ai!” Lãnh Vô Sương lập tức bắn ra độc phiêu, chỉ nghe ngoài cửa sổ thét lớn một tiếng, có bóng dáng lác mình mà chạy, nàng lập tức phá cửa sổ phi thân đuổi theo.

Tô Dung Nhi chạy trốn chết! Nàng nghe được một đại bí mật, nhanh chút đi nói cho Long đại ca cùng Dược Nhi mới được, nhưng là mới chạy không bao lâu, liền thấy toàn thân ứa ra mồ hôi lạnh.

Trên phi tiêu kia khẳng định có độc, nàng không lo lắng, bởi vì nàng đã uống giải độc hoàn của Dược Nhi, không chết được, nhưng hai loại dược tính ở trong cơ thể cùng nhau chống lại, liên quan đến hành động

bị ảnh hưởng.

Nếu không bị dung nhan đáng sợ của nữ nhân kia dọa

đến, nàng cũng sẽ không tiết lộ hành tung, hơn nữa vết máu ven đường không cần

thận bại lộ hành tung, rất nhanh, liền bị nữ nhân đáng sợ kia đuổi theo.

“Xem người chạy đi đâu!”

Nàng quay đầu lại, trái tim cơ hồ muốn ngừng đập, mắt

thấy chính mình sắp trốn không khỏi mũi kiếm đối phương đang đâm tới, mạng nhỏ này

của nàng sẽ khó giữ được.

Cơ hồ lúc mũi kiếm cách ngực nàng khoảng ba tấc, một

luồng kinh khí mạnh mẽ đánh úp lại, đem mũi kiếm gãy làm hai, đồng thời ôm nàng

vào lòng.

Tô Dung Nhi cảm thấy một loại hơi thở quen thuộc, khi

nàng hoàn hồn, phát hiện chính mình bị ôm vào trong khuỷu tay khỏe mạnh, người

đang ôm nàng, đang xanh mặt, giống như là lửa cháy đến tận móng, chỉ cần chậm một bước là ngàn thu vĩnh biệt.

“Đoàn Lang!”

Nàng vui vẻ ôm chặt phu quân.

Đoàn Ngự Thạch xanh mặt. “Người bị thương!” May mắn hẳn đúng lúc tìm được tiểu thê tử, nếu

không một kiếm kia chắc chắn đã lấy mạng nhỏ của nàng, vừa nghĩ đến toàn thân hẳn

lại đổ mồ hôi lạnh.

“Chỉ một vết thương nhỏ thôi ta không sao, người lại

cứu ta, đây là lần thứ ba, thật tốt quá, kiếp nạn của ta rốt cục đã xong!” Tô

Dung Nhi vui vẻ cười nói, hoàn toàn không sợ hãi chạy trốn trời chết nữa, ngược

lại cảm thấy chính mình vận khí thật sự là quá tốt, bởi vì sư phụ từng nói nàng

có ba lượt kiếp nạn nguy hiểm đến tánh mạng, chỉ cần tránh được, liền từ nay về

sau thái bình vô sự.

Một nàng còn cười được, hẳn bị dọa đến mất nửa cái

mạng đôi ánh mắt sắc bén nhìn thấy hắc y nữ tử vọt tới, cả người phát ra ra sát

khí.

Nhện góa phụ đen Lãnh Vô Sương không dự đoán được

trên đường lại xuất hiện một người, làm hỏng chuyện tốt của nàng.

Nàng không biết được người tới người nào, nhưng đối

phương lại có thể lấy khí kinh cốt đứt kiếm của nàng, có thể thấy được võ công

cao cường, nếu sự tích bại lộ, nơi đây không nên ở lâu, liền phi thân rời đi —

“A, đừng

cho ả chạy thoát! Mau ngăn ả lại!”

“Ngươi theo ta trở về!” Gầm nhẹ mệnh lệnh, ở bên tai nàng căn nhắc
phun khí.

“Làm gì !” Nàng nhú mày tròng mắt nhìn phu quân, cánh
tay đang giữ chặt lấy thắt lưng so với thiết liên còn vững chắc hơn, làm nàng
không thể giãy dụa.

Từ khi tiểu thê tử bỏ đi không lời từ giả, rời nhà
trốn đi, hần liền ngày đêm không ngừng tìm kiếm, thật vất vả mới tìm được nàng,
đúng là nhìn thấy hình ảnh nàng bị người ta đuổi giết kinh tâm động phách, cho
dù trái tim hần có mạnh mẽ đến mức nào, cũng sớm hay muộn bị nàng dọa ngừng đập!

Rõ ràng vừa mới tìm được đường sống trong chỗ chết,
không phải nên là sợ tới mức trốn ở trong lòng trượng phu, khóc kể chính mình
có bao nhiêu sợ hãi sao? Nàng cư nhiên còn tính đuổi theo, nàng đánh không lại
người ta, hần thật sự là muốn nuốt sống nàng.

“Ngươi giải thích cho ta đây là có chuyện gì? Nữ
nhân kia vì sao phải giết ngươi?”

“Ả là người xấu, ả muốn hại Dược Nhi cùng Long đại
ca, bị ta nghe được kế hoạch của ả, cho nên muốn giết ta diệt khẩu. Ngươi mau
thả ta ra, ta phải lập tức đi nói cho Long đại ca, nếu không đã muộn liền thảm
!” Nàng càng không ngừng giãy dụa .

Đoàn Ngự Thạch vốn đang có rất nhiều lời định giáo
huấn nàng, nhưng tình huống tựa hồ có chút cấp bách, quyết định trước nên làm
rõ ràng nói sau.

“Ta cùng ngươi đi.”

Rõ ràng nghe nói Thi Dược Nhi này không có võ công, tại sao khinh công lại rất cao như thế? Mặc kệ ả đuổi như thế nào cũng không kịp.

“Xú nha đầu, đừng trách ta ra tay độc ác!” Hai mũi phi tiêu không hề báo động trước bắn về phía Thủy Linh Nhi.

“A, thối lão thái bà! Đuổi không kịp thì dùng phi tiêu, rất gian trá !” Nàng vừa trốn vừa mắng, kết quả phi tiêu phóng tới ngày càng nhiều, càng dày đặc,
làm hại nàng một bên muốn tránh phi tiêu, một bên vừa muốn nghĩ biện pháp đem nữ nhân này dẫn vào Long Môn bảo.

Nàng vội vàng chạy trốn, không chú ý tới một bóng dáng thon dài màu trắng, đang chờ nàng chui đầu vô lưới.

Thủy Linh Nhi vừa thấy đến gương mặt tuấn mỹ kia, lập tức ngây ngốc sững sờ —— bởi vì rất ngoài ý muốn, làm hại tay chân vốn nhanh nhẹn của nàng
nhất thời chậm chạp, ngược lại bị đối phương chớp lấy.

Nàng ngẩng đầu, nhìn thấy gương mặt hé ra trầm tĩnh lãnh lùng, phát ra một sự tức giận tà mị, bởi vậy có thể thấy được, nàng rời đi không lời từ biệt,
đường như làm cho người nào đó rất giận dữ.

Nàng chợt dạ mở miệng: “Hắc..... Đã lâu không thấy a Sở đại ca, ngươi muốn tìm Linh nhi đúng hay không? Ta cái này ——”

Sở Ân không đợi nàng nói xong, liền vung tay hướng ra phía sau nàng, bắn ra hai luồng bóng đen, chỉ nghe nhện “Góa phụ đen” hét thảm một tiếng, bởi vì hai con rắn nhỏ màu đen chui vào trong quần áo ả, sợ tới mức ả nhảy dựng lên.

Sở Ân nhìn như không thấy, một đôi mắt lạnh lùng từ đầu đến cuối nhìn chăm chăm vào Thủy Linh Nhi, trầm thanh nói: “Ngươi còn muốn cái trang tới khi nào? Nghĩ là đội mặt nạ, ta sẽ không nhận ra ngươi sao?”

Thủy Linh Nhi chợt dạ thè lưỡi, xấu hổ cười theo, thềm mắng chính mình thật ngốc, Dược Nhi làm sao bay lên nóc nhà? Phu quân tất là nhận ra khinh công của nàng mà biết được. Ai, thực đáng tiếc, diễn cũng không giống.

“Ngươi rất tức giận?” Nàng sợ hãi hỏi.

Theo gương mặt tuần tú lạnh lùng kia, đáp án rõ ràng.

“Làm sao lại gặp nữ nhân kia?” Tiểu thê từ đi mà không nói, gấp đến độ hần chung quanh tìm người, nhưng hần giận nhất là, nàng lại tự đặt mình vào tình cảnh nguy hiểm.

Thủy Linh Nhi tò mò hỏi: “Ngươi biết nàng ta?”

Đôi mắt tuần mỹ đầy tà khí, lạnh lùng ngạo nghễ nhìn nữ nhân sắc mặt đã biến thành xanh tím, đang thống khổ giãy giụa.

“Ả ta là nhện độc “Góa phụ đen” Ngọc Linh Cung chủ Lân Vô Sương, trên đời này độc nhất nữ nhân, nhờ ngươi may mắn mới không bị trúng độc tiêu của nàng ta, theo ta thấy, dường như ả ta bị trọng thương chưa lành, nếu không không dễ dàng như vậy bị độc xà của ta cắn được.”

Thủy Linh Nhi vừa nghe, rất là hưng phấn. “Ả chính là nhện “Góa phụ đen”? Thật tốt quá, phu quân, ngươi giết chết nàng, từ nay Long Môn bảo đã có thể thái bình, Dược Nhi nếu biết nhất định sẽ thật cao hứng”

Sở Ân không rõ tiểu thê từ vì sao đột nhiên trở nên phấn khởi như thế, nhưng mà khi thấy nàng gất gao ôm hần vui vẻ, khuôn mặt lạnh lùng kia cũng không tự giác trở nên nhu hòa.

“Ngươi tốt nhất nên giải thích với ta, rốt cuộc lại đang làm cái trò gì?”

Long Môn bảo đột nhiên xuất hiện hai vị khách quý, nếu là bằng hữu của tiểu thư Dược Nhi, tự nhiên tôn sùng là thượng khách khoản đãi.

Mọi người chỉ biết hai vị này là phu quân của Dung Nhi cùng Linh nhi, cũng không hiểu được, hai nam nhân này nổi danh bốn phương Đoàn tướng quân, cùng với Miêu Cương Tà Vương Sở Ân, bởi vì bọn họ đều mang mặt nạ.

Trên mặt của Đoàn Ngự Thạch đã sớm bị dịch dung che khuất do sự ra tay khéo léo của Dung Nhi, hoàn toàn không có khí thế hùng mãnh của võ tướng, còn thập phần thân thiết tươi cười khả ái. Đường nhiên không phải hần cười, mà là mặt nạ đang cười.

Về phần Sở Ân

thì gương mặt giả thành nam tử bình thường, gương mặt tuần mỹ bị da giả tục tăng che dấu đi phong độ nho nhã kia, nhìn qua giống như là tiêu sư ở phương bắc. (Tiêu sư: người trong bảo tiêu, bảo vệ các món hàng mà người ta yêu cầu.)

Vì sao phải hoảng sợ mà dùng thuật dịch dung? Lý do rất đơn giản, cả hai bọn họ đều bị triều đình truy nã, một người là cãi lại mệnh lệnh của hoàng thượng, không chịu cưới công chúa, một người còn lại là mọi người ở Trung Nguyên đều muốn chặt thủ cấp hần, bởi vì thực đáng giá, chỉ có Long Khiếu Thiên biết được thân phận thật của bọn họ.

Nếu bọn họ là phu quân của hai vị tiểu muội, lại vì Long Môn bảo cùng võ lâm trừ hại, Long Khiếu Thiên tự nhiên xem bọn hần là người một nhà, hần khí khái sáng khoái, đối với bọn họ hết lòng khoản đãi.

Ba tháng sau, Long Khiếu Thiên rốt cục hoàn toàn bình phục, có thể như ý nguyện mang theo Dược Nhi trở về Tiên Sơn, chính thức hướng sư phụ nàng cầu hôn.

(Sáu người đồng hành trở về, nói vậy này dọc theo đường đi không tịch mịch, nhất định thực náo nhiệt.)

(Tất nhiên rồi.)

Long Khiếu Thiên cúi đầu nhìn về phía giai nhân, chỉ thấy nàng mở to mắt, ánh mắt lúc nào cũng nhìn chăm chăm về phía hai người đang cười ngựa ở phía sau.

“Ngươi đang lo lắng cái gì?”

“Ta sợ kia hai người lại đấu tiếp.”

Long Khiếu Thiên nghe xong cười ha ha, lơ đãng.

“Ngươi lo lắng nhiều rồi, ta thấy Sở huynh cùng Đoàn huynh hai người trong mấy tháng nay vẫn bình yên vô sự mà, như thế nào tự dưng đấu đá nhau?”

Chuyện Đoàn huynh cùng Sở huynh không hợp nhau, Long Khiếu Thiên sớm nghe hai vị tiểu muội nói, nhưng hắn chỉ cho là các nàng nói hơi khoa trương một tí.

“Bọn họ đi cùng nhau, sẽ sinh ra chuyện phiền phức.”

“Ta thấy hai người bọn họ không có điểm nào giống như các người nói thủy hỏa bất dung? Ở Long Môn bảo ba tháng, một lần cũng chưa thấy qua trường hợp hai người chém giết nha.” Hắn chỉ cho là nói quá sự thật.

“Đó là bởi vì bọn họ nể mặt người, không muốn đem Long Môn bảo hủy đi, một khi ra khỏi Long Môn bảo, thì đâu còn gì để ngại nữa.”

Long Khiếu Thiên dừng lại, như là đột nhiên tỉnh ngộ. “Người không cần ta dẫn đại đội xe ngựa, chờ sáng lễ đi Tiên Sơn trước, chỉ cần vài người cùng nhau đi thế này, là muốn đi mau một chút?”

“Ừm” Nàng gật đầu. “Đây chỉ là nguyên nhân thứ nhất.”

“Còn một nguyên nhân khác đâu?”

“Tiên Sơn của chúng tôi không thích những lễ nghi phiền phức của thế tục, chỉ cần người theo ta cùng trở về bái kiến sư phụ là được rồi.”

“Nhưng nếu làm như vậy, làm cho ta cảm thấy cấp bậc lễ nghĩa không chu toàn, cũng có vẻ Long Khiếu Thiên ta keo kiệt.” Đối với việc này, hắn vẫn canh cánh trong lòng, hắn thầm nghĩ làm cho nàng hiểu được, có thể cưới nàng làm vợ, đối với hắn mà nói là việc quan trọng đến như thế nào.

Dược Nhi nhẹ nhàng tựa vào trong lòng hắn, ôn nhu nói: “Tâm ý này của người, sư phụ sẽ hiểu mà, ta vốn không đem tiền của tài bảo để vào mắt, người luôn hiểu, phải không?”

Nụ cười của nàng làm cho hắn kiếp này quyến luyến, nhìn không được siết chặt cánh tay, che chở vật nhỏ đáng yêu này.

“Dược Nhi.....” Hắn cúi đầu, lướt qua cánh môi ngọt ngào kia, đem lạc nóng lưỡi, tiến sâu vào trong miệng của nàng, dẫn tới nàng khinh ngâm một tiếng.

“A! Người, các người đừng đầu nưa mà!”

Long Khiếu Thiên sững sốt, hướng phía sau nhìn lại — Khi nhìn lên, đúng thật là, sát khí cuộn cuộn, hai bóng dáng đang ở giữa cánh đồng bát ngát cuộn cuộn nổi lên một trận gió xoáy, chỉ trong nháy mắt đã xuất ra hơn trăm chiêu.

“Tay người đã ngứa ngứa sao?” Đoàn Ngự Thạch hắc hắc cười lạnh.

“Ta sợ tứ chi người tê liệt, hảo tâm giúp người thư giãn gân cốt.” Sở Ân lạnh nhạt nói, đàm tiếu nhân gian, hai người không ngừng tay, đánh đến hừng hực khí thế, từ dưới đất đánh lên đến trên không, lại từ trên không đánh dần về phía rừng cây.

Long Khiếu Thiên ngây ngốc ngạc nhiên nhìn, không thể tin được hai người kia vừa ra khỏi Long Môn bảo, tựa như thay đổi tính tình, thật đúng đầu đá nhau thật. (Hem phải đầu huynh... huynh hù lắm họ rồi... Né...)

“Thấy không, ta không lừa người, hai người bọn họ đã nhìn ba tháng, lần này nhất định sẽ đầu đến người chết ta sống, người nhanh đi ngăn cản bọn họ.” Dược Nhi không khỏi hết hồn lo lắng thúc giục, còn Dung Nhi và Linh Nhi thì gấp đến mức hoa tay múa chân, cũng thúc ngựa chạy đến, hướng hắn xin giúp đỡ.

“Long đại ca, người nhanh đi ngăn cản bọn họ!”

“Đúng vậy, đúng vậy, nếu muộn sẽ không kịp!”

Các nàng gấp đến độ hốc mắt đều đỏ, sợ phu quân mình gặp chuyện không may.

Long Khiếu Thiên lại chậm chạp lạng yên không nhúc nhích, chính là lẳng lặng quan sát hai người kia hồi lâu, đột nhiên nở ra một chút hiểu ý tươi cười.

“Người còn trì hoãn cái gì, nhanh đi nha!” Ngay cả trầm tĩnh như Thi Dược Nhi cũng không nhịn nổi.

Long Khiếu Thiên tự dung cất tiếng cười to, làm cho ba nữ nhân há hốc mồm, không rõ hắn là làm sao vậy, vào lúc này còn cười được!

“Yên tâm, bọn họ không có việc gì.”

“Như thế nào không có việc gì? Người không thấy bọn họ đánh nhau kịch liệt sao? Quả thực xảo biện mà!”

Long Khiếu Thiên lắc đầu. “Tin tưởng ta, bọn họ căn bản không phải là quyết đấu, ta lấy tánh mạng ra đảm bảo.”

“Người làm sao biết?”

“Bởi vì ta căn bản không cảm giác được bọn họ trong đấu nhau có sát khí, mà bọn họ ra mỗi một chiêu, đều là thi đấu võ công.”

Ba nữ nhân lại nhìn nhau, vẫn như cũ bán tín bán nghi.

“Nhưng..... Bọn họ vì sao muốn đánh?”

“Các nàng chưa từng nghe qua, không hòa thuận sao? Đây là bọn họ chỉ là so chiêu thức, đợi đánh đến mệt mỏi, bọn họ tự nhiên sẽ nghỉ ngơi, đi thôi.”

Thúc ngửa, Long Khiếu Thiên chờ vị hôn thê chưa cưới tiếp tục đi về phía trước, để các nàng ở lại phía sau.

Thật sự là quá tốt, hai người ở trên trời đánh, hai người dưới mặt đất chờ, tạm thời không có người đến quấy rầy bọn họ, hẳn rất cục có thể ở riêng cùng giai nhân một chỗ! Nhưng mà, có người lại cố tình không chịu im lặng.

“Bọn họ thật sự không có việc gì?” Dược Nhi vẫn không yên tâm, liền tiếp quay về phía sau nhìn.

“Thật sự.”

“Ngươi thề?”

“Ta thề.”

“Nếu lỡ xảy ra chuyện gì?”

“sẽ không.”

“Ngươi có nắm chắc?”

“Có.”

“Vạn nhất ngươi nghĩ sai thì sao?”

“Không bao giờ.”

“Nhưng bọn họ đánh nhau thật dữ dội...”

Hắn đột nhiên bắt đầu nhớ lại lúc giai nhân lặng yên ít lời, có đôi khi nữ nhân im lặng, có vẻ đáng yêu hơn, mà cách nhanh nhất làm cho giai nhân an tĩnh lại, đương nhiên là trực tiếp che miệng nàng lại.

Hắn rất thích ý làm như vậy, hơn nữa, chỉ dùng môi của hắn.

[toàn thư hoàn]

chấm chấm nước mắt Hic, rốt cuộc cũng đã hoàn thêm một tác phẩm của Mạc Nhan. Hy vọng mọi người sẽ tiếp tục ủng hộ ta lê lét thêm tác phẩm mới. *tung tăng chạy qua Cổ Vương*

Bạn đang đọc truyện *Nộ Bảo Chủ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.